Burçak Çerezcioğlu

Mavi Saçlı Kız

GÜNCE

46. Baskı

YKY

BURÇAK ÇEREZCİOĞLU

Mavi Saçlı Kız

Çimenin yeşilinde,
Gökyüzünün mavisinde
Saçlarımı hatırla...

GÜNCE

YKY
İSTANBUL

Yapı Kredi Yayınları
Edebiyat - 196

Mavi Saçlı Kız / Burçak Çerezcioğlu

Kitap Editörü: Işık Şimşek

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel
Baskı: Şefik Matbaası

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 1997
46. Baskı: İstanbul, Temmuz 2001
ISBN 975-363-708-X

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 1997

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 80050 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.yapikrediyayinlari.com
http://www.shop.superonline.com/yky
e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr

Yaşadıklarımıza ortak olan **herkese**
gönülden teşekkürlerimizle...

Ailesi

1 Haziran 1979, İzmir.

Birkaç Söz

Başlangıç

— Dayanılmaz kemik ağrıları var..
— Derslerin nasıl bakayım, zor değil mi?
Psikolojiktir efendim...

İstanbul'un ünlü bir hastanesinde doktorla aramızda geçen bu diyalog, eşin dostun "Ben büyürken de ağrımıştı kemiklerim, boyu uzuyordur" tanımından biraz daha cahilceydi.

Yatağı eskidir diye yatağını yeniledik biz de, *psikolojik*'ten biraz daha somut bir şey yapabilmek için...

Ama sararma ve ağrılar sürüyordu. Bu sefer –başkaca bildiğimiz bir şey olmadığından o sıralar– araya tanıdıkları sokup bir üniversite hastanesinde, bir profesöre teslim ettik kaderimizi...

Bir ayı aşkın zamanda 40-50 tahlil ve hastanenin hemen hemen tüm branşlarından uzman *'Hoca'*lar –profesör de deniyor– konsültasyonlar yaparak sonuca ulaştılar... Malta Humması, yani tıpçası Brusella. Yani süt ürünlerinden geçen, oldukça basit, 21 günde sona eren, bakteriyel bir hastalık. –hem de biz kanser beklerken– (Canım *Tıp*'tan da iyi bilemezdik ya!)

Bakın şu Tanrı'nın güzel raslantısına, Burçak deli oluyor Bodrum Ak-tur'a ya, oh ne güzel, bizim profesör hoca da o tarihte ev kiralıyormuş orada...

O çok sevdiği denize, ancak bir kere inebildi Burçak, Aktur'da. Gün günden kötü. Kan değerleri aşırı düşmekte...

Deniz banyosunu almakta iken sokulup sorduk Hoca'ya... Dedi ki:

— *Ben zaten baştan beri şüpheleniyorum.* (Yahu biz mi yanlış biliyoruz acaba? Bilimin, ama gerçek bilimin işi şüphe etmek ve fakat bu şüphelerin peşine düşmek değil midir? Bizimkinin şüphesi tamam, ya sonrası!..)

Dedik ki:

— *Söyleyin şüphenizi lütfen. Bizim baştan beri düşündüğümüz şey mi?*

— *Hemen İstanbul'a dönün, hastaneye...*

'O Dönüş'ü anlatmak için kalem yetersiz kalır. Varın düşgücünüze başvurun.

İstanbul. Gene aynı üniversite hastanesi, bu sefer başka bir profesör. Ve onun uzmanlık alanı.

Sonucu almak çok basit oldu. Göğsünden –bağırta bağırta– bir iğneyle ilik alınıp bakıldı. Netice:

— *Çocuğunuz lösemi.*

Hocanın odasından çıkınca sessizce, süzülürcesine bayılıverdi koridorda 'Anne' ilk kez. (Bütün süreç boyunca birkaçı geçmedi bu bayılmalar. Giderek taş gibi oldu, ölüme karşı durmak için... Durdu da. Baba, başta iyi, giderek pelteleşti. *Güçlü erkek*'lerimize selam olsun...)

Neyse, sağolsun eş-dost, özel bir oda bulundu. (Sonradan öğrendik ki Yaman Okay'ın *geçiş*'ini yaptığı, bu oda.)

Bu çok özel oda, müthiş güzel manzaralı –tabii o durumda görecek gözü olana–; özel fareleri, özel karafatmaları gece oldu mu cirit atmakta odanın içinde. Oysa ki mikrop taşımaması için odaya ziyaretçi bile sokulması yasaktı. Yerler duvardan duvara halı kaplı (Sonradan Almanya'da öğrendik ki kesinlikle zararlı bir şey bu, böyle kliniklerde!...). Hastanede sular kesik. Bu yüzden de yemekleri dağıtan görevli gizlice, tepsileri bir bezle silip temizlediklerini söyleyerek, uyarıyor bizi, yemeğinizi evden getirtin diye. Sağolsun.

Profesör, bilgisinden aşırı emin, bir kumandan gibi. Gencecik, dinamik asistanları saygıdan da öte bir ürkeklik içinde, peşindeler. Hoca'nın ciddiyetinden yüzünden düşen bir parça.

–Herhalde bilim icabı!– Burçak'ın ödü kopuyor, geleceği saatlerde. Bizi ayrı bir korku sarıyor, ilaçları ne zaman, nasıl alacağını sorarken... Nitekim, bir gün demez mi,

— *Ben çocuğunuzu tedavi edemeyeceğim, efendim.*

— *Neden? Ne oldu?*

— *Gözlerinizdeki endişe...*

— *Efendim?*

— *Kaygılı bakışlarınız beni rahatsız ediyor...*

Ya, işte böyle... Ölümle savaşırken endişeli bakış bile yasak. Vah benim 'özgür' ülkemin insanları. Vah ki vah!... Derin bilgi ve sınırsız insan sevgisi bu olsa gerek. Hipokrat yemini falan filan da cabası. Neyse...

Bu arada, bir başka üniversitenin ünlü uzmanı Hoca:

— *Eğer çocuğunuzun iyileşmesini istiyorsanız, hemen oradan çıkarıp bize getirin.*

— *Ama kesinlikle tedavi edildiği odadan çıkartılması yasak dediler.*

— *Siz bilirsiniz...*

Biz bilirsek size ne lüzum... diyemedik tabii. Ama değiştirmedik de hastaneyi, dışarı çıkartmamak için. Burası Türkiye... Çıkarttık, çıkarttık gene de. Yapılan kemoterapi sonucu vücudun bağışıklık sistemi sıfırken, yani bütün mikroplara karşı hiçbir savunması yokken, biz gene de İstanbul'un sonsuz mikroplu sokaklarına çıkarttık Burçak'ı. Hem de hastanemizin buyrultusuyla. Zira kemoterapinin, kalpte hasar meydana getirip getirmediğini anlamak için bir ölçüm yapılması gerekti. Amma... Görevli personel seminerde olduğu için bölüm kilitli! Ve –ambulans da bulunamadığından– bize önerilen, "Çocuğu bir çarşafa sararak, bir taksiye bindirip, bir başka hastanenin ilgili bölümüne götürün.."

Ve daha neler yaşandı, şu anda bilinçaltının derinlerine itilen, hatırlanması bile acı çektiren...

Bu arada, birçok dostumuz, mutlaka bir kampanya başlatmak için bir ayı aşkın ısrar ettiler.

Bir yandan da yurt dışında vakıflar araştırılıyor. Derken dostların kararı ile beş parasız Almanya'ya, Hannover'e uçul-

du, gene bir 'insan' hava yolları genel müdürünün ücretsiz uçuşu ile.

Türkiye dahil, birçok ülkede bulduğu tedavi yöntemi uygulanan mütevazı bir bilgin, Prof. Riehm karşıladı bizi. Almanya'daki bütün vakıfların bütçesi tükenmiş. Akın akın Doğu Bloku'ndan çocuklar geliyor. Çernobilzedeler.

Raporlar tetkik edildi ki: Meğerse hastalık özel bir seyir izlediği ve deneysel tedavi gerektirdiği halde, rutin tedavi uygulanmakta imiş, o da yirmi beş yıl önceki, gelişmelerden ve değişmelerden habersiz şekliyle... Skandal. Uluslararası bir tıp rezaletini Almanların Almanlığı engelledi son anda. Onlar hemen, dünü bırakıp, bugünü ve yarını kurtarmaya yöneldiler.

— *Gelmeseydiniz beş gün kadar ömrü kalmıştı çocuğunuzun.*

Hastane bir çocuk bahçesi. Tüm insanlar güleç, sevecen. Bir kür, bir kür daha. Tedavi sonuç vermiyor. Anne direniyor, yeni tedaviler istiyor. Ama yılbaşına 5-6 gün kala kesin karar verildi. *"Son 15 gün. Son dileğini yerine getirin. Sonra getirip bize teslim edin. Körlük, beyinde tümör, dayanılmaz ağrılar olacak. Morfinlerle azaltmaya çalışacağız acıları."*

Kendi inancına göre, eski bir enkarnasyonu olan, *aşk*'ı Amerika idi, en büyük arzusu, tabii ki... Ama biz ona, bunca zor tedaviye inanılmaz bir dirençle katlandığı ve sonuçta hastalığı yendiği için, doktorların bir ödül gezisi verdiklerini söyledik.

Ve inanılmaz mucizeler başladı. Son kırk günümüzde tek bir lokma bile yiyemeyen, bu arada bir kez de solunumu ve kalbi duran, şokla tekrar yaşama döndürülen, mideden ağıza kadar yara olup sonra derisi parça parça dökülen, tekerlekli sandalyede bile oturamayan Burçak, –20°C'de, yeni yılı Boston'da dostlarımızın arasında, sokakta şarkı söyleyerek karşıladı. On sekiz günlük Boston-Chicago-New York gezisi eksi otuz dereceye varan soğuklarda, bütün gün sokaklarda gezerek yaşandı. Her gün daha sağlıklı. Almanya'ya dönüşte doktorlar Burçak'ı tanımadı.

Denenecek hiçbir tedavi kalmadığından, tedavisiz geçen 17 ay... İki ayda bir Almanya'ya kontrole giderek. Her defasında

daha ve daha iyileşerek. Alman uzmanlar, bu duruma tek şey söyleyebildiler: *"Daha önce hiç görmediğimiz bir şey bu. Mucize!."*

Ve bir gün, hastalık hemen hemen sıfırlandığı sırada, birdenbire tüm şiddeti ile *'patladı'*.

Ve doğum gününe dört gün kala, o ait olduğu yere geri döndü. Ölümsüz yaşamına *'doğdu'*.

Sonsöz

Yaşanan uzun ve acılı hikâyemiz hep ikili gelişti. Bir *ak*'sa, bir *kara*. Hep birbirini izledi kötü ve iyi. Felâket ve mucize. Umutsuzluk ve umut. Bitiş ve başlangıç.

Hikâyemizin bir 'Kara Kitap'ı var ki, ülkemizin genel karaltısının tıp faslına değgin. Ama bu kitabı, biz yazmak istemiyoruz. Çünki zaten herkes bir şekilde, kendi yaşamında okumuştur bu kitabı.

Bir de 'Ak Kitap' var ki, o mutlaka bilinmeli.

'Kara Kitap'ı okumaya yazgılı 'Acılı Ülkemin İnsanları' okuttular bize 'Ak Kitap'ı... Milyonlarcası, 'Kara Kitap'a bile ulaşamıyor kuşaklar boyu...

Kimisi cep harçlıklarını yatırdı bankalara. Herkes kendince destek verdi. Kimi konser düzenledi, kimi program yaptı. Kimi dua etti. Kimi mendil sattı. Kimi mektup yazdı. Kimi gözyaşı döktü...

Onları çok seviyoruz ve çok borçluyuz onlara.

Son Not

İster acıklı, ister mutlu; ister uzun, ister kısa... Film bitiyor bir gün. Olması gereken, olması gerektiği 'zaman'da oluyor... O 'an' 'ışık'lar yanıyor. Perdedeki görüntüler *son*'a eriyor. Seyrettiklerimiz hayal oluveriyor.

'Işık' ve 'ışıklar' var, artık.

Ailesi

30 Ağustos 1981, Burçak iki yaşında.

Ulaşılmazlıklar aslında öylesine güzeldir ki,
İşte budur isteği tutku yapan.

Burçak

GONS

1. Günlük

Burçak'ın günlüğüne başladığı günler, 1990.

Saat: 23:00 (akşam)

14. 12. 1990 Cuma

Ben Burçak Çerezcioğlu. 15 Mayıs 1979 yılında Ege Üniversitesi'nde doğdum. Yani İzmir'de. 11 yaşındayım. Günlük yazanlara her zaman özenmişimdir. Çünkü günlüğü yazacak vakitleri var. Oysa benim pek yok ama hafta sonları genelde boşum.

Ha, unutmadan, ben orta birinci sınıfa gidiyorum. Şişli Lisesi'ne. Okulda Orta 2'lerden Korhan adında bir çocuk var. Çok tatlı bir çocuk. Orta 1. sınıfı Özel Dost Lisesi'nde okumuş. Şimdi 2-A sınıfına gidiyor. Ama okulda Şölen adında çıktığı bir kız var. Tiyatro kolunda, üff! aynı koldayız. Tiyatro kolu öğretmeni Şölen'i Elif'i, Nihan'ı seçmiş. (Tiyatro kolu başkanı olarak) Neyse ki Elif (ablam) bana oyununda rol verecek. Belki bir gün ben çok ünlü biri olurum ve benim özel yaşamımı kimse bilmez. Ve bu günlüğü bulurlar, o zaman tabii çok ünlü olurum. Ahh! Ne güzel olurdu.

Bay!

Saat: 12:00 (öğleyin)

15. 12. 1990 Cumartesi

Yarım saat sonra Elif ablamın doğum gününü kutlayacağız. Annem birazdan video çekimine gidecek, babam da dublaja gidecek. Evde sırf biz çocuklar kalacağız.

Bu defter 1967'den kalma bir deftermiş. Çok eski bir defter.

Babamın dört ortalı bir defteri var. Günlük yazmak için o defteri istedim. Babam da bana, çok kalın olan bu güzel ve eski defteri verdi. Eğer bu defterin 1967'lere ait olduğunu bilmesem yepyeni bir defter sanardım. Çünkü hiç hırpalanmamış.

Saat: 12:30 (akşam)

16. 12. 1990'ının akşamı

Akşam oldu, ben hâlâ uyumadım.

Annem Ekin'in notlarını öğrenmeye gitti, geldi, her neyse saat 1:00 oldu. Annem bizim notlarımızı öğrenmeye gitmedi. Kahvaltıya oturduktan sonra annem ve babam tiyatro işini öğrenmek için okula gittiler.

Geldikten sonra çok neşeli bir halde, ben ders yaparken babam tuvaletin kapısının önünde "kızım sen kalırsın, kalırsın" diye birkaç kez zırvaladı. Meğer ben salona gideyim de anlattıklarını dinleyeyim diye yapmış. Çok korktum, hocalar onlara kötü bir şey söyledi diye ama zaten hocalarla konuşmamışlar. Yalnız bizim Coğrafyacı He-man'la konuşmuşlar. (He-man takma adı, gerçek adı İsmail Altay). Her neyse zaten notlarımı öğrenmek için 1-E'ye gireceklerine 1-A'ya girmişler, daha sonra da tam 1-C'ye girecekken He-man "kızınızın sınıfı 1-E" demiş. İşte zaten sonra da annemler geldi.

Saat: 23:00 (akşam)

17. 12. 1990 Pazartesi

İyi akşamlar. Hi! Program açar gibi başladım. Eee! N'aber. Şişşt sen! Evet, evet, sen, sen! Ablam (Elif) ve Alin saat 19'dan 23'e kadar çalıştılar. Şimdi ara verdiler. Beş dakika sonra gene devam edecekler.

Unutmadan söyleyeyim bugün Korhan okuldan çıktıktan sonra arkamda durdu ve birini bekledi. Birkaç kızla beraber gittiler. Yazık oluyor çocukcağıza öyle adi kızlarla dolaşıyor.

Hıh! Kendi bilir. Çok da güzel çocuk, yazık, sürünüyor.

O okulda kim kalitelidir, kim adidir anlamıyor, ben kız olduğum için daha iyi anlıyorum. Fazla alçak gönüllüyüm.

Ablamların yazılısı olduğundan belki geleceğiz dediler. Ablamlar dediğim Elif ve Alin. Alin'i de abla gibi görüyorum da.

Üç tane kırığım var. Fen, Coğrafya ve Müzik, inşallah daha fazla gelmez, eğer gelirse biraz zor kurtarırım.

Saat: 19:00 (akşamüstü)
18. 12. 1990 Salı

Yarım saat önce okuldan geldik. Daha doğrusu yaklaşık 40-45 dakika falan oldu geleli.

Yandım! Yarın ilk iki ders Türkçe, ve de yazılıyız. Gerçi Türkçe yazılısı pek zor olmaz fakat çok önemli bir yazılı. Önemli olmasının nedeni, eğer kötü bir not alırsam hocanın gözünden düşerim. Zaten bundan önceki yazılım 8'di.

Korhan'la Şölen'in çıktığını bütün okul biliyor.

Şölen bugün toplantıdaydı. Tiyatro kolu öğretmeni gitar çaldı, Şölen'in de ona eşlik etmesini istedi, fakat Şölen "Aaa! Hocam saçmalamayın!" dedi. Bir havalı, bir havalı aman havasını yesinler. Bugün de Şölen ve Korhan eve birlikte gidiyorlardı. Ben ve arkadaşlarım Korhan'a bir isim taktık. İsmi Korhan yerine *Toni*, daha doğrusu önce *Koni* idi. Fakat daha sonra *Toni* oldu. Şölen'in takma ismi *Kare. Kare.*

Saat: 12:45 (gece yarısı)
19. 12. 1990 Çarşamba

Bugün benim için çok yorucu ve çok dolu bir gündü. Öldüm, bittim, geberdim. Şu ana kadar hiç durmadan saat yediden, yarıma kadar ders yaptım. Coğrafya öğretmeni yüz soru çıkartın dedi. İngilizceci, yazdırdıklarımı yirmi kez yazın dedi. Fenci sayfa 58'deki şekli çizin dedi. Matematikçi sekiz tane alıştırma verdi. Vee sonuçta hepsi bitti. Eee! Tabii Fendeki şekli ve sekiz tane alıştırmayı ablama yaptırdım. Eğer o yardım etmeseydi herhalde saat 1:30, 2:00'de falan yatardım. Ay! Sanki koşmuşum gibi bacaklarım ağrıyor. Her tarafım tutuldu. Belki de dün akşam ters yattım.

Alin'le küsüm. Çünkü beni bazen çok kırıyor. Genelde her gün kırıyor. Sıkıldım artık, köpekmişim gibi azarlanıyorum. Bir yandan Elif, bir yandan –ablam da sanki– Alin bağırıyor. Aklı fikri bir Erkin'de bir Metin'de. Her şeyin bir zamanı var, sırası var. Ama Alin her saniye onlardan bahsediyor. Ben de "Alin yeter artık sus biraz" deyince:

— Sana ne be! diyor.

Galiba Korhan'dan vazgeçmek zorundayım. Çünkü Şölen'le arası çok iyi. Biraz düşünmeye ihtiyacım var.

Saat: 11:30 (akşam)
20. 12. 1990 Perşembe

Bugün Korhan benimle konuştu. Ne kadar ilginç, en ufak bir gelişmeden bile mutlu oluyorum, ne güzel. Bana şöyle dedi: "Haritayı ben de çok aradım ama, yok." İşin aslı şöyle oldu, ben, Bilgen, Esra harita odasına gitmiştik. Orada bir çocuk vardı. Sonra Korhan ve arkadaşı harita odasına geldiler. Bilgen "Ya! Nerede bu Türkiye haritası" dedi. Onun üzerine Korhan da "Ben de çok aradım, yok." dedi. Galiba Korhan'dan vazgeçemeyeceğim, çünkü ona âşığım. (Aramızda kalsın) Eee! Zaten herkes biliyor. Alin'le bugün barıştık.

Siz, yani bir gün bu günlüğü okuyan kişi, eğer benden izinsiz okuduğunu öğrenirsem okuduğun için seni doğduğuna pişmaniye ederim. Salak sen! Benim günlüğümü izinsiz ne hakla okursun!

Saat: 2.30 (geceyarısı)
21. 12. 1990 Cuma

Şu anda moralim çok bozuk. Çünkü aynaya baktım ve eski Burçak'a ne oldu dedim. Yani o bebek cildi, ipek saçları nerde. Cevap mı? Artık ne bebek cildi ne de ipek saçları, çünkü artık onlar yoklar. Onların yerine siyah noktalar burnumda, delik deşik bir cilt, şekle girmeyen besleme saçlar. Ooo! Kendimden bazen nefret ediyorum çünkü kendimi güzelleştirmek için yaptığım bütün çabaların tersi oluyor. Bu salak saçları niye kestirdim. Kendimce güzel olabilmek için tabii ki. Ama tam tersi. Zaten herkes söylemişti, "saçını kestirme, sana yakışmaz" diye. Ah! Aptal kafa, neden dinlemedim sanki sözlerini. Sırf dediğim dedik bir insanım diye (yani dediğim olacak muhakkak anlamında). Ben galiba biraz fazla kompleksliyim.

Ama bu kompleksi üzerimden atmayı başaracağıma eminim. Belki de bana kimse bakmıyor diyedir. Keşke hiç büyümesem, işte o zaman hep ipek saçlarım ve bebek cildim olurdu.

Keşke insanların büyümemeleri için bir ilaç keşfedilse, gerçi büyüyüp reşit olup özgürlüğüme tamamen kavuşmak istiyorum. Büyümek iyi, ama fiziki gelişme hiç hoşuma gitmiyor. Ne yapayım da yanağımdaki pürüzleri ve delik deşiklerimi doldurayım. Bu derdimi bir büyüğe veya birine anlatsam bana güler ve "olabilir bu her genç kızda olur" der.

Ama ben her genç kız gibi olmak istemiyorum.

Saat: 21:00 (akşam)
22. 12. 1990 Cumartesi

İçerde misafir var şu anda. Saat 4:30 civarında geldiler. Yemeğimizi yedik. Anneciğim bize çok güzel yemekler hazırlamış. Tavuklu bezelye, amerikan salatası, börek, yaprak dolması, hımm! daha neler neler. Afiyetle yedik. Alçakgönüllülük gibi olmasın ama anneciğim çok hamarattır. Ellerine sağlık annemin. Sabah kahvaltı ederken bir yandan da misafirler için akşam yemeğini hazırladı. Bu sabah 13:40'ta kalktım. Dün akşam da iki buçukta mı ne yattım. Eee! Tabii ki gece yarısı yatarsam ikiye yirmi kala uyanırım. Yani öğleyin. Çoğu insan sabahın beşinde kalkıp işe gidiyorlar. Oysa biz rahatımıza düşkünler saat 1'lerde 1:30'larda kalkıyoruz.

Hayret bugün Alin gelmedi. Çünkü Elif'le Nova Baran'a gezmeye gittiler. Alin'in kuzeni Mine'yi de aldılar. Nova Baran'da Noel Baba kılığına girmiş bir adam varmış. Çocuklara balon veriyormuş. Ayrıca çam ağacı da koymuşlar. Ne kadar güzel. İnsan yılbaşının yaklaştığını duyunca içi rahatlıyor. Morali düzeliyor.

Saat: 11:50 (gece)
24. 12. 1990 P.tesi

Bugün sabahleyin 5'te kalktım. Hayret ilk defa erken kalktım.

Yılbaşına tam bir hafta kaldı. Ve daha sırf Ekin'in hediyesini aldım. Daha beş altı tane daha hediye alacağım. Dileğim kar yağıp, yarın okulların tatil olması, iyi akşamlar.

Sa: 11:15 (akşam)
25. 12. 1990 Salı

Dün nöbetçi öğrenci gelip "tiyatro kolunun toplantısı iptal edildi" dedi. Bugün ablam Şölen'le konuştu. Şölen bizim okulda oynayacağımız oyunu okumuş. Çok beğenmiş. Hazıra konuyorlar. Elif buldu, onlar da faydalanacak. Ve kendileri bir marifet yapmış gibi övünecekler. Elif kendini çok fazlasıyla ezdiriyor.

Sömestr tatili 26 Ocak'taymış galiba.

Sömestrde genelde İzmir'e gideriz. Herhalde bu sene de 15 gün tatili orada geçiririz. Biraz evvel yeni yılla ilgili bir film vardı. Tam bana göre bir filmdi. Biraz çocuk filmi gibiydi, biraz da fantastikti. Bu günlüğümü okuyan kişiye büyük saygılarım var. Fakat derhal defterimi kapayınız. Saygısız kişi. Hıh! Rahatladım. Çünkü herkes acaba ne yazıyorum diye merak edecektir. Ve meraklarını gidermek için yalnızca defteri açmaları gerekecektir. Bunu yapmak da pek zor değil.

Bu sabah da kar yağmadı. Kar yağsın, kar yağsın derken kış bitip, yaz gelecek. Artık karın yağacağını pek sanmıyorum. İyi geceler.

Saat: 12:30 (gece)
26. 12. 1990 Çarşamba

Korhan'ı birkaç gündür teneffüslerde hiç görmüyorum. Hiç çıkmıyor bahçeye. Yalnızca girişte ve çıkışta görüyorum.

Ama o bile yetiyor bana. Belki de kızlar onu özlesin diye yapıyordur. Biraz fazla havalı bir çocuk. Çok gözde. Bütün okulun kızları çocuğun peşinden koşuyor. Zaten benim koştuğumu anladı. Aman anlasın daha iyi.

Elif, Nihan, Şölen dedi ki oyun için kişi yetmiyormuş. O yüzden sınıflardan tanıdıkları yetenekli kişileri toplayacaklarmış. Şölen'inkisi Korhan olduğu için herhalde onu da seçer. Ve benim için müthiş olur. Çünkü aynı oyunda olmuş oluruz. Ama Şölen hanım kendine en iyi rolü verir.

Oysa Elif buldu oyunu, başrolü kendisinin alması gerekir. Ama eğer Şölen veya Nihan başrolü kapmaya kalkarlarsa feci

olur. Kimse kimsenin elinden rolünü kapamaz, ayıp denen bir şey var.

Sa: 11:30 (akşam)
27. 12. 1990 Perşembe

Bugün Matematik öğretmenine ve Fenciye tiyatro davetiyesi verdim. Biraz yağ çekiyorum. Olsun o kadar da artık. Gün geçtikçe içimde daha fazla bir heyecan doğuyor. Çünkü yılbaşı yaklaşıyor. Yılbaşını çok seviyorum. Daha henüz çam ağacını bile süsleyemedik, daha doğrusu daha çıkartmadık bile. Bir de hindiyi daha almadık.

Benim evvelden hoşlandığım çocuk Umut'tu. Ama artık hoşlanmıyorum.

O ve arkadaşı bizim hazırlayacağımız oyunda oynamak istemişler. Şölen gelmiş Elif'e; "Onlar iyi oynayamaz" diyor. Sanki kendi deneyimi var da.

Aklı sıra Korhan'a hava atıyor. Zaten bunları konuşurken Korhan da yanımızdaydı. Bana ters ters baktı. Daha doğrusu ters değil de şaşkın baktı. Eee! Ne de olsa o sırada Şölen'in yanında duruyordum.

Saat: 11:00 (akşam)
28. 12. 1990 Cuma

Bugün de her zamanki gibi sabah kalktım, *Rosa*'yı izledim, hesap yaptım, giyindim ve evden çıktım. Hesap yaptım derken açıklayayım, okulda karne ve kartpostal parasını ben topluyorum da. Hepsi tamam mı diye bakmıştım. Herneyse, okula gittim ve Türkçe dersinde yani ilk ders, hoca geldiği halde hesap yaptık. Sonra işler biraz fazla karıştı. Esra da o sırada yanımda duruyor ve sürekli konuşuyordu. Ben orada hesap yaparken, Esra'nın konuşması hoşuma gitmemişti. Ve ona yanımdan gitmesini söyledim. O da "hayır, gitmem" dedi. Ve sinirlendim. Ona sert bir tokat attım. Eee! Tabii o da karşılıksız kalır mı hiç?

O da benimle kavga etmek istemişti. Onu bakışlarından anladım. Bana çok sinirli baktı, sağ elini kaldırarak yanağıma

sert bir darbe indirdi. Esra'nın kendine özgü bir tipi var. Benim iyi bir arkadaşım Esra.

Neyse, o bana tokat attıktan sonra ben ağlamaya başladım. Gerçeği söylemek gerekirse canım çok yanmıştı. Ama gene de o haklıydı. Tabii ki yüzde yirmi beş bende de hak var sayılır.

Saat: 1:42 (gece yarısı)
29. 12. 1990 Cumartesi

Bu sabah 10'da uyandım ve tekrar uyudum. 10:30'da kalktım. Ama dün akşam hiç rahat uyuyamadım. Çünkü sabahleyin ve akşam (yani dün akşam) çok karnım ağrıdı. Öğleyin saat 2:00'de filan annem, babam, Alin, Ekin, Elif ve ben bizim arabayla çıktık, ve Beyoğlu'na, çok özür dilerim, Beyoğlu'na değil Kadıköy'e gittik. (Beyoğlu'yla ilgili bir şey düşünüyordum da). Önder'e çerçeve aldım. İçinde bir kız ve bir erkek çocuğu öpüşüyorlar. Resim renksiz ama daha kaliteli ve daha şirin, daha güzel. Yılbaşına çok az var. Daha anneme ve babama hediye alacağım. Yarın biriyle çarşıya çıkmam lazım.

Sa: 23.00 (akşam)
30. 12. 90 Pazar

Bu sabah 1:00'de kalktım. Biraz fazla geç ama...

Bir saat sonra saat 12 oluyor. Yani yılbaşına gireceğiz. Sakın yanlış anlamayın. Yılbaşı akşamı değil. Bir saat sonra 31 Aralık da o yüzden, yani aradan bir gün geçmiş oluyor. Yarın gece de hediyeler verilecek. Ben nasıl dayanırım o kadar?

Ama irademi kullanıp, sabırsız olmamalıyım. Yılbaşını Korhan'la geçirmeyi ne kadar çok isterdim, ama imkânsız bir olay.

Mutlu Seneler!
Sa: 13:00 (akşam)
31 Aralık 1990 P.tesi
Yılbaşı

Yılbaşı hele şükür geldi. Geldi ve bitti. Bittikten sonra insan hüzünleniyor. Gerçeği söylemek gerekirse hiç eğlenmedim.

Bundan evvelki yılbaşılarında çok eğlenirdik. Zaten bu yılbaşı Ekin, aramızda en çok eğlenen kişi oldu. Benim de en iyi iki tane arkadaşım gelse ve sabah 6'lara kadar eğlensem ben de mutlu olurdum. Ekin'in en iyi iki arkadaşı dediklerim Melis ve Önder. Melis, Ekin'in sınıf arkadaşı, dün çok şık ve siyah bir elbise giymiş, omuzu açık ve yere kadardı kıyafeti.

Bazıları *"eğer yılbaşında ne yaparsan o şeyi yıl boyunca yaparsın"* derler.

Ben saat 12:00'de kahkaha attım. Çünkü babam Elif'e, ışığı aç dedi. Elif duymadı. Babam da "Şamalak" dedi.

Sa: 11:30 (akşam)
1.1.1991 Salı

Bu sabah 1'de uyandım. Sonra her zamanki gibi kahvaltı ettim. Yılbaşından bir sonraki gün nedense hep hüzünlü olur. Bu sene de öyle oldu. Artık hiçbir şey olmamış gibi, her zamanki gibi okula gideceğiz. Sanırım 15 Ocak'ta savaş tehlikesi varmış. 3 Ocak'ta da İ.E.T.T., kaptanlar, pilotlar grev yapacaklarmış. Ama galiba iptal edilmiş. 3 Ocak perşembe gününe rast geliyor. Ekin'lere, öğretmenleri "belki güvenlik açısından okullar tatil olur" demişler. Ama sanmıyorum. Eğer savaş çıkarsa bütün millet sürünecek.

Un, şeker v.b. besin maddeleri bulunmakta zorluk çekilecek ama bunların yanı sıra okullar da tatil olur. Biz çocuklar da ne kadar avantacıyız. Sırf kendimizi düşünüyoruz. Ayy! Bazen kendi kendime keşke savaş çıksa da okullar tatil olsa diyorum, ama şimdi kendimden çok utandım. Çünkü yüzbinlerce genç asker, ailelerinden ayrılıp ölüme giderler. Hem de hiç geri dönmemek üzere, ve o ailelerin durumu içler acısı. Allah yardımcımız olsun, Amin.

Sa: 12:30 (gece)
2. 1. 1991 Çarşamba

Şimdi çoğu kişinin ağzında bir laf dolanıyor. Ama söylenenlere göre kritik bir konu. Çünkü yarın etraf birbirine girebilirmiş. İ.E.T.T, taksi, vapur, uçak, gemi, dolmuş v.b taşıtlar veya

işçiler grev yapacakmış, yarın T.İş (Türk-İş) başkanı grev yapılmasını istemiyor. Oysa işçiler direniyor. Bu nedenle iş mahkemede çözülmek üzere büyüdü. Ve mahkeme kararınca uygun görülmedi. Yani grev yapılmasını uygun görmediler. Türk-İş başkanı şöyle demiş: "Zannederim ki işçilerimiz grev yapmaktan vazgeçmişlerdir."

Ama bir yandan işçiler de, "Onlar ne derse desin biz bu işi yapacağız" diyorlarmış. Ben de bunları haberlerden duydum. Büyük ihtimal çatışma çıkacak.

Okulda Burak diye bir çocuk beni beğeniyor. (3-D'den) Korhan ve Şölen kavga etmişler, yuppi!

Saat: 11:40 (akşam)

3. 1. 1991 Perşembe

Şu anda bu günlüğü tuvalette yazıyorum.

Hani dün akşam Burak adında bir çocuktan bahsetmiştim. O çocuk Ozan'ın tanıdığı. Ha! Pardon, Ozan dediğim çocuk bizim sınıftan, çok yaramaz bir çocuk. Ama zavallı. Neyse uzun lafın kısası, Burak bir aydır benden hoşlanıyormuş. Önce Ozan yalan söylüyor sanmıştım ama sanırım doğruymuş. Neyse bugün Ozan bana: "O çocuk artık sana bakmıyor, çünkü 3-B'den Dilek adında bir kızla çıkıyor," dedi. Gerçi hoş çocuktu. Tüh! Onu da elimizden kaçırdık. Bundan evvel de Sabah'tan hoşlanmış.

Sanırım Sabah'la çıkmışlar.

Korhan ve Şölen ayrıldılar demiştim ya, artık beni ilgilendirmiyor. Çünkü ortalarda gözükmüyor. En azından bir haftadır görmüyorum. Gerçeği söylemek gerekirse hiç kimse bana bakmıyor. Kompleks geldi.

Bugün Sabah'ı denemek için ona hiç kimseyle çıkıyor musun, dedim. O da bana dolu kişi çıkma teklif etti, dedi. Aklı sıra bana hava atıyor. Zaten kıronun teki.

Sa: 24:30 (gece yarısı)

4. 1. 1991 Cuma

Şu anda her şeyden nefret ediyorum. Çünkü babam bizi bu saatte yatırıyor. Sanki cezalıyız da. Zaten bir tek Cuma akşamı-

mız var, onu da berbat etti Mehmet Bey efendisi. Uff! Bu saatte yatırılır mı? Okul günü bu saatten geç yatıyoruz. Okul zamanı 1'de falan yatıyoruz. Bugün saçmaladı babam.

Zaten bugün annemle kavga ettik. Annemi sinirlendirdim. O da bana vurdu. Ben de ona kötü bir söz ettim. Ama elbette annem haklı. Çünkü terbiyesizlik ettim. Bir türlü öğrenemeyeceğim terbiyeli olmayı. İçimden ne geliyor biliyor musun?

Bu sayfaya hep aynı şeyi yazmak. Mesela Bıktım. Bıktım. Bıktım. Bıktım. Bıktım. Bıktım.

Sa: 01:00 (gece)
5. 1. 1991 Cumartesi

Galiba bu günlüğü yazmayı bırakamayacağım. Çünkü yıllar boyu yazmak istiyorum, ama bu imkânsız çünkü yıllar boyu yazacaksam bu defterin 20-30 metodlu olması gerekiyor. Ama şimdi bu defterin kaç metodlu olduğuna baktım, 16 metodmuş.

Ben neden Amerika'da doğuyup, büyümemişim. Çünkü herkesin bir kaderi var. Daha doğrusu demek istiyorum ki herkes aynı değil. Benim şansım da buymuş. Türkiye'de doğmak ve büyümek. Ama belki Amerika'da doğsam da ya Türk ya da İspanyol, İtalyan v.b milletlerden olmak isterdim.

Çünkü insana yaşadığı mutluluk yetmez, daha fazlasını ister. Ben de şimdi öyle yapıyorum. Ama belki de Amerikalı bir kız olsaydım çok şansız ve de mutsuz olabilirdim. Veya çok mutlu ve şanslı olabilirdim. Ama Türkiye'de doğduğum için belki de şanslıyım. Çünkü eğer Amerika'da doğsaydım böyle iyi bir aileye sahip olamazdım. Ailemi, yani annemi, babamı ve ablalarımı çok seviyorum. İnsanın bazen Polyanna'cılık oynamaya ihtiyacı var. Çünkü insanlar her zaman mutlu olamazlar. Mutlu olmak istiyorsanız mutlu olmak için çabalayın ve mutlu olacak sebepler bulun. Mesela ben, mutlu olmak için mutlu bir geleceğim olacağını düşünüyorum.

Sa: 23:45 (gece)
6. 1. 1991 Pazar

Dün ve bugün sırf ders çalıştım. Başıma saksı mı düştü acaba? Hiç ders çalışmam sanmayın sakın. Neden öyle dedim diye merak ettiniz değil mi? Çünkü çok fazla çalışmam da o yüzden. Aman, yarın iki tane yazılımız var. Bu kadar çalıştım, inşallah kötü not almam. Keşke şöyle bir kez olsun 9-10 falan alsam. Ancak rüyamda görürüm. Hem de yarınki yazılılarımız, Coğrafya ve Tarih. İki dersi de sevmiyorum. Ama Coğrafyayı Tarihe tercih ederim. Çünkü Tarih çok sıkıcı ve lüzumsuz bir ders.

Sa: 11:45 (gece)
7. 1. 1991 P.tesi

Bugün iki tane yazılıyız demiştim ya! Coğrafyacı iptal etti. Tarihçi cadı da yazılı yaptı. Kadın feministliğini belli etmek için çaba gösteriyor gibi bir hali var. Yarın Salı ama, galiba ben bugünlerde sürekli okulla ilgili rüyalar gördüğüm için, çarşamba perşembe gibi geliyor. Çünkü rüyalarımda sürekli okula gidip, geliyorum. Sanırım onun etkisinden olmalıdır.

Ablam şimdi bana kâbuslarını anlattı. Geçenlerde görmüş hepsini. Gerçi çok etkilendim. Az evvel bir rüya daha anlattı.

Şimdi de karşıma geçmiş kırık kırak yiyiyor.

Ama benim zavallı bakışlarıma dayanamadı. Ve bana da verdi.

Ablam bana kopya usüllerini anlatıyor, kopya çekmem için. Ablaya bakın. Kardeşine kopya çeşitlerini öğretiyor. Ablam şimdi bana: "Kopya çekerken en iyi yöntem kopya kağıdını bacağa yapıştırmak," diyor. Şimdi ablam Alin'i kötüledim diye, daraldı. Şimdi de İlker'i kötüledim diye küstü. Galiba herkesin avukatı kesildi başıma. Aman çenesi düştü gene şimdi hiç susmaz.

Sa: 10:45 (akşam)
8. 1. 1991 Salı

Benim bir taktiğim var: Derslerimin kırık olanlarına, daha doğrusu kırık derslerime giren hocalara tiyatro davetiyesi veri-

yorum. Böylece biraz da olsun yağ çekmiş olurum. Kırık olan derslerim Fen 4, Coğrafya 4, Matematik 6+4, Müzik 4 (yanlarına yazdığım sayılar kırık olan derslerimin notları)

15 Ocak'ta savaş çıkma ihtimali varmış. Ama bence okulların tatil edilme ihtimali çok az. Hatta yok sayılır.

Şimdi ablamla tiyatro konusunda tartışıyoruz. Zaten hep ya Alin yüzünden ya da tiyatro yüzünden kavga ediyoruz.

Saat: 24:30
9. 4. 92 Perş.
Selam,

Çok uzun bir süre sonra geri döndüm. Biraz evvel, geçen sene yazdığım saçmalıkları okudum. İnsan bir sene içinde bile ne kadar değişiyor. Seneye de bu yazdıklarımı okuyunca komik gelecek. Çünkü çabuk büyüyorum. Geçen sene Korhan gorilinden bahsetmiştim ya! Şu anda o çocuğa sinir oluyorum. Hala Şölen'le çıkıyorlar. Korhan Şölen'in yanında Bodygarth (tam yazılışını bilmiyorum) gibi görünüyor. Neyse bırakalım şu ahmakları.

Bu yaz Ak-tur'a (Bodrum'da) gittik. Çok güzel bir yer. İlk gittiğimizde okullar yeni kapanmıştı. İlk bir hafta çok sıkıldık. Sonra yeni arkadaşlar edindik. Yeni yaz aşkları da oldu. İlki Barış adında bir çocuktu.

Ankara'da oturuyordu. 77'liydi. Gerçi çok şirin bir çocuktu ama çok ufak gösteriyordu. Kirli sarı gibi saçları, ela da gözleri vardı. Elif'le benden iyi anlaştı. Zaten Elif benim çıktığım çocuklarla hep iyi anlaşır. Ben de onun çıktıklarıyla. Neyse Barış'ı anlatmaya devam ediyorum. Barış'la çıkmadan önce falımda hep o çıkıyordu. Sonra aramız çok iyi oldu. Ve daha sonra Barış'ı bırakıp Rıfat'la çıktım. Gerçi bunlara çıkmak bile denilemez. Rıfat da 77'liydi. Avusturya Lisesi'ne gidiyordu. Ama o da çocuktu. Onların hepsi çocuksu aşklardı. Artık adam gibi tiplerle ciddi bir şekilde çıkmak istiyorum. Bu 77'liler grubundan sonra bir kız grubumuz oldu.

Ha! Elif de Rıfat'ın ikizi Murat'la çıkmıştı. O kızlar grubundan sonra çok güzel bir gruba girdik. Rıfat'ların arkadaşı Barış

da bu gruptaydı. Zaten onun sayesinde girdik gruba. Gruptakilerin hepsi büyüktü. Barış 76, Kerim 77, Yeşim 76, Burcu 76, Beril 78, Ali 75, Zeped 75, Doğan 75, Elif (ablam) 76. Bir tek yaşıtım vardı, Zeynep. Şimdi çoğuyla telefonda konuşuyorum. Kızlardan en çok Beril'le samimiydik. Sarışın, uzun boylu, hoş bir kız. Çok da havalı. Gruptaki bütün erkeklerin yarısı Beril'den hoşlanıyordu. Doğan, Çağatay, Kerim, daha çok var. Tabii bildiklerimiz bunlar. Bir de bilmediklerimiz var.

Geçen sene yazdığımda "hiç büyümek istemiyorum, keşke hep küçük kalsam" dediğimi biliyorum. Ama şimdiyse büyüklüğe o kadar çok özeniyorum ki. Artık bilen herkes inatla sübyan diyor. Bu sözden nefret ediyorum.

Dün Tolga aradı. Tolga'yla Elif yazın çıktılar ve Elif Tolga'ya âşık oldu. İstanbul'a döndüğümüzde Tolga'nın doğum gününe gittik. Ve doğum gününe evvelden çıktığı Selen adında bir kızı çağırmış. Neyse, Tolga doğum gününde Elif'i bıraktı. Elif çok üzüldü. Hâlâ Tolga adı geçtiği zaman bir burukluk hissediyor. Haa! Dün Tolga'yla telefonda konuştuklarım: 8 Nisan'da Baca'da parti veriyormuş. Bizi de çağırdı.

Her C.tesi Kerim'le birlikte araba kiralıyorlarmış. Benle konuşurken düüt, düüt diye sesler çıktı. Ne oluyor orada dedim. Meğer oyuncak arabasıyla oynuyormuş. Hiç bu kadar sıcak konuşmamıştı, çok şaşırdım. İstanbul'a döndüğümüzde bir şeyin geç farkına varmıştım. O kadar önemli olmasa da Kerim'den hoşlanıyordum. Ayrıca Kerim'i elde etmek çok zor. Biraz burnu havada. Ama elde etsem bile soğurum bir süre sonra. Neyse bu konuyu kapatıyorum. Biraz evvel Ak-tur'dan Beyza'yla yarım saat konuştuk.

Juliana's'ta parti yapmışlar. Daha doğrusu Saint Joseph'den (Kerim'in) arkadaşları filan gelmiş. Bodrum'dan da birkaç kişi gelmiş. Parti vermek değil. Ama toplanıp eğlenmişler. Juliana's'a da gitmeyi çok isterdim ama beni oraya almazlar, 18 yaşından küçükler giremez. Ama Beyza 78'li, benden bir yaş büyük, ama büyük gösteriyor. Juliana's'a Tolga ve Kerim'in İtalyan Lisesi'nden arkadaşları gelmiş. Beyza'nın söylediğine göre çok güzel tiplermiş. Ahh, ahh! Karşıma kültürlü, kaliteli,

çabuk bıkmayacağım, yakışıklı, benden uzun ve büyük, çevresi olan (kaliteli bir çevresi),... bir tip çıksa. Belki çok şey istiyorum ama çok zor şeyler değil ki.

Tek sorun onların bakıp bakmaması. Gerçi ben kendimi güzel buluyorum. Etrafımdakiler de öyle. Ama tek sorun yaşım. Herkes yaşımdan daha olgun olduğumu ve büyük gösterdiğimi söylüyor. Ama suratım küçük gösteriyor. Doğrusu bebek suratlıyım.

Saat: 23:47
11. 4. 92 C.tesi

Hayatım boyunca yaptığım, ayakta kalmak, mutlu olmak, başarabildiğim tek şey daha güzel, daha mutlu günleri beklemek oldu. Her zaman bir şeyleri bekleyerek yaşıyorum. Çoğunlukla da geleceğimi. Hayatta istediğim birkaç şey var. Amerika'da çok mutlu bir şekilde yaşamak. Sağlıklı, endişesiz bir yaşam sürebilmek. Ayrıca ailem için de dileğim çok uzun yaşamaları ve sağlıklı, mutlu olmaları. Onları çok seviyorum.

Dünyada sevdiğim çok az kişi var. Bazen bir insanı çok iyi tanıdığımı sanıyorum. Ama yanılıyorum. Bir insanı tanımak için bazen beş yıl bile yetmeyebilir. Veya o insanı tanırım. Ama yıllar sonra tanımadığımı anlarım. Belki de nedeni o insanın yıllar sonra değişmesidir. Niye mi bunları yazıyorum. Çünkü hiçbir zaman şu birkaç kişi için yanılmam: Ailem; annem (sırdaşım), babam, Ekin ve sırdaşım Elif. Önder (ağabeyim) gerçek olmasa da. Selen ve Oya. İşte bu sekiz insanla ölüme bile giderim. Zaten fazla insan sevebileceğimi de sanmıyorum. Belki sonra bu listeme 2-3 kişi daha eklenir. Ailem olmasa (bundan sonra) herhalde yaşayamazdım. Çünkü onlarsız hiçbir şey yapamazdım. O zaman Pollyanna'cılık oynasam da faydasız olurdu. (Geleceğimden bir şeyler ummak, her zaman daha mutlu, Amerika'lı günler olacağına inanmak). Ailemi gerçekten her şeyden çok seviyorum.

Önder'i sevmemin sebebi tam anlamıyla bir insan. Onunla çoğu şeyi konuşabilirim. Ekin onunla çıkmakla çok akıllılık etti.

Selen'le, Oya'nın yeri başka. Derler ya dost, kara gün dostu filan. İşte onlar tam anlamıyla kara gün dostum.

Belki çoğu insan niye onların ayrı bir yeri olduğunu anlayamayabilir. Eğer bir örnek verecek olursam dedemin ölümünde kimse bize onlar kadar destek olmadı. Resmen bana acımı unutturdular.

Acımı fazlasıyla dindiren, sanki kendi dedeleriymiş gibi ağlayan, sonra teselli eden, mantıklı bir şekilde konuşan o iki insan işte, Selen ve Oya. Onlara çok şey borçluyum. O akşamdan evvel de onları çok seviyordum ama sonra daha da sevmeye başladım.

Bence bu günlüğü okuyan kişi çok şanslı.

Saat: 24:40
12. 4. 92 Pazar

Hep bir iki gün öncekileri okuyunca çok saçma-sapan şeyler yazdığımı anlayıp, karalıyorum. İçimden diyorum ki: Benim istediğim böyle saçma bir günlük değildi. Ama daha ne kadar iyisini yapabilirim ki. Hayatım hep aynı. Hiç farklı bir şey olmuyor ki. Elif: "Hadi Burçak, hadi, kapasana şu ışığı" deyip duruyor.

Keşke Haziran veya Mayıs ayı göz açıp kapayana kadar çabuk geçse. Bu yaz ve güzel ilkbahar aylarını düşününce içim rahatlıyor, çok mutlu oluyorum. Bu günlüğü daha güzelleştirip, daha zevkli, daha değişik şeyler yazmak istiyorum. Örneğin şiirler, mektuplar ve romanlar. Aklımda çok güzel bir iki roman var uzun süredir. Yazın çabuk gelmesi, mutlu ve uzun geçmesi dileğiyle, iyi geceler.

Saat: 24:00
13. 4. 92 Pazartesi

Selam!

Şu anda okulda çok beğendiğim bir çocuk var. Saygın'ların sınıfında. Adı Rıfat, 76'lı. Esmer, uzun boylu, çok yakışıklı.

Ama çıktığı bir kız var. Zaten bütün güzel çocukların da çıktıkları var. Hepsi kapılmış. Ama Rıfat, boy olarak Elif'e bile

ufak dedikten sonra benim şansım hiç yok. Gerçi boyum yaşıma göre uzun ya da normal. Ama o çok uzun.

Beni de annemi de bu Pazar yani 19. 4. 92'de film çekimine çağırmışlar. Kadın programı, eğitici programlar. Gene bundan evvel yaptıkları gibi 200-250 bin lira filan verirler. Ona da razıyım. Zaten mayo alacağım. Onun için para biriktiriyorum. Zaten şimdiden 130 bin liram filan var. Ah! Keşke Rıfat'la çıkabilsem.

Sa: 24:13
14. 4. 92 Salı

Bugün Saygın'la Rıfat hakkında konuştuk. Biraz bilgi aldım. Kartal'da oturuyormuş, Tuğba adında çıktığı bir kız varmış. Ve kız galiba ondan büyükmüş. Biraz kendini beğenmiş bir çocukmuş. Kısacası bu şartlar altında, hiç ümit yok ne yazık ki. Ayrıca bugün de saçını kestirmiş. Saygın'ın dediğine göre o kadar güzel değilmiş (yakından). Bence çok yakışıklı. Ama belki de iki gün sonra ondan da bıkarım. Belli olmaz benim işim. Ahh! Keşke bıksam, keşke sinir olsam, bundan evvel çoğu kişiye olduğu gibi. Belki boyum biraz daha uzun olsaydı şansım da biraz daha fazlalaşırdı.

Doğum günüme de tam bir ay var. Gerçi annemlerin ne alacağını biliyorum, mayo istiyordum, mayo alacaklar. Onlar mayoyu alırlar, ben de bikiniyi. Neyse canım, hediye o kadar önemli de sayılmaz. Geçen doğum günüm çok güzel geçmişti. Annemler çok süper bir pasta almışlar, çiçek yaptırmışlar, Pop Swatch almışlardı. Beni çok mutlu etmişlerdi.

Burak (Ekin'in arkadaşı) Anne Frank'ın kitabını getirmiş. Birkaç gün sonra da ona başlamak istiyorum. Gerçi kitap okumayı, daha fazla okumayı isterdim.

Saat: 24:00
15. 4. 1992 Çarş.
Selam!

Bugünün yarısından çoğunda Aziz Nesin'in *Yetmiş Yaşım Merhaba* romanını okudum. Çok hoşuma gitti. Zaten bu Aziz

Nesin'in kitapları çok hoşuma gidiyor. Özellikle içindeki hikâyelerden biri çok acıklı. Anneme, Ekin'e ve Elif'e de anlattım. Annemle, Ekin de çok duygulandı. Birazını özetleyeyim: Yuvarlak yüzlü, kara gözlü, toparlak bir çocuk var. Bir de saçları harman tozu renginde uçuşan, bal rengi gözlü bir kız var. Kızla, oğlan aynı sınıftalar. İkisi de 8 yaşındalar. Sınıfta en ön sırada oturuyorlar. Derslerde sürekli fısır fısır konuşup, gülüşüyorlar. Eğer konuşmazlarsa da uzun uzun ve anlamlı bir şekilde bakışıyorlar. Öğretmenleri, çok konuştukları için kızla oğlanı ayırıyor. Oğlanı arka sıralara koyuyor. Derslerde artık konuşamadıkları için sürekli kız arkasına dönüp çocuğa bakıyor. Öğretmen bu durumu anlıyor. Ve kızı sürekli uyarıyor. Ama kız bu uyarıları dinlemeyip ya da unutup tekrar arkasına dönüyor ve çocuğa bakıyor. Öğretmen bir gün eline sopasını alıyor. Ve kıza doğru yaklaşıyor, çocuk da, kıza vuracağını anlayıp ayağa fırlıyor ve öğretmene, öğretmenim, o bir şey yapmadı, lütfen onun yerine bana vurun diyor. Aradan yıllar geçiyor. Ve adam, yani çocuk büyüyor ve çok yaşlanıyor.

Başından üç evlilik geçmiş. Fakat hiçbirinde aradığı sevgiyi bulamıyor. Hiçbir zaman o kızı unutamıyor. Sanki o kız ona hiç yaşlanmamıştır, hâlâ 8 yaşındadır gibi geliyor. Bir gün o kızla karşılaşıyor. O da büyümüş, bir kadın olmuştur. Ama genç bir kadın. Daha doğrusu adamdan çok daha genç göstermektedir. Adamla kadın eskiden olduğu gibi fısır fısır konuşup, gülüşüp bakışmaktadırlar. Adam, kadına onu çok sevdiğini, şu ana kadar hiç kimseyi onun kadar sevmediğini söyler. Gerçekte söylemek istediği bu değildir. Esas söylemek istediği hiç kimse benim seni sevdiğim kadar sevemez demektir. Kadın da ona: Her zaman insan son sevgisini en büyük sevgi sanar der. Ama adam, kadının neyi ima etmek istediğini anlamaz. Neyse, bir gün gene neşeli bir şekilde otururlarken bir adam onlara doğru yaklaşır. Adam şık giyimli biridir. Yaşlı adam sert bir şekilde, onlara doğru yaklaşan adama ne istediğini, kim olduğunu sorar. Şık giyimli, kibar adam, kendimi tanıtayım efendim, ben Azrail, der. Yaşlı adam da demek geldiniz, zaten geleceğinizi tahmin ediyordum, ben hazırım hadi gidelim der. Azrail de ben

senin için gelmedim ki, der. Yaşlı adam da, ya kimin için geldin der. Anlar ki, Azrail kadın için gelmiştir.

Yaşlı adam bağırarak kadının önüne geçer. Ve Azrail'e sakın onu götürme, onun yerine beni al diye Azrail'e yalvarır. Azrail, milyonlarca yıldır bu işi yapıyorum, ilk defa senin gibisine rastladım der. Ne Azrail ne de kadın inanır adama. Her ikisi de, sana inanmıyorum, hiç öyle şey olur mu? derler. Yani ne Azrail ne de kadın inanıyordu. Salt onlar değil, bu olayı duyan, bu öyküyü dinleyen hiç kimse inanmadı. Ama bu dünyada hiç kimsenin inanmadığı bu öykünün doğru olduğuna inanan tek kişi vardı: Bu öyküyü anlatan yaşlı adam. Bu hikâyenin adı: Kimsenin inanmadığı öykü.

Saat: 23:40
19. 4. 92 Pazar

Biraz evvel takvime baktım. 33 gün daha okula gideceğiz. 10 günü filan dalga, gırgırla geçse 23 gün filan kalır. Gerçi az ama yaza kadar nasıl dayanacağım bilmem. Çok özledim. Geçen yazdan bu yaza ne çabuk geçtik ha!

Sa: 24:25
20. 4. 92 Pt.

Bugün sınıfta çok komik bir şey oldu. Türkçe dersinde okuma sırası bendeydi. Önce XVII. yüzyılı aceleden okuyamadım. Ve Esra'ya sordum, o da 17. yüzyıl dedi. Ama bunu Esra'ya sorarken çok uzun bir sessizlik oldu, herhalde bütün sınıf okumaya devam etmemi bekliyordu. İkinci olay da parçada imparatoriçe sözcüğü geçiyordu. Ama nedense ben bir türlü bu kelimeyi söyleyemedim. İmparatoriçe diyeceğime imparatort, imporatorçi gibi saçma sapan şeyler söyledim. Ben de bu cümleyi söylemeyince orayı atladım. Ve başka cümleden devam ettim. Sınıf çok güldü.

Birkaç dakika önce Beril'le (Ak-tur'dan bir arkadaşımız) konuştuk. 40 dakika filan. Herhalde ilk defa bu kadar uzun konuşmuşumdur. Kaç haftadır Ak-tur'dakilerle buluşmak istiyoruz. Ama bir türlü olmuyor. Belki Beril de bu hafta doluymuş. Ben de "atlat" dedim. Bir kerecik de başkaları ekilsin.

Saat: 12:41
21. 4. 92 Salı

Biraz evvel TV'de *Anahtar* programı vardı. Orada Bodrum'u gösterdi. Zaten özlemiştim, görünce de içim gitti. Ay! Nasıl özlemişim. Bu sabah çok garip bir şey oldu. Sabah uyandığımda sanki yazmış gibi ya da çok çok az varmış gibi geldi. Gerçi az var. Ama bana sanki daha çok varmış gibi geliyor. İkinci garip olay da sabah evde tek başımaydım. Ve evde benden başka biri daha varmış gibi geldi. Kendi kendime dedim ki, belki delilik ama, dedemin ölümünden sonra ruhu gelebilir gibi geliyor. Sanki evde bir de o varmış gibiydi. Akşam (dün) annem rüyasında dedemi görmüş, o zaman yaşıyormuş, annem gene çok ağladı. Ve dedi ki: Rüyanda gördüğün kişi (ölüyse) ruhu evine gelirmiş. Birden çok şaşırdım, doğrusu öyle bir şey varsa çok korkarım. Ama belki de dedemin gelmesini isterim. (Tabii ki ruhunun) Doğrusu onu hepimiz özledik. Acaba ruh varsa ve gelirse hiç orası hakkında konuşur mu? Kimbilir? Belki de şu anda buradadır. Bir gün dedemin ruhunu çağıracağız. Tabii ki arkadaşlarla. 5-6 kişiyle. Belki gelir. Eğer gelirse çok şaşırırım.

Yarın Fen yazılım var. Neyse ki Fenciye gene tiyatro davetiyesiyle yağ çektim. Aramız iyi. 23 Nisan perşembe tatil. Belki 24 Nisan da.

Sa: 24:00
27. 4. 92 P.te.

Beş gündür vakit bulup da yazamıyorum. Daha doğrusu Elif hanım hemen ışığı söndürmemi söylüyor. Bu beş gün içinde olup bitenler; 23 Nisan günü ve bir sonraki gün ve C.tesi, Pazar tatildi. Yani dört gün. Perşembe günü Ekin, ben, Sinan, Mehmet Sultanahmet'e gittik. Bir çay bahçesinde oturduk. Önceden Ekin, Sinan'a ve Mehmet'e: "Eğer Sultanahmet'e gidersek ben gelmem" filan diyordu. Ama Taksim diye onu razı ettiler. Tabii oradan geri dönmek istemedi. Sinan'la Mehmet'e de çok kızdı, yalan söylediler diye. Cuma günü Sinan'ın babasının evine gittik. Esentepe'de. Çok güzel bir ev. Sinan'la, Mehmet

bütün gün tartıştılar. Sinan bize İtalyan spagettisi yaptı. Mantarları ben doğradım. İçinde mantar olmasına rağmen çok güzeldi.

Bugün teneffüste Sabah geldi. "Öbür teneffüs gelebilir miyim? Sana önemli bir şey söyleyeceğim" dedi. Geldi, bahçeye indik. Meğer önemli dediği şey de Burcu'nun Saygın'ı beğenmesiymiş, tabii önemli filan demesi bahane. Maksadı eskisi gibi beraber gezmekti. Neyse n'apalım, gezeyim bari. Hiç olmazsa okuldaki tiplerle karşılaştırırsak biraz daha doğru düzgün.

Alin'ler bu yaz sonu Amerika'ya taşınacaklarmış. Kesin diyor. Ama bence olmayacak. Ya da bana öyle geliyor. Çünkü Amerika benim çok uzak bir hayalim. Sanki başkalarının gitmeleri de zor gibi geliyor bana.

Saat: 01.00

29. 4. 92 Çarşam.

Gerçi bir saat önce perşembe gününe girdik. Dün akşam gene yazamadım. N'apayım zaman buldukça yazabiliyorum.

Cuma günü 1 Mayıs. Çoğu kişi okula gelmeyecek. Zaten Türkçeciye de yazılıyı iptal ettirmeye çalıştılar. Cuma günü eğer sınıfta çok kişi gelmezse yapmazmış. Belki ben de gitmem. Ay! Zaten iki cumadır okula gitmiyorum. İki Cuma önce film çekimi vardı. Perşembeyle Cuma da 23 Nisan'dan dolayı tatildi. Bu Cuma da 1 Mayıs. Oooh! İşimiz iş. Gerçi kimse bir şey diyemez, çünkü gelmeyince annem tezkere yazıyor. 1 Mayıs Alin'in doğum günü. O da ne günde doğmuş.

Umarım bu C.tesi Bodrum'dakilerle buluşuruz. Ay! Onlar da bıktırdılar. Özellikle Canan. Ne zaman arasam "C.tesi doluyum" diyor. Eğer bu C.tesi de doluysa ertelemeyiz. Başkalarıyla buluşuruz. Hep onun yüzünden aksıyor. Cem gelebilir, Beril belki gelir. Zeynep gelir. İşte birkaç kişi daha zaten sırf Cem yeter bile. O kadar iyi bir çocuk ki. Herkes çok seviyor. Geçen gün 30-35 dakika konuştuk Cem'le.

Bir yaz gelse. Nasıl özledim anlatamam. (Herhalde anlatamam, ancak yazabilirim.)

Saat: 23:50
30. 4. 92 Perş.

Bugün din yazılısı olduk. Sorular çok basitti. Zaten o soruları bu P.tesi vermişti ve yazılıda kesin çıkacağını söylemişti. 10 bekliyordum. Ama aşağı kata inip dosya kağıdı almaya üşendim. Hoca da: "Terbiyesiz, Burçak hanım bugün yazılı olacağımızı bilmiyor muydun, senin bu davranışın çok büyük saygısızlıktır" filan dedi. Benden biraz sonra da Esra kağıdını verdi. Ona da "iki terbiyesiz bir arada" gibi sözler zırvaladı. Bir not kıracakmış. Elinde ince uzun sokakta yerde satılan kalemlerden var. Önüne gelene onla vuruyor. İster şaka olsun, ister gerçek. Bugün de yazılısı bittikten sonra arkamdaki çocuk, yanındaki çocuğa bir şey söyledi diye kırbaç gibi onla sırtına sert bir şekilde vurdu.

Evet yarın 1 Mayıs. Ben okula gideceğim. Bakalım ne olacak.

Saat: 24:40
4 Mayıs 92 P.tesi

Biraz evvel *Anne Frank'ın Günlüğü* filmini izledim. Mükemmel bir film. Hâlâ ağlıyorum. O da savaş sırasında bir günlük tutuyor. Filmin başında 13 yaşında ama film biterken 15 yaşında ve ölüyor. Çok acıklıydı. 10-15 kere izlesem bile sıkılmam. Zaten kasete aldık. İstediğim kadar izleyebilirim. Annemlerle film seyrederken gizli ağlıyorum ya da tuvalete gidip orada boşalıyorum.

Keşke ben de öldükten sonra bu günlükle ünlü olsam. Gerçi ölmeden evvel Amerika'da oyuncu olarak tanınmayı istiyorum. Hayal değil. Bu konuda çok hırslıyım. Kesinlikle oraya gitmeliyim.

Bu akşamı saymazsak doğum günüme tam 10 gün var. Benim için artık o kadar önemli değil. Çünkü hiç doğru düzgün arkadaşım yok. Doğum günümü nasıl kutlayacağımı da bilmiyorum. (Gene film aklıma geliyor ve gene ağlamaklı oluyorum) Ekin dedi ki: "İstersen Önder'le birlikte seni bir yere götürürüz" Gerçi annemlerle ailecek kutlayacağız.

Saat: 24:40
6 Mayıs 92 Çarş.

Şu anda kendimi kötü hissediyorum. Çünkü gene annemle tartıştık. Ben müzik dinlemek için radyonun fiş takılan bir şeyi vardı, onu istedim, gecenin yarımında avaz avaz bağırarak: "Gecenin bu saatinde müzik dinlenir mi, sen manyak mısın?" diye bağırdı. Ben de ona, sinirlenip: "Cadı karı, ruh hastası, geber" filan diye bağırdım. Gerçi pişmanım ama o da bana bağırdı. Onu çok seviyorum, onu kırmayı, onun üzülmesini hiç istemiyorum. Ama elimde olmadan, o bana bağırınca ben de kızıyorum ve ona bağırıyorum. Sonra da bana kaç gün dargın kalıyor. Çok hassas.

Saat: 02:00
8. May. 92 Cuma

Bugün sınıftan Gökşin adında bir kızla tartıştık. Eğer ben ağırbaşlı ve yumuşak davranmasaydım iş kızışıp, kavgaya dönüşecekti. Her zaman Türkçe dersinde tahtaya konuyu yani parçayı ben yazardım. Bir baktım, Gökşin kalkmış. Pis pis baktım. O da ağzı açık, şaşkın şaşkın bakıyordu. Neyse yazmaya başladı, ben de gıcıklık olsun diye: "yazıya bak, yamuk" filan dedim. Gökşin duymadı. Ama arkamdaki çocuk duydu. Neyse sonra İlkay da: "Kıskanıyor musun? Yazar, yazmaz sana ne" filan dedi. Ben de "sana ne seni ilgilendiriyor mu" dedim. Gerçi düz burunlu şey de ama duyulmayacak şekilde söyledim, herhalde ki duymadı. Çocuğun alnından sonra burnunda hiç eğik yok. Neyse sonra İlkay bana: Yoksa kıskanıyor musun? dedi. Tenefüste dışarı çıktım. Derse girme zilinde bana: "Burçak birazdan seninle bir şey konuşmam gerek" dedi. Ben de "Buyur, konuş" dedim. Sınıfta gelip bana "Burçak sen beni hiç sevmiyormuşsun, hatta iğreniyormuşsun" filan dedi. Ben de "evet seni hiç sevmiyorum ama iğrenmiyorum" dedim. Sonra Gökşin biraz kızıştı. O bana bir şeyler söyledi. Ben de ona "Sen çok basit bir kızsın. Senin seviyene inemem, mahalle karıları gibi de kavga edemem" dedim. O da iki laf öğrenmişsin herkese onları söylüyorsun, ben senin havanı bir söndürürsem görürsün dedi.

Sonuçta Bilgen'i çağırıp: "Ben kavga etmek istemiyorum, biz mahalle karıları değiliz" dedim. "Lütfen gidip Gökşin'e söyle" dedim. Gökşin de neden kendi gelip söylemiyor demiş. "Vallahi hiç kalkamam, kendi gelirse ona söylerim" dedim. Geldi. Aynı şeyleri kendisine söyledim. O da tabii biz bu sınıfta kardeşiz filan dedi. Bir de kavganın içinde ben ona "eteğini birkaç kat daha kıvır" filan dedim. O da bana eteğim senin götüne mi batıyor demişti.

Yarın Alin'in doğum günü kutlanacak. Onur'lar filan da geliyor. Bakalım.

Sa: 01.20
16. 5. 92 C.tesi

Evet, dün akşam doğum günümdü. Öğleden sonra da yani okulda matematik yazılım vardı. Fena geçmedi. Umarım kurtarırım. Neyse okuldan çıktık, eve geldim hemen saçımı yıkadım. Berbere fön çektirmeye gittim, Alin'le beraber. Saat 6:30'da berbere gittim. Neyse ki hiç kimse yoktu. Tabii sıra da yoktu. 7:15'de fön bitti. Eve geldim. 501'imi giydim. Üstüne beyaz bir gömlek ve siyah yarım ceket ve pembe ayakkabımı giydim ama sonra Ekin'in siyah ayakkabısıyla değiştim. Tam biz berberden geldiğimiz sırada Ekin'le, babam arabayla geldiler. Ekin'in saçımı beğendiği arabanın içinden belliydi. Neyse gittik. Ha! Bir de annemin büyük küpelerini taktım. Bu kıyafetimi tarif etmemin sebebi belki bir gün bu kıyafetleri tekrar giyerim. Neyse. Profesörler evine gittik. Babamı doktor sandılar. Zaten bir kere de iki-üç sene önce babamın doğum gününde gitmiştik. Geldik 11:00'de, önce annemle babamın aldığı hediyeyi açtım. Gri Levi's kolsuz t-shirt. Gerçi ilk başta hayal kırıklığına uğradım. Çünkü ben bordo ya da yeşil Lee (pantolon) ya da mayo alacaklarını sanmıştım. Neyse bu da güzel. Sonra Ekin'le, Elif'in aldıkları hediyeyi açtım. Amerikan bayraklı bir kutuda, açtım, çiçekli mavi bir gömlek.

Dün iki bardak beyaz şarap içtim. Çok az da babamın rakısından tattım. Hani sarhoş değil de azıcık kafayı bulmuşa ne deniyorsa işte. Elif haricinde biz de öyle olduk. Elif kola içti.

15 Mayıs 1991, Burçak'ın 12. doğum günü.

Neyse Ekin'le, Elif'in hediyelerini hiç beğenmedim. Ama üstümde güzel durdu. O da Benetton. Beğenmedim diye Ekin tabii surat yaptı. Tabii ben o bozuldu diye surat yaptım. Gerçi hediyelerden, biraz da hayal kırıklığındandı. Galiba biraz aç gözlüyüm. Sonra pastamı bile yemeden yattım. Zaten annemler *Ay* filmi açık olduğu için bizi yatırdılar. Zaten yatacaktım. Yatakta çok ağladım. Bir saat sonra filan annem öpmeye geldiği zaman uyandım ve huysuz bir ses çıkardım. Ağlar gibi. İsteyerek değil ama. Annemin bana 15 Mayıs yani doğum günümde birlikte yatma sözü vardı. Onu hatırlattım. Babam benim yatağımda, ben de annemle uyudum. Annem bana, niçin huysuzluk yapıyorsun diye sordu. Hem kızacaksan Ekin'e kız. Bizim bir suçumuz yok ki, dedi. Ben de ona zaten aldığınız hediyelerin hiçbirini beğenmedim. Sırf gri bir şey almak için alınır mı, Ekin'in aldığı iğrenç dedim. Ama çok kızgındım. Hem zaten annemi bir kere kırmıştım, ve kırmışken devam ettim. Bu huy da benim en kötü özelliğim.

Sabah uyandığımda o da bana bakıyordu. Hiç kırgın gibi değildi, şaşırdım. Fırsat bu fırsat hayret özür diledim. (Hiç huyum değildir de) Önemli değil, dedi.

Öğleyin Ekin, annem, babam, ben Barış Manço'nun söyleşisine (Gençlik Günlerine) gittik. Cem de (Babamın oyunundan süper yakışıklı bir çocuk) oradaydı. Ah! Mükemmel bir çocuk. Neyse bir de Ekin'e Nişantaşı'nda mezuniyet kıyafeti baktık.

9. Haz. 92 Salı

Bu akşam çok kısa yazmak zorundayım çünkü yarın ben, Ekin, babam, belki Hikmet (Ekin'i tiyatro imtihanına çalıştıran kadın) ve kızı Asos'a gideceğiz. Bizim üçümüzün (ben, Ekin, babam) gideceği kesin. Onlar belki gelecek. İşin kötüsü regliyim, denize giremeyeceğim.

Cuma akşamı İst.'dayız. Görüşürüz.

Umarım her şey yolunda gider. Öptüm. İyi Tatiller!

28 Haz. 92 Pazar

Yarın Bodrum'a gidiyoruz. Merak etme sen de geliyorsun. Seni hiç yalnız bırakır mıyım? Canım benim.

Bu sıralar daha doğrusu Aralık'tan beri Bora'yı (Pizza Hut'ta, Nova'da çalışan bir çocuğu) beğeniyorum. Birazdan Pizza Hut'a gideceğim. Ve onu göreceğim.

Sa: 11:54
16 Tem. 92 Perş.
Merhaba Hayatım,

Senden çok çok özür dilerim. Ne yapabilirim ki tatilde yazmak çok zor. Evet şu anda yukarıda Daniel, Tim, Simon var. Hep bizdeler. Sadece Bodrum'a yatmaya gidiyorlar. Zaten bugün Tim İngiltere'ye dönüyor. Ama diğerleri 21 Temmuz'a kadar burdalar.

Evet burada hoşlandığım, daha doğrusu en çok hoşlandığım iki kişi Kerim ve Babür, ama Babür birkaç gün önce İst.'a gitti. Dün küçük kız kardeşine ağabeyinin ne zaman geleceğini sordum. O da "doğum günümde yani 30 Temmuz'da gelecek" dedi. İst.'dan gelirken bir gün İzmir'de kaldık.

Şu anda bu günlüğü merdivenlerde oturarak yazıyorum. İngilizler de fotoğrafımı çektiler.

Biraz sonra plaja ineceğim.

Görüşürüz.

Sa: 19.30
8. Ağus. 92
Merhabaaa

Nabeer? Üüff! Nerdeyse bir aydır yazmıyorum. Bu kadar uzun zamanda neler oldu neler. Hadigari'ye geçen gün yine gittik. Benim beğendiğim Erten, takma adı T, o da oradaydı. Bodyguard bize gelip, yaşımız küçük olduğundan dolayı çıkmamızı söyledi. Erten'le biraz konuştuktan sonra çıktık. Bizim okuldan Belda, Belya ne işte öyle bir kızı gördük. Bize gelip yanındaki çocukları göstererek, şunlarla içeri girer misiniz lütfen, damsız içeri almıyorlar da dedik. Onlarla da içeri giremedik. Ankara'dan tiplerdi. Yanlarında da üç İngiliz vardı. Biri çok şirin ve yakışıklıydı. 77'liymiş. Ama çok büyük gösteriyordu. Evet Hadigari'ye onlarla da giremeyince Temple'a gittik. Ama

oraya da almadılar. Ordan da Red Lion'a gittik. Oraya girdik. Ama adam bizi çıkarttı. Sonra ben, Burcu, Elif ve o bizim okuldan olan kız ve onun grubuyla içeri girdik. Hava almak için çıktık. Ve Gas Station'un önünde bizim grubu gördük. Sonra bir bara bira içmek için girdik. Çıkarken sarışın bir çocuğun bana baktığını gördüm. Sonra birazdan o geldi ve İngilizce bir şeyler söyledi. Ben de Burcu'yu çağırdım ve tercüme ettirdim. (Şu anda love story çalıyor ve moralim daha da bozuluyor her an ağlayabilirim.) Neyse, çocuk nereli olduğumuzu filan sordu. Barda kız kardeşi, ağabeyi ve kızkardeşinin sevgilisi beklediği için geri döndü. Ancak Red Lion'a geleceğini söyledi. İçeri girebilmek için kız kardeşi bize ruj sürdü ve ben Bas'la birlikte içeri girdim. Elif Bas'ın erkek kardeşi ile (içeri alınabilmek için) Burcu da kızın sevgilisiyle birlikte girdi. Ama içeri girmek için hepsi sarıldılar. Bas da bana sarıldı.

Hepimiz o şekilde girdik. Kapıdaki adam biraz konuşsa da girmeyi başardık. Zaman ilerledikçe Bas'la yakınlaştık. Elini belime koydu, dans ettik. 19 yaşındaymış. Bas da Hollandalı, Amsterdam'da oturuyor. Saat 3:30'da ben, Cem, Elif, Burcu, Berke ve onlar oradan çıktık. Çıkıp minibüs durağına gelene kadar Bas bizimle geldi. Beni öpmek istedi, gene hayır dedim. İçerdeyken bir iki kere seni öpebilir miyim dedi. Hayır demiştim. Sonraki gün Ak-tur'a geleceklerini söyledi. Zaten ondan sonraki gün de Pamukkale'ye gideceklerdi. Ha, bana Red Lion'da gül verdi. O gülü hep saklayacağım.

Sanırım onu bir daha göremeyiz.

18 August 92
Saat: 20.25
Evet yine ben,

Ay ben âşık oldum ama bu gerçekten bundan öncekilere benzemiyor. İtalyan, adı Ricardo, 22-23 yaşlarında, Ak-tur'da kalıyorlar. Bizim Bas'larla Red Lion'da olduğumuz akşam bütün bir akşam bizi kesti. Ondan sonra da selamlaşmaya başladık. Dün akşam Bodrum'a indik. Ama 1:00'de döndük. Ben, Olcay, Elif, Burcu onlar da 24:00 gibi geldiler. Gittim *Hello* dedim.

O da güldü *Hello* dedi. Ama bu akşam saat 2:30'da Ak-tur'dan İzmir'e, İzmir'den de İtalya'ya gidecekler. 10-15 erkekler. Hepsi de mükemmel. Bugün saat 19.00 gibi eve çıkarken Ricardo diye bağırdık, bakıp, güldü. Sonra Mehveş'le, Zeynep terastan, İngilizce Ricardo, Burçak seni seviyor diye bağırdılar. İşte bu kadar. Belki sana çok komik gelebilir ama büyüyünce İtalya'ya gidip onu bulmak isterdim.

.....

Oooh! Neler oldu neler, demin Saat 9.30-10.00 gibi İtalyanlar bütün Çardak'takileri (lokantadakileri) gelip öptüler. Daha doğrusu sadece Ricardo öptü. Hem de tanımadıklarını bile. Sonra bana geldi, elimi sıktı ve öptü. Ben de *Good Bye* dedim. O da dedi. Ve gitti. Sonra ha! Bu İtalyanlar Aysu ve Müge'lerle tanışmışlar önceden, İtalyanlardan sadece ikişi kaldı. Onlar da 30 saat sonra filan gittiler. Neyse sonra Müge'yi yanıma çağırıp Ricardo'nun arkadaşlarına Ricardo'nun yaşını sormasını rica ettim. Beni (Müge) göstererek şu kız Ricardo'nun yaşını soruyor dedi. Çocuk da bana baktıktan sonra Müge'ye dönüp 21 dedi. Sonra da Ricardo o kız için çok güzel demişti demiş.

Kullandığı kelime de pretty'miş. Sonra çocuk, gerçekten çok hoş kız filan demiş. Allahım inanamıyorum sanırım ben gerçekten ondan çok etkilendim. İtalyanlar sanki merasim töreniyle gittiler. Ricardo'nun suratını hep unutuyorum. Siyah kısa kıvırcık (sayılır) saçlı, siyah gözlü, çok uzun boylu ve ince, bacağının arasında bir dövme var. Kaşları kalkık, dik ve etkileyici bakışlı.

Mükemmel!

19. August. 92
Saat: 19:15

Evet bu akşam Bodrum'a iniyoruz. Belki Hadigari'ye belki de Red Lion'a. Umarım eğleniriz. Ricardo'yu şimdiden çok özledim. Allah kahretsin Ricardo'nun suratını hep unutuyorum. Çok zor aklıma geliyor.

Lay layla layla layla... Nedense içim kıpır kıpır. Herhalde Bodrum'a gidiyoruz diyedir. Ay aman günlüğüm sen olmasaydın ben bunları kime anlatırdım!

20. 8. 92
Saat: 19:51

10 gün sonra tatil bitiyor. Belki Elif ve ben Tuzla'ya Mehveş'lerin evine gideceğiz.

Bravo bana, 14.12.90 tarihinden beri yazıyorum. O zamandan beri neler olmuş neler. Bakalım bu seneden, ömür seneye kadar neler olacak. Ricardo'yu çok özledim. Üf be!

Keşke Dünyada hatta yeryüzünde hiç kötülük olmasa da her şey, her iyi isteğimiz gerçek olsa. Ne olurdu sanki.

Saat: 19: 50
24 August 92 P.tesi

Erten de biraz evvel İst.'a gitti. Oradan 30'unda filan Almanya'ya gidecek. Zaten 31'inde okulu açılıyormuş. Giderken adresimi istedi. Ben de onunkini aldım.

Evet Hadigari'de neler oldu. Şimdi de biraz, filmin o karesine geçelim. Ben, Umut, Burcu, Can, Cem, Elif, Mehveş (telefon çaldı, Burcu'ymuş) hep beraber girmeye kalktık. Tabii ki hep beraber çok göze battık. Ama ikisinde hepimiz ayrı ayrı ve erkeklerle girince çok kolay oldu. O sırada Erten de oradaydı. Önce dans ettik. Sonra baktım ki Erten tek başına oturuyor. Burak bir yere kadar gitmiş. Hadigari'nin barında oturuyor. Gittim oturdum yanına. Bayağı konuştuk. Sonra birkaç kişi içeri girdi. Hepsi çok dikkatli bir şekilde gözümün içine baktılar. Sonra tuvalete gittiler. Çıktıktan sonra Erten'le bir şeyler konuştular. Erten'e kay kay kayıyor musun filan demişler. Avusturyalıymışlar. Doğrusu çok hoş çocuklardı. Sonra Erten'e kızına çok dikkat et demişler. Erten şaşırınca, yoksa kardeşin mi demişler, o da hayır demiş. Sonra Erten'e, sen Canan'dan mı hoşlanıyorsun? dedim. O da: "yooo hayır" dedi. Sonra ben ona: Almanya'da fotomodel bir kız arkadaşın var değil mi? dedim. O da fotomodel gibi filan dedi. Peki İst.'da erkek arkadaşın var mı? diye sordu. Ben de yok de-

dim. Şöyle bir saat filan birlikte oturduk. Sonra damga bastırıp, Submarine'e filan gittiler. Ama sonra gene geldiler. Biz de bir ara Red Lion'a filan girdik. Burcu, ben, Can girdik, diğerleri Mehveş yüzünden alınamadılar. Sonra da 4.15'te filan ben, Elif, Burcu, Mehveş, Cem taksiyle döndük. İşte olanlar bundan ibaret.

27 August Perş.
Saat: 19: 50
Salü (Merhaba Fransızca)

Dün akşam ben, Mehveş, Burcu, Elif Pomelan Pizza'ya gittik. Oradan da dükkânları gezerek Penguen'e gittik. 10'da gittik. 10.30'a kadar Can'la Umut'u bekledik. Bir şeyler yiyip içtikten sonra da 1.00'de döndük. Minibüste Mehveş'le beni kriz tuttu. Gülme krizi. Her şeye gülüyorduk. Mehveş bu sabah İst.'a gidecekti. Fakat dün akşam annesi ve babası geç yattıkları için erken kalkamamışlar. Onun için yarın gidecekler. Ben ve Elif de 3 Eylül'de Tuzla'ya Mehveş'lerde kalmaya gideceğiz.

Belki evvelki sayfalarda bahsetmişimdir. Ama bahsetmemiş olabilirim de. Evet burada Kerem adında çok yakışıklı bir çocuk var. Sarışın küt saçlı, kısa boylu, 73'lü. Ama yaşından daha küçük gösteriyor. Çok yakışıklı. Sanırım Tuzla'da Marmados adında bir sitede evleri varmış. Hatta annem ve ben o siteye kadın programının çekimi için gitmiştik. Evet olan biten bunlar var. Yarın Hadigari'ye gideceğiz.

Sana yazmayı unuttuğum çok önemli bir şey var. Alin'ler Amerika'ya taşındılar. Elif de belki seneye onlara gidecek. Belki de o bize gelir. Ak-tur'a.

Saat: 24:15
13 Eylül 92
Üf merhaba

Ya allah kahretsin yarın okullar açılıyor. 11.30'da okulda olunacak. Doğrusu bir hayli korkuyorum.

Neyse daha sonra da Tuzla'da neler yaptıklarımızı yazarım.

Görüşürüz.

Saat: 1:10 (Gece)

17 Eylül 92

Şu anda Bas'la tanışmamızı, Erten'le Hadigari'de ikimizin uzun uzun konuşmamızı, Ricardo'yu, hepsini düşünmek istiyorum. Ama zaten hepsini çok özledim. Bir de düşünürsem iyice üzülürüm. 9-10 ay nasıl dayanırım ben.

Acaba seneye Bas gelir mi. Ve Ricardo da.

Erten'i çok seviyorum.

Keşke seneye onunla çıkabilsem. Ondan çok hoşlanıyorum. Ahh! Şimdi o üçünden biri burada olsaydı. Ama bir tercih olsa Erten derdim. Çünkü sadece o Türkçe biliyor.

Saat: 11.35

13 Ekim 92 Perş.

Şu anda *More Than Words* çalıyor. Ah! Bu şarkıyı çok seviyorum. Grup Exertrime (tabii ki yanlış yazdım)

Eee! Görüşmeyeli nasıl gidiyor? Annemler 13 Eylül'de İngiltere'ye gittiler. 13 Ekim'de de geldiler. Fransa'ya ve Hollanda'ya da gittiler.

Saat 12'ye on var. Henüz erken. Artık bana bu saatler erken geliyor. Şimdi de Anne Frank'ın kitabını okuyorum. Zaten filmini iki kere izledim. Ama kitabını okumak çok ayrı bir zevk.

Radyoda şimdi Madonna çalıyor. Şarkının adı sanırım Radical.

Saat: 24.25

21. 10. 1992 Çarş.

Günler geçtikçe Erten'e olan duygularım yoğunlaşıyor. Ve gün geçtikçe onu çok daha fazla özlüyorum.

Erten'in de, Ricardo'nun da, Bas'ın da suratını tamamen unutmuştum. Ama saat 18.00'de filan birden Erten'in suratı gözümün önüne geldi. Gülüyordu. Sonra Ricardo'nun suratı. Onun da arkası dönüktü, kafasını dönmüş bakıyordu. Fakat Bas'ın suratı çok çok az gözümün önüne geldi. Yılbaşında Erten'e çok güzel bir kart yollayacağım.

Ha! Unutmadan Pazar günü ben, Elif, Şenay Taksim'deydik. Mc Donald's'ın oralarda beş çocuk bizi kesip duruyorlar-

dı. Hepsi de çok kalite tiplerdi. Sonra ikisi yanımıza gelip oturdular. Biri uzun boylu, gözlüklü (güzel değildi hiç), diğeriyse saçları kulağının altında (beşinde öyleydi) siyah gibi saçları vardı. Çok masum bir tip. Bunun adı Arman. Gözlüklününse Horen'miş. Çocuklar Ö. Çavuşoğlu'ndan mezun olmuşlar. 75'liler. İstanbul Üniversitesi 1. sınıfa gidiyorlar. Bakırköy'de oturuyorlar. Bize telefon numaralarını verdiler. Şenay'ın Ayşin adında bir arkadaşı var. İşte Ayşin bugün Horen'i aradı. Tabii Şenay'mış gibi. C.tesi günü saat 2.30 gibi Taksim Mc Donald's'ın oralarda buluşacağız. Umarım diğerleri de gelir. Çünkü aralarında kazaklı, çok hoş bir çocuk vardı.

Saat: 24:10
28. 10. 92 Çarş.
Hello,

How are you? Fine Thanks. Evet Horen, Arman ve beş çocuktan biri, Ararat'la buluştuk. (Taksim Mc Donald's'ın önünde) Beyoğlu'na yürüdük. Sonra hep beraber altı kişi taksiye bindik. Nişantaşı'nda dolaştık. Başak, Melis, Didem ve Kerim'i gördük. (Nişantaşı Mc'de) Sonra saat 5.30 gibi Nova'da Grens'e oturduk. Sonra da ayrıldık. Ararat aralarında en komikleri. Arman çok utangaç, en tipleriyse Horen. Ayrıca Ararat hoş çocuk.

Bugün ben, annem, Elif Cast 33'e gittik. Süslenip, püslenip.

Saat: 24.10
4. 11. 92 Çarş
Gecik

Neden Gecik yazdığımı ben de bilmiyorum. Sanırım artık merhaba, selam, Hello başlıklarından sıkıldım. Gecik de merhaba anlamına geliyor. (Burçak'ça)

Dün matematik yazılısı olduk. Yılın ilk yazılısı. Açılışı kötü yaptım. Bakalım ilerisi nasıl? Yalvarırım iyi olsun. Çünkü Güzel Sanatlar'a ve Kabataş Lisesi'ne notumun tutması gerek. Gerçi G. Sanatlar'ın notu fazla değil sanırım. Ama gene de en az 6-7 filandır. Bakalım neler olacak.

Üf be! Uzun süredir 1 haftadır, 10 gündür filan Anne Frank'ın hatıra defterini okuyamıyorum. Bugün de okula götürmek için aradığımda bulamadım. Ne olur kaybolmuş olmasın.

Umarım o bir gün karşıma çıkar, yoksa hayatım boyunca onu arayacağım ve sürekli eksiklik duyacağım.

Hadi canım seni de öptüm. Bütün sevdiklerimi de. Ailem, Amerika, Aşk, Güzel yemekler, Yaz, Hayaller, Mutluluk, Sıcaklık (evim filan) yani sıcak bir ortam.

Sa: 24. 18

5. 11. 92 Çarş.

Gecik Gons (Günlüğümün adı) kısaca günlüğüm, sırrım filan anlamında.

Naber? Geceleri yatarken beni en çok mutlu eden şey her gece çok güzel hayaller kurmam. Hepsi Bodrum ve Erten'le ilgili. Bütün hayallerimde önce arkadaşız. Ve sonra çıkıyoruz. Hayal kurmaya âşığım. Mükemmel. Sanki film izler gibi. Sanırım hayal gücüm çok kuvvetli. Rüya görmek de çok güzel. Fakat örneğin rüyamda bir çocuğa âşık oluyorum. Çok yakışıklı o, sanki rüya gibi değil. Ama sonra uyanınca imkânsız. Onu buluyorum fakat rüyamda. Ona ulaşmak git gide imkânsızmış gibi geliyor. O nerede? Acaba onu benden evvel buldular mı?

Daha bitmedi, yazacak önemli bir şiir, bir not gibi bir şeyim var.

HAYAT BU
Hayat mutluluk değildir.
Hayat üzüntü değildir.
Hayat aşk değildir.
Hayat eğlence değildir.
Hayat bunalım değildir.
Hayat iş, ders değildir.
Hayat sex değildir.
Hayat zirve değildir.
Hayat para değildir.
Hayat tatil değildir.
Hayat her şeydir.

Saat: 23.34
12. 11. 92 Perş.
Hello Gons,

Bugün Erhan Akşar (matematikçi) yazılı notlarını açıkladı. İlk yazılımızdı ve çok da kötü geçmişti. Zaten 3 almışım. Sınıf gene her zaman olduğu gibi dökülüyor. Esra da 2 aldı. Ama bugün İnkılap yazılım iyi geçti. Esra sağolsun. Herhalde 6-7 alırım. Zaten 10 sorudan 8'ini yaptım. Aman öğlen, okul, akşam da okuldan bahsetmek istemiyorum.

Şu anda Jon Bon Jovi'nin mükemmel bir şarkısı çalıyor radyoda. *Take me now.* (Sanırım şarkıda böyle söylüyor.) Bu geceki radyo kanalları çok güzel. Kent Fm'miş bu dinlediğim.

Üff! be. Cumartesi dışarı çıkamayacağım. Çünkü Elif Firuzan adında bir arkadaşının düğününe gidecek. Eğer o olsaydı ya karşı tarafa geçerdik (Bağdat C.), ya da Elif, Şenay, ben Beyoğlu'na, Nişantaşı'na ya da Bağdat Caddesi'ne giderdik.

Sana sanırım söylemeyi unuttum. Ben ve Elif baskete gidiyoruz. Sabahları 10.00'da başlıyor. Cuma ve C. tesi geceleri ne yazık ki çok geç yatamıyorum. 23.00'de filan yatırıyorlar. Oysa ben geceleri çok seviyorum. Geceleri oturup güzel filmler izlemeyi özledim, işin garip yanı hafta içi bile daha geç yatıyorum.

Her zaman istediğim bir şey var. Benim ona ihtiyacım olduğu zamanlarda yanımda onun olması. Fakat o nerede?

Bazen gerçekten birine çok ihtiyaç duyuyorum. Sakın "aman daha yaşın için biraz erken. Daha önünde çok zamanın var" diye düşünme. Çünkü yaş diye bir şey olamaz. Ben ne zaman bir insana (yani ona) ihtiyaç duyuyorsam, kendimi biriyle bütün olarak düşünebiliyorsam işte o zaman zamanı gelmiş demektir. Bir bütün demek istediğim, hayallerimdeki gibi gene o. Yani Romeo, Juliet gibi. Aman ne bileyim ben, bunu tarif edemem. Ancak hayal edebilirim.

Annem ve babam kapıyı açıp bana dik dik bakıp "hadi artık yat, şu müziği de kapat" diyorlar. Ben de onlara "ne diye karşımda gardiyan gibi duruyorsunuz" deyince babam gene "aman ne huysuz çocuksun" diye başlıyor. Büyük konuşmayayım demeyeceğim, çünkü eminim ki yapacağım bir şey, ilerde

eğer bir çocuğum olursa o kadar değişik yetiştireceğim ki. Gerçi annemin ve babamın beni sıktığından filan söz etmiyorum, çünkü sıkmıyorlar. Fakat tuhaflar. Özellikle babam. (Şimdi de gelip öpücük gönderdi ve iyi geceler diledi) Çünkü Ekin'in erkek arkadaşını Bodrum'a bizim Ak-tur'a çağırdı. Ve çocuk 15 gün bizde kaldı. Bunu hiçbir baba yapmaz. Hem de 16 yaşındaki bir kızına. İşte bu davranışı çok güzel, çağdaş. Fakat Tolga'yla Elif çıkarken Orta Burun'da (Ak-tur'daki plajlardan biri) oturuyorduk ve Tolga Elif'in omzuna elini koymuştu, daha doğrusu sarılmıştı. Ama nasıl olduysa annem ve babam oradan geçerken bunu görmüşler. Ve annem hemen bizi eve çağırdı. "Çocuklar İzmir'e gidiyoruz, babanız ve ben sizin çok savrulduğunuzu, değiştiğinizi (kısaca rospiklik olma yolundasınız demek istedi bence), düşünüyor. Babanız o halinizi görünce çok kötü oldu, "ne oldu benim kızlarıma" diye fena olmuş. Sence bunun abartılacak ne yanı var. *Love Story* çalıyor radyoda. İşte dengesizlik diye buna denir. Her neyse canım, beni en çok dinleyen, her şeyimi bilen tek sen varsın. Amma sabır be! (Bu bir şakaydı) Aman iyi ki söyledim, sanki ben şaka yapmasam şaka olduğunu anlamayacağız. Gerçi Elif de benim çoğu sırrımı bilir. Fakat kimse bu kadarını bilemiyor. Ve kimse bunları sabırla oturup da dinlemez. By Gons!

Saat: 24:23 Pazar
15 Kasım 92

Artık gecik lafı pek hoşuma gitmiyor. Zaten ilk başta da pek hoşlandığımı söyleyemeyeceğim. Aklıma başka "merhaba" gelmedi. Ama eğer biraz düşünürsem güzel bir şey bulabilirim. Evet, evet ne olabilir. Gerçi merhaba yerine en çok düşündüğüm bir şey geldi. Merhaba kelimesini niçin kullanmak istemediğimi biliyorsundur herhalde. Çünkü herkes "merhaba" diyor. Herkes birbirine "Seni seviyorum" diyor. Oysa bu kelimelerin artık bir özelliği kalmadı. Çünkü bir yaşındaki çocuk bile "Seni Seviyorum" diyor. Gerçi bir yaşındaki çocuk bu kelimeyi içten söylüyor olabilir. Ama ne bileyim yani? Sevmeden söylemek çok acı, korkunç doğrusu bu kelimeye çok acıyorum. Çünkü

her önüne gelen boş boş sevmeden "Seni Seviyorum" diyor. Burçak'ça bir değişime hazır mısın? Anlayacağın bu kelimeye de aramızda bir kod ad takacağız. Bizim parolamız. Sadece sen ve ben. Keşke bu yazdıklarımı anlayacak insanlar olsa. Tabii eğer okuyabilseler. Doğrusu gerçekten *kestiğim* bir insana okutabilirim o da kesin değil. Çünkü o kişiyi çok çok iyi tanımam gerek. Zaten bir insanı tanımak için zaman değil kafa, gözlem ve akıllı olmak gerekir. İşte bütün mesele bu. *Kestiğim*, sevmek. Herhalde demin cümle içinde kullanılışından anlamışsındır. Seni Seviyorum, Ja "crosstata". İşte bu çok hoşuma gitti. Hem ayrıca sadece sen ve ben "Crosstata" diyeceğiz. Hem de gerçekten. Anladın mı Gons'cuğum. Umarım adından memnunsundur. Zaten memnun olmasan da bir şey değişmez, üzgünüm. Günlüğü üzgünüm cümlesiyle bitirmek istemiyorum. Öptüm.

Saat: 24.21
17. 11. 1992 Salı

Annem Ekin'in yatağının altında sigara paketleri bulmuş, "içiyor biliyorum" dedi. Ben de "evet ama çok az içiyor" dedim. Ve Ekin anlattıklarımı tuvaletin kapısında duymuş. Ve şu anda Ekin'le küsüz. Benden intikam alacağını söyledi. Ben de "eğer bana elini bile sürersen her şeyi babama anlatırım" dedim. Eğer bana kötü bir şey yaparsa anlatırım da zaten.

Gerçi bunlar tatsız şeyler ama ne yapalım oluyor işte. Hem eğer söylediysem de onun iyiliği için sayılır. Ama o olaya tek yönlü bakıyor.

Saat: 24.10
18 Kasım 92 Çarşamba

Gons

Doğrusu senden biraz sıkıldım. Bunun böyle olmasını istemezdim, fakat ne yapabilirim bıktım artık. Hem yazacak hiçbir şeyim yok. Olsa bile sen cansızsın. Yani ben bunları sana değil, kendi kendime yazıyorum. Niçin mi yazıyorum? Tabii ki ilerde okuyup, eskiyi hatırlayacağım için yazıyorum. Bundan sonra başlarken Burçak diye başlayacağım. Hem artık Anne Frank ve

Kitty tamamiyle öldüler. Çünkü kitap kayboldu. Yani artık onlar da yazışmıyorlar, Ann, Kitty'e (günlüğünün adı, zaten ben de Anne'dan gördüğüm için sana isim koydum.) artık sırlarını anlatmıyor. Onun için artık bu defter özgür. İster yazarım, ister çizerim. Yani benim hayatımdaki en özgür parça bu günlük. Kimse bana "neden çizdin, neden şiir yazdın" diyemez. Bundan evvel hep sıkıcıydı. Artık okuyanlar okurken sıkılmayacak, aksine daha çok okumak isteyecek. Evvelden askeri okul gibi yazılar hep satırdan dümdüz gidiyordu. Satır başıydı virgüldü noktaydı.

Hiçbirini yapmak zorunda değilim.

ŞİİR
Elleri kızarmıştı "Çek ellerini onun üstünden" dedi. Ve öptü yazar
işte böyle bitirdi kitabı
Sonra imza
kitabın arkasında bir resmi var
Elleriyle dizlerini tutmuş.
Çok sade. Üstünde gök mavisi bir kazak
Bu yazarın kitabını ilk kez okuyorum.
Ya siz?
Yazarın adını bile bilmiyorum.
Kitapçıda kitabın adı dikkatimi çekti, aldım.
O.

anlatmıyor. Onun için artık
bu defter özgür. İster yazarım
ister çizerim. Yani benim haya-
tımdaki en özgür parça bu şimdi.
Kimse bana "neden çizdin,
neden şiir yazdın" diyemez.
Bundan evvel hep sıkıcıydı. Artık
okuyanlar okurken ~~sıkılmayacak~~
sıkılmayacak aksine ~~bu yazıları~~
daha çok okumak istiyecek. Evvel-
den askeri okul gibi yazılar
hep satırdan satıra dom-
dom diyordu.
Satır başı
ve virgül
ve noktayı
hiç birini kullanmak
zorunda değilim

20. 11. 1992 Cuma

O, ne olur artık gel, konuşacak çok şey var, sana ihtiyacım var. Senin, yani onun yalnızlığını hissediyorum dostum Gons'cuğum beni anlıyorsun değil mi? O gelince sana yazacak, anlatacak çok şey olacak.

Saat: 22.50

29. 11. 92 Pazar

Bu Elif bazen çekilmez oluyor. Dır dır dır. Umarım bu yazdıklarımı görmez, çünkü şu anda arkamda ve ayakta. Evet artık göremez çünkü yattı. Bazen bana karşı çok ters oluyor. Yani sadece bana karşı değil. Siniri bozuk olduğu zaman herkese öyle davranıyor. Yani hiç beklenmedik bir anda her şey çok iyiyken ve çok mutluyken birden etrafa çatmaya başlıyor.

Ekin'se sürekli fırsat peşinde. Yani sürekli "ay şu Elif'le Burçak'ın bilmediği ya da yanlış bildiği bir şey" olunca hemen ukalalığa başlıyor. Yani devamlı bir şeyler anlatıp, duruyor.

Az önce de yurt dışında yılbaşı 24 Aralık'ta kutlanırmış, onu anlattı. Çünkü İsa 24 Aralık'ta mı ne doğmuş. Gerçi çoğu şeyi biliyor fakat her şeye ukalalık katarak anlatıyor. Yoksa bize de yararı olurdu. Ama ukalalık yapınca dinlemiyorum, bağırıyorum, o da susuyor.

Anneme gelince yakında miyom ameliyatı olacakmış. Ben de dün öğrendim. Anneme daha doğrusu kimseye belli etmiyorum fakat çok korkuyorum. Ekin şimdi de üniversite kitabından Tarih soruları sordu 1-2 tane. Tabii hiçbirini bilemedim.

Babam da her gün (pazar hariç) çalışıyor. Senkron'a (dublaja) gidiyor. Show TV'ye film seslendiriyorlarmış.

Süpriz! Anne Frank'ın kitabını buldum ve yavaş yavaş okuyorum. Hala bitemedi.

Sa: 24. 50

30. 11. 92 P.tesi

Artık sansür yok. Her şeyi sana açıkça yazacağım.

Şimdi radyoda Elton John'un *The One* parçası çalıyor. Az önce de Bryan Adams'ın *Everthing I do (I do it for you)* parçası çalmıştı. Bu saatlerde çok güzel şarkılar çıkıyor.

Evet bir hesap yapalım bakalım. Erten'i, Ricardo'yu belki Bas'ı da görmeme kaç ay kaldı. Evet, 7 ay kalmış.

Sanırım ben ne Erten'e, ne Ricardo'ya ne de Bas'a âşık değilim. Yani hiçbir şey bilmiyorum. Gerçi ben onları uzun zamandır görmediğim için ayrıca duygusal, hayalperest olduğum için işi sanırım fazla romantikliğe döktüm. Benim için hayat çok romantik, fakat kendimce. Etraf hiç de romantik değil. Kimse romantikliği yaşamıyor ki. Çünkü romantikliği yaşamaya vakitleri, hatta düşünmeye bile vakitleri yok. Ben de hayal kurarak romantiğim. Yani yaşamıyorum. Sadece hayal. Ama olsun, hiç ümitsiz değilim. Eminim bir gün onu bulacağım. Dün akşam rüyamda onu gördüm. Sarışın, at kuyruklu, uzun sayılır. Ama sonra kumral oluyor. Çok yakışıklıydı. Türk değildi. Ben ona kırmızı bir gül vermek istiyorum, fakat çekiniyorum. Yanında birkaç yabancı genç daha var. Onlar da erkek. Otobüsteyiz. Babamla annem de onu tanıyorlar. O bana, ben de ona âşığım. Fakat babamlar olduğu için hiç belli etmiyoruz. Otobüste benim belimden tutuyor. Sanki gerçekten âşık olmuşum gibiydi, her şey mükemmeldi.

Umarım bu akşam rüyanın devamı görürüm. Gerçi bu dizi film değil, ama keşke böyle bir şey olsa ve ona gülü verebilsem. Kimseden çekinmeden aşkımızı ortaya çıkarsak, saklamasak.

Saat: 24:20
1 Aralık 92 Salı

Yılbaşına az kaldı. Yani tam bir ay, 30 gün. Şu anda tuvaletteyim. Tuvalette bir şeyler yazıp, okumak çok zevkli.

Babam hasta. Fakat gene de dublaja gidiyor. Biz gitme desek bile inatla sabah 10'lardan 9'lardan gece 1'e 2'ye kadar. Hatta bir keresinde 6'da gelmiş. Umarım hemen iyileşir.

By Gons

Saat: 24.10
2 Ara. 92 Çar.

Selam günlük

Şu anda radyoda The Cure'un bir parçası çalıyor. Hadiga-

ri'de de hep çalardı. Az önce "Sophie'nin Seçimi" adlı Meryl Streep'in oynadığı çok acıklı bir filmi izledik.

Dünyanın ne kadar acımasızlıklarla dolu olduğunu biliyorum. Tabii tamamiyle değil. Bazen de her şey çok güzel, her şey çok mutluluk verici, mükemmele yakın. Ama bazen de inanılmaz korkunç. Özellikle şu sıralar şu Bosna-Hersek olayı çok canımı sıkıyor. Şimdi Anne Frank'ın ne gibi zorluklar yaşadığını daha iyi anlıyorum. Bu izlediğimiz filmde de Naziler, Polonyalıları ve Yahudileri gaz odalarına götürüp öldürüyorlarmış. Ne yazık Dünyanın böyle ruh hastası, korkunç, acımasız, lanet, şeytan insanlarla dolup taşması. Dünyada ne kadar çok pis insan var. Hem de çok çocukça, saçma sebeplerle, bazen de sebepsiz yere insanları öldürüyorlar. Bir de Dünya gelişiyormuş. 2000'li yıllardayız. Önemli olan yıl değil ama 1930-1940'lardan hâlâ 1993'lere kadar bu saçmalıklar sürüyor. Korkunç.

MY DAYS

2. Günlük

11 Temmuz 1981, Burçak, Ekin ve Elif,

Saat: 17.13
1. 1. 1993 Cuma
Selam!

Bugün başka bir yıldayız. Ama bu yeni yıla iyi girdiğimi söyleyemem. Çünkü dün akşam çok sıkıcıydı. 4:00'de kalktık. Yeni yıla yağmurla girdik, az önce camdan baktım, yağmur yağıyordu, ne kötü. Bütün kar eridi.

Çok güzel kokuyorsun biliyor musun? Sanırım '93 yılını pek iyi geçirmeyeceğim. Çünkü '92'nin sonunda da moralim çok bozuktu.

Ocak'ın 22'sinde okullar kapanıyor ve birinci dönem bitiyor. Sanırım bir-iki tane kırık notum gelecek. Senden önce bir günlüğüm daha vardı ve henüz bitmemişti, ama yeni bir günlüğe yepyeni bir yılda başlamak istedim. O günlüğe bir isim koymuştum. Adı *Gons*'tu. Doğrusu o günlüğü şu anda daha çok seviyorum ve özlüyorum, çünkü onun içi dopdolu, her şeyim, sırlarım, anılarım onun içinde yazıyor fakat sen henüz bomboşsun. Eğer sen de sırlarla dolarsan işte o zaman çok sevinirim. Senden niçin bir canlı gibi bahsediyorum biliyor musun? Çünkü belki bir sevdiğim biri olursa ona bu günlüğü okutabilirim. Sevdiğim derken, aynı zamanda beni ben kadar iyi tanıyan ve okuturken mutlu olduğum, pişman olmayacağım (okuttuğum için) biri olmalı. Bu günlüğü bana Elif (ablam) verdi. Yılbaşı hediyesi olarak. Annem de çok güzel siyah bir şapka almış, babamla ortak. Ekin de inci küpe ve yüzük. 4.00'te kalktım, hava çok tuhaftı, iç karartıcıydı. Zaten 5.00'de de hava kararırdı. 4.00'de kahvaltı eden birilerini az görmüşsündür herhalde. Yarın yazışırız.

Saat: 16. 45

2. 1. 1993 Cumartesi

Biliyor musun? İlerde ne olmak isterdim. Amerika'da çok ünlü iyi bir oyuncu ya da çok iyi sesli bir şarkıcı. Ama aktris olmayı daha çok isterdim. Mesela Julia Roberts gibi filan. Belki sana aptalca gelebilir ama istedikten ve uğraştıktan sonra her şeyi yapabilir ve ne istersen olabilirsin.

Hayal ettiklerimi, sırlarımı yazmayı çok seviyorum. Hem içim rahatlıyor.

Dün Fen öğretmenim aradı saat 21.30'da. Tiyatro biletini nerden alacağını sormak için. Sonra telefonu babam aldı, öğretmenimle o konuştu. Umarım işe yarar. Çünkü ilk yazılım zayıf. Hem geçen sene de yazılılarım zayıftı, not ortalamam (Fen) 3.3 geliyordu karneye ikinci dönemde 5 verdi. Bari bu sene de öyle yapsa.

Ne kötü. Yılbaşı da geldi ve gitti. Sadece bir gece için ne heveslenmiştik. Ama bitince gene de üzüldüm. Çünkü daha eğlenceli bir yılbaşı için bir sene daha bekleyeceğiz.

3. 1. 1993 Pazar

Sömestrde annemle İzmir'e gitmeyi düşünüyoruz. Biraz bekle. Şu anda misafir var. Ekin de kahve falına bakmamı istedi. Onun için içeride falına bakacağım, az sonra devam edeceğim. Aradan bir buçuk saat geçti, Ekin'in falına baktıktan sonra pasta filan yedim. Şimdi de mektuplarımı yazıyorum. En azından altı kişiye yazılacak mektubum var. Şimdi gene mola veriyorum. Sonra yine devam ederim. Saat şu anda gece 1.30 filan. O nedenle fazla ümitlenme. Hem zaten uykum da geldi. Iyy! Yarın okul var. Hem de Türkçeden yazılıyım, hem de sadece ben. Çünkü geçen hafta reglimden dolayı karnım acayip derecede ağrıyordu. Okula gittim ve hiç derse girmeden kusa kusa karın ağrıları, sancılar içinde eve döndüm. Neyse ki Türkçe zor bir ders değil. Başka bir ders olsa kopya da çekemezdim. Hadi ben yatıyorum.

4. 1. 1993 Pazartesi

Birkaç günden beri İzmir'e gitme hayalleri kurarak teselli oluyorum. Çünkü bugünlerde çok sıkkınım. Herhalde Pollyannacılık oynamasam ve ümitlerim, isteklerim olmasa tımarhanelik olmuştum. Bazen beni teselli edemeyecek şeyler oluyor. Şu anda bir umudum var neyse ki. Anneme seneye İzmir'de okumamı teklif ettim. Çok sert bir tepki göstermedi, ama tabii ki çok çılgın bir fikir olduğu için "Hayır" dedi. Neyse yarın görüşürüz.

5. 1. '93 Salı

Şimdi saat gece 1.45 yani 2'ye geliyor. Bugün biraz kar yağdı. Hem de bu saatlerde. Keşke yarına kar tutsa da okullar tatil olsa. Hem henüz özetim bitmedi. Zayıf almaktan da kurtulurum, belki derse girmeden önce yazabildiğim kadar yazarım. Şu anda özet çıkarıyormuşum gibi hissettim bir an. Çünkü saatlerce özet çıkardım. Aynada kendimi bir inek olarak görmediğime şükretmeliyim. İnsan fazla yazı yazınca, fazla ders çalışınca hep böyle mi olur acaba?

Hem ben hiç alışık değilim bu kadar ders çalışmaya. Gerçi yazı yazmak pek ders çalışmak sayılmaz ama buna da alışık değilim.

6. 1. '93 Çarş.

Birkaç saat önce *Jaws*'ı izlerken beklediğimiz haberi yazdılar filmin altında. 8 Ocak'a kadar okullar tatilmiş. Sevindim ama haksızlık yaptılar. Geçen sefer yani 20-30 gün önce filan daha az yağmıştı, gene perşembeydi, ay pardon, çarşambaydı ve pazartesiye kadar tatil yapmışlardı. Oysa şimdi daha fazla yağdığı halde cumaya kadarmış. Hem de cuma iki tane yazılım var, İnkılap ve İngilizce. Gene büyük bir kopya teşkilatı kuracağız. Bakalım kopya teşkilatımız işe yarayacak mı? Saat 2'ye 10 var ve Ekin salonda yatıyor bu akşam, ışığı kapatmam için on dakika süre verdi ve üç dakikam kaldı. Bu akşamlık da bu kadar.

7. 1. '93 Perşembe

Az önce *Beaches* adında mükemmel bir film izliyorduk. Ve filmin sonlarına doğru tak! ışıklar kesildi. Kesin kararlıyım, yurt dışında yaşayacağım. Tabii durumum müsait olursa. Çok büyük terslikler olmaz ve her şey yolunda giderse alacağım başımı gideceğim yurtdışına. Çok mutlu olacağım bir yere gideceğim. Sevdiğim insanlarla birlikte ve sorunsuz, dertsiz bir yaşam süreceğim. Sanırım Türkler fazla enayi çünkü Amerika'da bir dakika ışıklar kesilmiş de millet kıyamet koparmış. Oysa bizde sabaha kadar kesiliyor kimsenin gık dediği yok. Burada yaşayanlara acıyorum, daha doğrusu enayilere. Herkes koyun gibi. Hiç tepki yok. Yazık...

8. 1. '93 Cuma

Doğrusu bugün hiç günlük filan yazacak halim yok. Hem her yerim ağrıyor, uykum da geldi. En iyisi ne biliyor musun? Günlük tutarken kasete doldurmalı. Düşünsene ne kadar mükemmel olurdu. Belki bir gün denerim. Ve sen de gözlerini yormaktan vazgeçmiş olurdun öyle değil mi? Her kimsen? Şimdilik bildiğim söylenemez kim olduğunu.

10. 1. '93 Pazar

Evet! Sömestre 12 gün kaldı. Sanki birkaç gün önce saydığımda 45 gün vardı. Şimdiyse 12 gün kalmış. Neyse ki çabuk geçmiş. Bari bu 12 gün de çabucak gelse de hemen İzmir'e gitsem.

Saatlerdir yarınki Vatandaşlık yazılısı için çalışıyorum. Ama hiçbir şey girmedi aklıma. Neyse ki ilk yazılım 85. Belki de ilk dönem hiç kırığım gelmez. Ama eğer zıddıysa ev halkının daha doğrusu annemle babamın bu durumdan hoşlanacaklarını pek sanmam. Çünkü bütün bir yıl oturup, sadece yazılılara çalışıyorum. Ne yapayım ama, hiç sevmiyorum ders çalışmayı. Hem zaten sevmediğim için de çalışırken hiç kendimi vermeden çalışıyorum. Ona da çalışmak denirse artık. Yani sevmediğim için hiçbir şey anlamıyorum. Bu sene ilk dönem bir tane filan gelse çok dert değil kurtarması. Çünkü ben Orta 1'de ilk dönem (ha-

zır ol çünkü bir hayli şaşırabilirsin söyleyeceğim şeye) Aaaaltı kırık getirdim. Ve hepsini kurtardım. (Altıyı öyle yazınca şok etkisi daha az oluyor da.) İşte böyle, şimdilik daha fazla yazabileceğim bir şey yok. Bir de sen sömestrde gör. Hadi gene yaşadın.

11. 1. '93 Pazartesi

Üf be bütün hafta yazılılarla dolu. Yarın Matematik, çarşamba Din ve Vatandaşlık. Perşembe İnkılap, Fen ve birinci dönem yazılıları bitiyor. Yani cumaya kadar rahat yok bana. Sürekli tatili (sömestr) düşündüğüm için sanki zaman hiç geçmiyormuş gibi geliyor. Önemli olan bu hafta. Bu hafta çabucak geçse. Diğer hafta önemli değil, nasıl olsa hiç yazılım yok.

Acayip susadım. Kendimi çöldeymişim gibi hissediyorum. Suyun tadını beğenmediğim için de içmiyorum. Bizim evdeki suyun tadı çok güzel olmadığı için herhalde ayda en fazla sekiz bardak su içiyorumdur. Yarın yazarım, sen de okursun her zaman olduğu gibi.

12. 1. '93 Salı

Saat gene 1.00. Her zaman olduğu gibi bugün de bu saate kadar yazılıya çalıştım. Yarın Vatandaşlık yazılım var da.

Bugün bir hayli yara, tırnak izi aldım. Ekin sağolsun. Zaten onun yüzünden ellerim izlerle doldu. Geçen yılbaşından on gün önce falan da sağ elimi tırnaklamıştı ve bir senedir izi var. Bazen Elif de tırnaklıyor ama Ekin'in tırnak izleri gibi iz bırakmıyor. Üf! Elim çok acıyor!

13. 1. '93 Çarşam.

Bugün mutlu sayılırım. Çünkü iki yazılım da iyi geçti. Ama eve dönerken de moralim bozuktu. Önümdeki çocukla tartıştım da. Daha doğrusu beni bir hayli bozdu. Konu uzamasın diye üstüne de gitmedim.

Yuppi! Yarın son yazılılar. Fen ve İnkılap, bakalım neler olacak. Birinci dönemin korkunç günleri sona erecek sonunda. Ama bana on altı gün yetmez. Çok az sömestr tatili. Keşke bir ay filan olsaydı.

Elif bugün Burcu'yu aradı. (Bodrum'dan arkadaşımız) Ankara'da oturuyor. Sömestrde İstanbul'a geleceklermiş. Ağabeyi de burada üniversitede okuyor. Annem ve ben okul kapandıktan bir gün sonra gideceğiz galiba. Bana kalsa cuma akşamı bineriz ama annem "okuldan gelince paldır küldür (yola) gidilir mi?" diyor. Hatta, bugün Burcu'lar Pazartesi geri gidecekleri için "onları yemeğe çağırırız ve pazartesi sabahı gideriz" dedi. Ama ben çok sabırsızım. Hem İzmir'i ve de arkadaşlarımı da çok özledim, bir an önce görmek istiyorum.

14. 1. '93 Perş.

Kusura bakma bu gece fazla uyduruk yazabilirim. Çünkü şu anda tuvaletteyim. Saat sanırım 2.00 filan. Babam dublajdan şimdi geldi ve bu saate kadar oturduğumuz için biraz kızdı.

Biliyor musun? Sanırım üç tane kırığım gelecek. Yarın Müziği kurtaracağım. Onun haricinde Fen, İngilizce, Matematik. Yakında her şey belli olacak, bakalım.

Babişkoyu öptük ve iyi geceler diledik. Canım, çok çalışıyor. Bizim de uykusuz kalmamızı istemiyor. Zaten o yeteri kadar yoruluyor ve bizim çok sağlıklı olmamızı ve onun değerini bilmemizi istiyor. Haklı da.

15. 1. '93 Cuma

Yarın hafta sonu. Ama sanırım basket haricinde bir yere çıkmam. Belki de eğer Aslı'nın (basketten) işi yoksa onunla sinemaya giderim. Hafta içi iki üç tane planım vardı hafta sonu için. Oysa şimdi bir tane kaldı. O da belli değil.

Elif bugün Özgür'ü aradı (İzmir'den). Selen'ler Akhisar'a taşınmışlar. Ama sömestrde gelecekmiş. Umarım Oya da babaannesine gelir. O da gelmezse, eğer hiçbir arkadaşım olmazsa patlarım sıkıntıdan.

16. 1. '93 C.tesi

Uzun zamandır annemle tartışıyoruz. Çünkü ben İzmir'e cumartesi akşamı gidelim diyorum, o da pazartesi filan. Pazartesi çok geç. Zaten tatil topu topu 15-16 gün. Boşu boşuna 2-3

gün kaybedeceğiz. Umarım onu C.tesi gitmeye razı ederim. Elif de gelecek sanırım, 2. haftası Ekin de gelmeyi düşünüyormuş, belki babam da Ekin'le gelir. Saat 0.11. Yarın yine 9.00'da kalkacağız. (Elif ve ben) Basket bugün başladı. Ama henüz kayıt olmadık. Herhalde yarın oluruz.

Bugün bütün bana gelen mektupları okudum. Okudukça arkadaşlarımı daha çok özlediğimi anladım. Umarım en kısa zamanda görürüm onları.

17. 1. '93 Pazar

Bugün basketten sonra eve geldik ve sonra da Aslı (basketten), Elif ve ben *Bodyguard* filmine gittik. Çok güzel filmdi. Hem uzun zamandır haftasonları dışarı çıkmıyordum.

Belki annem İzmir'e gelemeyecek. Çünkü Ekin'in Ankara'dan arkadaşı geliyor. O yüzden babam da her gün işe gittiği için evde yangın çıkmasından, kapıyı açık bırakmalarından korktuğu için anneme "sen burada kal, kızlara göz kulak olursun" diyor. Ne olacaksa hemen olsa da gidip biletleri alsak. Çünkü hâlâ hangi gün ve kim kim gideceğimizi bilmiyorum. Bakalım...

18. 1. '93 P.tesi

Az evvel Türkçe öğretmeni istediği için otobiyografimizi yazıyordum. Yazmaya vakit zor oluyor bazen. Ee! Her gün yazmak kolay değil. Bilmiyorum evvelden yazmış mıydım, Ankara'dan arkadaşımızın geldiğini. Cumartesi onunla beraber Bağdat Caddesi'ne geçeceğiz. Ben hâlâ İzmir'e hangi gün gideceğimi bilmiyorum.

Havayı bir görsen. Acayip kirli. Hatta ölenler bile varmış. Babam da bize sürekli, atkıyla ağzımızı burnumuzu iyice sarmamızı söylüyor.

19. 1. 1993 Salı

Bugün şanslı günümdeydim. Sınıftaki bir çocuk bana walkman'ini verdi. Hem de sürekli olarak. Amma şanslıymışım meğer. Hem kendisine 1.5 milyonluk walkman alacakmış. Bana

dalgasına "fikrimden geceler şarkısını söyle bakalım sesin güzel mi, güzelse vereyim bari" dedi. Ben de söyledim. "Tamam" dedi. Bende de amma ses varmış ama. Neyse ki ders boştu ve sadece arkamdaki kız, o çocuk ve ben vardım. Yani sınıfın karşısında söylemedim. Annem, babam ve arkadaşlarımın fikri onun benden hoşlandığı. Bilmem ki hoşlanıyor mu? Ama benim için hiç önemi yok.

20. 1. 93 Çarş.

Yarın okula gitmeyeceğim. Elif de gitmeyecekmiş. Ben, Ekin, annem eşofman alacağız. Sonra kulağımı deldireceğim. Gerçi bir kulağımda iki, diğerinde bir tane delik var, ama şimdi birinde üç, birinde dört olacak. Cuma günü karneleri alacağız. Biliyor musun, Selen Akhisar'a taşınmıştı ya, işte 22 Ocak'ta (yani okulların kapandığı gün) tekrar Karşıyaka'ya taşınacakmış. Oya da Hatay'da oturuyordu, o da eğer yanlış anlamadıysam Karşıyaka'ya taşınacakmış. Bunları nereden öğrendiğimi merak etmişsindir. Önce Oya'yı aradım. Cadının biri çıkıp "Oya filan yok burada" diye bağırdı. Ben de Özgür'ü aradım. O anlattı bunları bana. Çok sevindim, çünkü belki sömestrde gelmezler sanıyordum. Geleceklerini öğrenince çok sevindim, içim rahatladı. Hem bir yıldır sadece bir akşam görüşebildim onlarla. Sanırım pazartesi akşamı gidiyoruz. Elif tutturdu pazartesi diye. Ben pazar diyorum ama ne yapabilirim, çok inatçı.

Anne Frank kitabının sonlarına geldim. 10-15 sayfa kaldı. O da o günlüğü yazarken benim yaşımdaymış. Zaten bazen kendime benzetiyorum onu, keşke yaşasaymış. Ama belki de yaşasaydı bu kadar çok okunmazdı ya da hiç basılmazdı.

21. 1. 93 Perş.

Şu anda bu satırları yazarken ağlıyorum. Çünkü Anne Frank'ı okuyordum ya, işte son sözde onun öldürüldüğü yazıyor. Bergen Belsen kampında 1945 yılında öldürülmüş. O kızı çok seviyordum, çünkü onu o kadar kendime benzetiyor ve o kadar iyi anlıyordum ki. Niye? Niye? Niye bu kadar acımasız yaşadığımız bu yer, yani Dünya. Yaşam hep acı. Şu anda bunla-

rı yatakta yazıyorum, kulağımda walkman var. İyice duygusallaştım yani. Niçin herkes iyi değil ve niçin Dünyada sürekli kötü şeyler oluyor anlayamıyorum. Hem de kötülükler hep boş yere. Kötülükle kimse bir yere ulaşamaz. Yani belki ulaşır ama o ulaşınca iyiler, ya iyilere ne olur? Ben bir şeyi iyice anladım. Genelde hep iyiler ölüyor. Çünkü eğer Allah varsa (inanmak istiyorum çünkü bir şeylere inanmam gerek, tutunacak bir varlık olması gerek, çünkü öyle kendimi daha güvende hissediyorum ve sadece bu sebeple Allah'a inanıyorum.) Dünyayı kötülere bırakıyor. İyiler yavaş yavaş mutluluğa eriyorlar belki de. Eğer böyleyse ölüm çok korkunç değil. Ama Allah'ım, senden istediğim tek şey ailem benden önce ölmesin yoksa dayanamam. Lütfen Allah'ım.

Ailemi gerçekten çok seviyorum. Ben öleyim ama ailemden kimseye bir şey olmasın, ölmesinler, hastalanmasınlar v.s... kesinlikle aileme kendimden çok daha fazla değer veriyorum.

Az önce *Asi Gençlik*'i izledik. Gerçi bir yıl önce filan izlemiştik ama o filmi defalarca izleyebilirim ama doğrusu bana acı veriyor, çünkü James Dean'e ulaşamamak çok kötü. Ayrıca filmin sonu dayanılmaz. Ölünce kimi görmek isterdin deseler James Dean'i derdim. O bir ilah. Bence o normal bir insan değil. Çok farklı o çook... İyi geceler James Dean. (Niye böyle yazdım bilmiyorum içimden geldi, hem müzik de etkiliyor beni) İyi geceler.

28. 1. 93 İzmir'de

Çok mutluyum çünkü İzmir'deyim, yeni arkadaşlar edindik, bir çocuğu beğendim, eee, bu kadar sebep yeterlidir herhalde mutlu olabilmem için. Senden çok çok özür dilerim altı gündür yazamadığım için. Evet, olan biten neler var şöyle bir gözden geçirelim. 22 Ocak'ta karneleri aldık. Korkunçtu, iki ya da üç tane bekliyordum ama bil bakalım kaç tane geldi. Döööört, çok korkunçtu o an. Esra'nın (yanımda oturan kız) iki tane geldi. Çok büyük haksızlık çünkü onun İngilizcesi benden kötü. Ve benim yazılım daha iyi geçtiği halde, benim kırık onun iyi geldi. Türkçesi bile bozuk ama adam gidip de nedense İngi-

lizce öğretmeni olmuş. Fen ve Matematiğim gerçekten çok kötüydü, yazılı notlarım. (Ne düşük bir cümle değil mi?) Onları zaten bekliyordum ama şu iki ders haksızlıktı tamamiyle. Bir de İnkılap, o da kırık. Hem de yazılı notlarım iyi olduğu halde. Sözlülerim zayıftı, kırık vermiş. Neyse demin yazdığım gibi hiç değmez. Konuyu değiştiriyorum, daha anlatacak (pardon yazacak) çok şey var.

25 Ocak Pazartesi gecesi saat 24.00'te Varan'a bindik. (Elif ve ben) sabah saat 9.00 suları buradaydık. Zaten servis (Varan otobüsü Bornova taraflarında bir yerde bıraktı herkesi, oradan servise bindik) buraya çok yakın bıraktı. Enişte gelmiş. Otobüs 8.00'de gelecek sandığı için bir saat kadar beklemiş, neyse işte o gün hava şansımıza yağmurluymuş. Hem de ondan evvelki günler iyiymiş. O akşam Özgür geldi. Gece 23.00'e kadar filan oturdu. Ondan sonraki gün yani çarşamba günü (dün) Özgür kurstan geldi. Çarşı'ya Mc Donald's'ın oraya gittik. Mc Donald's'ta milk shake filan içtik. Özgür arkadaşlarıyla karşılaştı. Bir tanesi de bayağı hoştu. Sonra saat 6.00 gibi eve geldik. Selen Akhisar'dan dönmüş, karşılaştık konuştuk. Sana bir sır vereceğim. Daha doğrusu senden başka birkaç kişi daha biliyor onun için sır sayılmaz. Ben daha hiç öpüşmedim. Belki sana ve başkalarına göre zaten benim için erken olduğunu düşünüyorsundur. Ama eğer çok sevdiğim biri olursa hiç aşırıya kaçmadan bir öpücük olabilir. Ama bunun zamanını, yerini ve kişisini ne ben bilirim, ne de sen, öyle değil mi canım? Evet, bugün de Oya gelmiş. Uçtuk sevinçten, o da çok sevindi. Parka gittik. Gökhan adında bir çocuk geldi, elinde sigarası vardı. Ama yakışmış doğrusu. Mavi gözlü, sarışınımsı, hafif pembe yanakları var. Çok güzel çocuk. Bodrum'da hoşlandığım Babür adında bir çocuk vardı, ona acayip benziyor. Sonra akşam saat 8.30 - 9.00 sıralarında gene çıktık. Özgür Royal'in önüne bir arkadaşıyla buluşmaya gitti. Elif, ben, Oya, başka bir Özgür (Efe'nin kuzeni), Mehmet adında bir çocuk, Oya'nın birkaç ay önce çıkıp da ayrıldığı Emre ve Gökhan vardı. Doğrusu ben çok çabuk soğuyan bir tipim. Diyelim ki çıktık. Gerçi çocuğun öyle bir şey dediği filan yok ama işte diyelim ki oldu. Çıktıktan sonra he-

men soğurum. Nefret ediyorum bu huyumdan. Oya bugün öğlen bizi onunla tanıştırdıktan sonra Oya'ya amma fıstık kızlar, özellikle şu siyah kotlu olanını (Elif) ayarlasana bana demiş. Elif de beğendi çocuğu. Çocuğu akşam bir-iki kez Elif'e dalgın ve mayışık bir şekilde bakarken gördüm. Zaten benim beğendiklerimi hem Elif beğenir, hem de çocuk onu beğenir, eee! tabi i ki ben sap gibi ortada kalırım. Bu olay en azından 6-7 çocuğa oldu. Belki daha da fazla. Ama bu sefer biraz olgun olacağım daha doğrusu... olmaya çalışacağım, diyelim o çıktı. Hiç takmamaya çalışacağım. Daha görmediğimiz güzel çocuklar da varmış. Ama herkesin de bir çıktığı varmış. He he! Gökhan'ın yokmuş galiba. Neyse burada çok önemli değil öyle şeyler, çünkü diyelim ki ben biriyle çıkıyorum, İstanbul'a gittim, o çocuk ardımdan hemen en samimi bir arkadaşımla çıkabilir. Bu gece de önce parktaydık. Az bir şey birileri cin, ruh hikâyeleri filan anlattılar, sonra Venedik evlerine doğru yürüdük, sonra da yetişebilmek için (saat 23.00'e kadar izin aldık, Oya da) taksiyle geldik. Özgür de yürüdü. Zaten sanırım onun evi buradakilerden biraz uzak. Yani Royal tarafında filanmış. Neyse taksiden indik, Emre ve Gökhan'a iyi akşamlar deyip, ayrıldık onlardan. Oya da yarın folklor çalışmasına gidecekmiş. Almanya'ya, Fransa'ya filan gidiliyor diye girmiş. Biz de ek dedik. O da sadece kaşıkları alıp gelecekmiş. Belki yarın akşam birinin evinde parti verilirmiş. Burada çoğunlukla veriliyormuş. Mutlu bir şekilde By By diyorum sana canikom.

30. 1. '93 Cumartesi

Bugün grupça (ben, Oya, Elif, Serkan, İdil, Emre, Haldun, Kıvanç, Gökhan) Alsancak'a gittik. Önce Depo adındaki diskoya gitmeyi kararlaştırmıştık ama bugün biraz oyalandığımız için Alsancak'a (Depo da oradaymış) geç gittik. Sanırım saat 2.00 - 2.30 filandı. O saatten sonra gitmek istemediler, çünkü saat 17.30 civarlarında 18 yaşından küçükler giremezmiş. Güya kaç akşamdır birinin evinde parti verilecekti. Yarın Haldun'un annesi, babası İstanbul'a gideceklerdi fakat hava bozduğu için sanırım vazgeçmişler. Eğer giderlerse parti yapılır. Yarın esmer

Özgür'ün annesi babası bir yere gideceklermiş. Belki yarın bizim grup gündüz onlara gideceğiz. Yani gündüz olacak parti. Umarım olur, olsun da nerede ne zaman pek önemli değil. Niçin istiyorum biliyor musun? Slow parçalarda herkez romantikleşecek, yeni gelişmeler olacak kanaatimce tabii ki. Çünkü grupta o bundan hoşlanıyor, şu onla yeni ayrılmış, şu şunla çıkıyor, iyice karışık senin anlayacağın. Eğer böyle bir parti olursa, herkes hoşlandığı kişiye duygularını açıklar. İşte böyle... Ayy! Amma yazdım, eğer bunlar konuşma olsaydı herhalde çenem filan tutulurdu, zaten şimdi de elim biraz ağrıdı. Çünkü hiç durmadan yazdım neredeyse. Gökhan Oya'ya "Burçak benimle çıkar mı, sorsana" demiş. Ama sanırım istemiyorum, çünkü o çocuktan çabuk soğurum, gerçi şunun şurasında bir hafta kaldı ama, olsun hem laf gelişi çıkmak istemiyorum, hem de onu üzmek istemiyorum. Doğrusu, doğru dürüst bir şekilde çıkmak istiyorum.

Evet, saat biri yirmi geçiyor. Hem dün gece hiç uyuyamadım, ben de gittim balkon kapısının yanına, aldım altıma üç dört yastık, üstüme de ince bir battaniye, ama orada da uyuyamadım. Sadece ya yarım saat ya da bir saat filan uyumuşumdur. Onun için çok uykum var. Bugün Pizza File ve Ortaköy-Karşıyaka basket maçına gittik. Yenildi...

2. 2. 93 Salı

Neler oldu neler? Bir bilsen. Dün 32 70 adında bir birahaneye gittik Alsancak'ta. Sadece gençler vardı. Önce bir büyük bira istedim. Sonra bir tane daha. Onu üç dikişte bitirdim. Daha sonra üçüncüyü istedim. Onu da ya iki ya da üç dikişte bitirdim. Daha sonra Serkan, Serkan diye diye bir hal oldum. Gittim Serkan'a sarıldım, elini tuttum. Sanıyorum dört saatte filan kendime geldim. Eve geldiğim zaman bile kendimde değildim. Annem nasıl çakmadı anlamadım. 10-15 dakika uyudum. Kalkınca anca ayılmıştım. Önce Serkan'lara gittik. Beni Serkan'ın odasına götürüp yatırdılar. Kahve filan içirmeye çalıştılar ama istememişim. Sürekli ağlayıp, Serkan dedim. Niçin ağlıyorsun dediklerinde de bilmiyorum diyordum. Sonra Efe'lere gittik.

Neyse ki her ikisinin evi de boştu. Orada da kahve vermişler. Sonra Bruce Dickinson'un posterini filan yırtmışım. Sonra bütün milleti dışarı çıkartıp sadece Serkan'ın kalmasını istemişim.

Odadayken hatırladığım tek şey sürekli olarak özür dilediğim ve rezil oldum deyişimdi. Gerçekten de rezil oldum. Bugün de oraya gittik, ben bir küçük istedim daha sonra bir küçük daha. Ama ikinci küçüğün azını içebildim, çünkü bütün millet "Burçak içme" filan dediler. Ama hepsi sarhoş oldu. Biraz Gökhan değildi. Sonra Emre azıcık kendine geldi. Özgür (büyük Özgür)'ün kardeşi Özge de dün benim yaptığım gibi Emre'ye yaptı, gitti çocuğa sarıldı. O da ayılınca benim olduğum gibi çok utandı. Ben dün yaptıklarımın hepsini rüya sanıyordum. Gerçek olduğunu öğrenince halimi görmeliydin.

Serkan İdil adında bir kızla çıkıyordu. Dünden evvelsi gün ayrıldı. Onun için dün iyi ki İdil yoktu. Ayrılmış olsalar bile eski çıktığı çocuğa yılışmam hiç de hoş olmazdı. Gerçi o kızı bildim bileli hiç sevmedim. O da bugün geldi sarhoş oldu. Serkan da çok içti ama sarhoş değildi. (Dün de, bugün de.)

Biliyor musun? Sanırım Kıvanç bana gıcık oluyor. Çünkü Kıvanç az önce "ben onunla çıkmam ama beş gün kaldı diye değil, bir yıl burada kalsa bile çıkmam" demiş. Allah kahretsin. Niye bu kadar şanssızım? Niye? Çok çirkin, fesat kızlar bile benden her zaman daha şanslılar. Onlar bile çok mükemmel tiplerle çıkabiliyorlar. Öff! Neyse bu da ilk sarhoşluk anım işte.

Hadi hoşçakal.

(İstanbul'da)
16. 2. '93 Salı

Günlerdir yazamadığım için özür dilerim. Yazmayalı çok şey oldu. Önce bir gözden geçirelim bakalım.

Bir akşam balıkçıların olduğu yere, en sonuna kadar gittik grupça. Ben tek başıma yürüyordum. Serkan yanımdan yürüdü, pardesümün sırtı kirlenmiş, onu temizledi, sonra kolumdan tuttu, burası çok çamurlu, şu taraftan gel diye çekti beni. Sonra kayanın üstüne oturdum, o da geldi karşımdaki kayaya oturdu. Sadece ikimiz oturduk. Gerçi herkes oradaydı, ama sa-

dece ikimiz oturduk. Konuştuk biraz. "Ne zaman gideceksiniz" dedi. Ben de herhalde bayramda (23 Mart) dedim. Son geceden bir gün önceydi. Sonra son gece annem ve enişte çıkmamıza izin vermediler. Biz de balkondan baktık. Serkan cüzdanını açtı. Aaa, resmim varmış burada dedi. Ben de versene dedim. O sırada ertesi sabah yapacakları maçın saatini ayarlamak için halı sahaya gittiler. Halı sahadan on beş dakika sonra döneriz, dönüşte veririm dedi. Ben de tamam dedim. Döndüler, resmi verecektin dedim. Özgür balkona atlayıp, sıçrayıp resmi ulaştırmayı denedi. Olmadı. Ben aşağıya indim. Serkan apartman kapısının tam önündeydi. Yaklaştı, "İlk mektubu sen yaz tamam mı?" dedi. Ben de "Sen yazsan olmaz mı? Lütfen," filan dedim. Sonra benim yazmam için ısrar etti. Ben de tamam dedim. O sırada enişte geldi. Üf be, o an benim için çok önemliydi. Birbirimize çok yakındık. O usulca yanıma yaklaşmış ve mektup yazmamı söyleyip, resmini vermişti. Sevinçle yukarı çıktım. Annem, kuzenlerim, ablam filan hemen resme atladılar. Sonra annem bana resmin arkası çok çıplak, insan bir şey yazdırır dedi.

Şapkamı ve çantamı aldım. Enişte arabaya bavulları yerleştirdi. Elif ve ben haricinde büyükler (enişte, teyzem, kuzenlerim, ablam) arabayla gittiler Varan'ın servis yerine. (Bize çok yakın, Bostanlı'da) Bizim bütün grup 10-11 kişi yürüdük. Serkan'a resmin arkasına bir şey yazmasını rica ettim. *Mektup yazmayı unutma. Don't forget me (Beni unutma) Serkan KSK* yazdı. Yazmadan önce, ne yazayım acaba dedi. Ben de içinden geleni yaz işte, dedim. Eğer içinden gelenler bunlarsa mükemmel. Sonra hepsini öptük. Ve ayrıldık. İzmir'den Haluk da İstanbul'a geliyordu. Onunla aynı otobüsteydik. Otobüste Serkan'a mektup yazdık. Önce ben yazdım, sonra Haluk, sonra da Elif. Bir de İzmir'deyken bir akşam Haldun'lara gittik. Önce Gökhan'la sonra Emre'yle sonra Serkan'la sonra iki kez Efe'yle dans ettim. Serkan'la dans etmek, ona yakın olmak mükemmeldi.

Bir de bir gün yine 32 70'den (Alsancak'tan) döndük. Bostanlı'daki Çağdaş Büfe'ye gittik. Serkan cüzdanımı karıştırmak için izin aldı, ben tamam dedim. Resmim vardı içinde, alabilir

miyim dedi. Aldı bir tane. Bir de Emre aldı. O herkesten evvel kalktı, evde bir işi varmış galiba. Ya da pardon, basket potasına gitmişti. Neyse işte, giderken şişe kolam vardı önümde. Kamıştan içti.

Şu ana kadar kimsenin ağzından bir şey yiyip içmedim (Ailem haricinde). Ben de içtiğini gördüğüm halde, bilerek içtim kamıştan. Ondan çok hoşlanıyorum. İdil'den ayrıldığını yazmış mıydım bilmiyorum. Otobüste yazdıktan sonra bir de ertesi gün, ya da iki gün sonra bir mektup daha yazdım. Geçen salı, yani 9 Şubat'ta attık hepsinin mektuplarını. Ama henüz sadece Özge'den, Emre'den ve bugün de Betin'den geldi. Emre'nin mektubu da cumartesi geldi. Sanıyorum diğerlerininki de bu günlerde gelir.

Hepsini çok özledik şimdiden. İzmir'den geleli henüz on gün oldu ama bana sanki dört ay filan gibi geliyor. Umarım Mart sonundaki bayramda gidebiliriz.

Biliyor musun? Varan'da (İzmir'den dönerken) şapkamı önümdeki fileye koymuştum. Taksim'de indik. Birden aklıma geldi şapkamı unuttuğum. Hemen anneme söyledim. Orada çalışan bir kıza söyledik. Saat 9.00'da tekrar Taksim'e gelecekmiş. O zamana kadar beklemedik, çünkü o sırada saat 8, 8.30 filandı. Babam da saat 8.30'da filan gelecekti. Eve geldik. Yattım, saat 17.00 gibi annemin şapkan kayboldu sesiyle uyandım. Hüngür hüngür ağladım saatlerce, günlerce. 3-4 gün önceye kadar aklıma geldikçe ağlıyordum geceleri. Sonra annem Gustosissimo'ya gidip aynısını aldı. Ama yeni aldığının kalıbı çok kötüydü. Kafamda çok tuhaf duruyordu. Sanki yanlış yapılmış gibiydi. Sonra ertesi gün gittik. Kadife süet gibi olan bir tane vardı. Onunla değiştirdik. Oha! 175.000 lira. Canım, canım anneciğim kendi parasından verdi. Hele şükür içim rahatladı.

Yarın 10.00'da okula gideceğiz. 12.30'da çıkacağız. Öğretmenler toplantısı varmış, onun için üç ya da dört ders yapacağız. Sonra da sinemaya gideriz. (Ben, Elif, Ekin, Didem (kuzenim), annem.)

By.

19. 2. '93 Cuma

Üf! Yine her şey ters gidiyor. Bugün olanları anlatayım önce. Elif İzmir grubunun birçoğunu aramış ama bazıları evde yokmuş, evde olanlar Betin, Serkan. Serkan, Elif'e "Gökhan kaza geçirdi, bir ay filan yatacak" dedi. Elif bunu bana söyleyince şok oldum resmen. Çok üzüldüm. Sonra Emre aradı, Elif öğleyin onu da aramış, annesine not bırakmış. Emre de notu almış ve bizi aradı. Elif "Gökhan kaza geçirmiş, çok mu kötü" filan dedi. Emre de, sizi kafaya almış Serkan, ben bugün Gökhan'laydım demez mi? Elif kafaya alındığını öğrenince çok şaşırdı, biraz da bozuldu. Biz de onlara bir şaka yapmaya karar verdik. Ben yazın arkadaşlarımı *kanserim* diye keklemiştim. Elif de senin yazın yaptığın şakayı yapalım dedi. O, ben kansermişim gibi olayım, ben de ben olayım dedim. Sonra kura çektik. *Ben çıktım.* Elif kuradan sonra hiç bahsetmedi, yapacağı şakadan ben çıktım diye herhalde. Sonra saat 22.00'de filan Efe aradı, Elif öğleyin onun annesine de not bırakmış, o da aradı. Özgür de oradaymış. Her ikisiyle de konuştuk. Bugün Serkan'lar 32 70'e gitmiş. Serkan sarhoş olmuş. Bizim gruptakilerle mi, okuldan arkadaşlarıyla mı gitti diye sordum, o da sorumu yanlış anladı ve ha, o mu, Fatih Koleji'nden bir kızla çıkacak dedi. Neyse, ben ne zaman şanslı oldum ki sanki. Ayrıca az önce Emre'ye mektup yazdım, okuldayken de Betin'e yazmıştım. Zarfları kapattım. Az önce babam geldi, bayramda İzmir'e gidecektik, babamın oyunu varmış, ama belki bizi (Elif ve beni) Varan'la gönderirler. Mektuba büyük ihtimalle geliriz yazmıştım. Neyse ki Elif mektubunu henüz kapatmamıştı, yazdı. Umarım bizi Varan'la gönderirler. Eğer teyzemler Samsun'a giderse gidemeyiz.

Saat: 23:19

7. 3. '93 Pazar

Amma uzun zamandır yazmıyormuşum meğer. Ay! Birden rahatladım günlüğümü açıp, yazı yazınca. Evet, 19 Şubat'tan bu yana olan bitenleri bir gözden geçireyim. Ayın 20'sine 13 gün var. Gerçi bayram 23'ünde başlıyor ama eğer İzmir'e gidersem cuma akşamı yani 20 Mart'ta bineceğim otobüse. Niye bi-

neceğim yazdım da bineceğiz diye yazmadım diye merak etmişsindir. Nazlı hanım Elif, dönüşü çok zor oluyormuş yani gruptakilerden ve İzmir'den ayrılmak çok zor geliyormuş ona. O nedenle gelmeyecekmiş. Henüz benim gidip gitmeyeceğim de belli değil. 2-3 gün sonra teyzemleri arayacak annem, ve Samsun'a ya da bir başka yere gidecekler mi diye soracak. Eğer hepsi birden giderlerse ve ev boş kalırsa, gitmem imkânsız demektir. Kuzenim Didem Şubat'ta İstanbul'a bize geldi. İzmir'e gideceği akşam: "Eğer annemler Samsun'a filan giderlerse, ben gitmem herhalde, zaten pek gitmek istemiyorum, eğer babanın oyunu varsa ve sadece Elif ve sen gelirseniz, kesin kalırım ben, zaten hem çok eğleniriz," demişti. Umarım onun dediği gibi olur, yani teyzemler gider ve Didem kalır sadece. Amma rahat olurdum o zaman. Ama Didem'in kardeşi kuzenim Emre ve diğer kuzenim Jale var. Belki Jale Mersin'e anne-babasının yanına, Emre de teyzemlerle Samsun'a gider. Ay! Neyse, umarım gidebilirim. Umarım Elif de gelmeye razı olur İzmir'e. 3 Mart'ta Serkan'dan mektup geldi.

Bundan sonraki yazışımda sana İzmir'dekileri tek tek yazacağım. Hem dış olarak, hem de tanıdığım kadarıyla iç olarak yazarım. Ekin *selam söyle günlüğe* diyor...

Saat: 23:45
16. 3. '93 Salı

Cuma günü İzmir'e gideceğiz galiba. Evvelden çok hevesliydim, ama sanırım artık o hevesim kalmadı, çünkü perşembe döneceğiz, yani beş gün filan kalmış olacağız, ve daha bilmediğin sebeplerden dolayı hevesim kaçtı birazcık.

Biliyor musun? Sanırım artık Serkan'dan hoşlanmıyorum, bir anda oldu her şey. Yani sanki büyü yapılmış gibi, (laf gelişi söyledim bu büyü lafını, çünkü büyüye filan inanmam) bir anda ona karşı olan duygularım yok oldu sanki. Zaten onu sevmiyordum ki, sadece hoşlanıyordum. Umarım bundan sonra hoşlandığım kişileri iyi seçerim ve aramda bir mesafe olmalı onlarla. Ama ne yazık ki elimde olmadan Serkan'a çok yılışmışım, kendimden çok utanıyorum. Öyle bir çocuğa böyle küçül-

mek hiç değmezdi doğrusu. Neyse bu bana ders oldu. Bir daha birinden hoşlanınca kesinlikle belli etmeyeceğim, çünkü hem o kişinin hem de başkalarının gözünde çok küçülüyorum.

Saat: Sabah 9:47
22. 3. '93 P.tesi

Bil bakalım ben nerdeyim? İzmir'deyim. Hem de cuma günü saat 14.00'de geldik, arabayla ve ailecek. Ama ne yazık ki perşembe sabahı gideceğiz. İşin kötüsü bu cuma Emre Jup havuz başında, seksen kişilik bir parti verecek, ama biz burada olamayacağız. Benim de doğum günüm 15 Mayıs'ta, ama ben de İzmir'de Haziran'da filan kutlayacağım, çünkü İstanbul'dayken doğum günlerim çok sıkıcı geçiyor.

Bugün belki Alsancak'a gideceğiz. Çoğu kişi Depo'yu (disko) istiyor, ama Betin, Özge filan "gitmeyelim Depo'ya" diyorlar. Dün karşıdaki balıkçı teknelerinin oradaki bir gazinoya gittik, adı Churchill, çok hoşumuza gitti. Sırf genç vardı. Karşı masada gözlüklü (güneş) kısa saçlı, çok hoş bir çocuk vardı, önce bana bakıyordu (kendimi beğenmişlikten nefret ederim, ama en azından ben öyle zannettim). Sonra Özge, Elif filan uç tarafa doğru yürümek istediler, kalktılar, çocuk da Özge'nin arkasından uzun uzun baktı, bir ara gözlüğünü çıkardı, arkadan tatlı olmasa da gözlüğünü çıkarınca, yine de hoştu.

Daha sonra Elif ve Özge tuvalete mi ne kalkmışlardı, çocuk da yanlarından geçerken "*Merhaba*" demiş. Gerçi hiç çocukluk hali yok, en azından 24-26 yaşlarındaydı. Daha sonra gitmek için kalktık, onlar da kalktı. (İki kişiler.) 34 plakalı beyaz bir Reno 12'ye bindiler, giderken güneş gelmesin diye bir açma yeri olur ya, onu indirdi ve aynasından bize baktı. Bugün yine bir ara oraya gideceğiz. Umarım gelirler. Ay! Çocuk sübyancı mı yoksa, çünkü yaşı birazcık büyüktü.

Sa: 23:15
24. 3. '93 Çarş.

Şu anda moralim bok gibi. Çünkü yarın sabah o iğrenç İstanbul'a gideceğiz. Ağlayacak gibiyim, sevdiğim şeylerden ay-

rılmak çok zor. Geçen yazışımda Churchill'deki bir gençten bahsetmiştim. O günden sonra bir daha gelmedi. Ama yanındaki geliyor, başkalarıyla. Neyse önemli değil. Öylesine yazdım bu çocuğu, ay pardon, bu genci.

Bugün Haldun'dan hoşlanmaya başladım. Zaten sömestrde de birazcık hoşlanıyordum, fakat o zaman Betin'le çıkıyorlardı, ama Betin'le geçen gün ayrıldılar. Betin bitirmek istedi, çünkü Betin'le çıkarken başka kızlarla öpüşüyormuş. Yani boynuzluyormuş birazcık. Ama Haldun benden hoşlanmıyor. (Hoşlansa anlardım.) Hem zaten evvelsi gün Ayşenur adında bir kızla çıkmaya başladı. Her neyse işte böyle. Tanrım! Niye hep böyle oluyor?

Küçük Özgür'le küsüm. Veda bile etmedim. Doğrusu pek niyetim yok konuşmaya. Zaten gidiyoruz, ama yazın bile zor affederim onu. Sebebini sonra yazarım. Uykum geldi. İyi Geceler.

Saat 01:07
5. 4. '93 P.tesi

Sana hayallerimden bahsedebilirim. Benim hayal kurmadığım an yoktur hemen hemen, sürekli hayaller kurar, anılarımı düşünürüm bazen de. Hayalsiz, anısız, güzel ama çok güzel günlerin geleceğini düşünmezsem, ailem haricinde her şey çok anlamsız, yaşamaya değmez görünürler gözüme. Bilmiyorum, herkes böyle midir? Yani umutsuz, hayalsiz yaşamayan insan yoktur gibime geliyor. Kendime çok güvenen bir insanım ilerisi için. Yani Amerika'ya gideceğim diyorum, çünkü gerçekten bir gün oraya gideceğim, ve orada yaşayayacağım. Ailemi de Amerika'ya getirerek tabii ki. Daha sonraki düşüncem, hayalim, manken, modacı, tiyatrocu ve aktris, dansçı vs... olmak. Ama bence bunları olacaksam, ya mükemmel olacağım, ya da hiç olmayacağım. Ayrıca güzellik yarışmasına da gireceğim, çünkü bu benim dünyaya açılmamı, ya da Amerika'ya gitmemi sağlayabilir. Geçen sene güzellik yarışmasında ikinci ya da üçüncü olan kız şu anda Amerika'da okuyor ve orada mankenlik yapıyormuş. Eğer buradaki gibi zirveye kolay yoldan çıkmaktansa, hiç manken ya da tiyatrocu, modacı v.s. olmam daha

iyi. Zaten Türkiye'de kötü sanat yapanların bile, gerçi sanat yaptıkları bile söylenemez ya, zirveye çıkması acayip kolay. Bir kıçını açtın mı ya da zirveye çıkaracak, elinden tutacak kişi varsa, onunla işi götürdün mü, tamam demektir zaten. Yani benim anlatmak istediğim, ya mükemmel, ya hiç.

Gözüm belki çok yükseklerde, ama eğer yetenekliysem, istiyor ve elde etmek için uğraşıyorsam, fazla bir engel kalmıyor geriye. Amerika'ya gitmek, orada yaşamak için de aynı şey söz konusu. Kim ne derse desin, ben inanıyorum ya, önemli olan da bu zaten. Umarım bir gün bunlar gerçekleşir ve ben de bu günlüğü okuduğum zaman, hayal kurduğum, inandığım bu günleri düşünürüm. Eğer şu anda (ilerde) (Burçak'a) okuyorsam bunları, ve hayallerim gerçek olursa, çok mutluyumdur umarım, pekâlâ hayallerim gerçek oldu mu? (İlerisi için kendime sormuşum.)

Mutlu günler, hayaller gerçek olsun.

Saat: 01.20

7. 4. '93 Çarş.

Az önce Gerard Depardieu'nun *Kahraman Babam* filmi bitti. İkinci izleyişimdi. Benim yaşımda, 14 yaşında bir kız babasıyla tatile çıkıyor ve çok hoş bir çocukla tanışıyor, kız dikkat çekmek için çocuğa, babasını sevgilisi diye tanıtıyor. Babası öğrenince durumu, kızının ısrarlarıyla gerçeği çocuğa anlatana kadar o da bu yalana ortak oluyor, filmin sonunda çocuk gerçeği öğreniyor ve kızı yalan söylemesine karşın affediyor ve kız çocuğun ailesiyle birlikte dört günlük bir yat tatiline çıkıyor. Amma fedakar, töleranslı baba. Keşke benimki de öyle olsaydı. Babam, bazen rahat davranıyor, bazen de çok gereksiz kısıtlamalar getiriyor. Örneğin, bayramda İzmir'e gittiğimizde ilk akşam, arkadaşlarımız geldiğimizi öğrenmişler ve hoşgeldiniz demeye geldiler kapıya. Üç ya da dört erkektiler. Babam da, kim bunlar, niçin tanıştırmıyorsunuz, sınırı aşmayın filan falan diye konuştu. Tamam, babam gerektiğinde müdahale etmeli, ama bazen çok olmadık yerde müdahale ediyor. Annem de, eğer babam bir izin konusunda ya da o tür bir şeyde katı bir tavır takınırsa,

babamın korkusundan katılaşıyor. Korkusu derken, babam katı tavır takınır da, annem evet derse, aman ne bileyim işte, ne olacağını pek bilmiyorum. Ama bazen de babam kararsız olunca annem bizden yana çıkıp, izni koparmaya çalışıyor. Galiba bizim aileyi çok otoriter, katı bir aileymiş gibi tanıttım sana. Ama katı bir aile değil. Daha doğrusu, bizim aile çılgın, ilginç. Tanıdık, annem ve babamın eş dostları filan hayrandır bizim aileye. Ama o dıştan görünüşü. Her zaman öyle o kadar gözüktüğü kadar mükemmel değildir. Çünkü bazen çok huzursuz olaylar oluyor. Yani pürüzleri olsa da ilginç bir aileyiz biz. Umarım bundan sonra hiç huzursuzluk yaşanmaz ailemde.

20 Mayıs 1979, Burçak beş günlük.

3. 5. '93 P.tesi

Merhaba Özge'ciğim

Bu sana yazdığım ikinci mektup. Şimdi vatandaşlık dersindeyim ve öğretmen sert bir kadın, yakalarsa yandım. Onun için tenefüste yazacağım.

Şu anda tenefüs... Şimdi rahat rahat yazabilirim. Gerçi evvelki mektupta bile yazacak şey zor buldum, acaba bunda ne yazacağım?

Dün gece korkunç bir geceydi. Ölüyorum sandım. Bütün gece kalbim ağrıdı, önce vücudumun bazı yerleri, sırtım, kolum, boynum, belim filan ağrıyordu. Şu anda da ağrıyor ama göğsüm, kolum ve kalbim korkunç ağrıyor. Korkuyorum, kötü bir şey çıkacak diye. Zaten yarın hastaneye gideceğiz. Ne çıktığını belki bu mektupta, belki bundan sonraki mektupta yazarım.

Hemen yaz. Ağabeyine selam söyle. Çok öpüyorum.

Burçak

1. 6. '93 Salı

Merhabalar!

Şu anda kurban bayramı olduğu için İzmir'deyiz. Şeker bayramındaki gibi yine dokuz gün okullar tatil. Cuma günü öğlen geldik İzmir'e. Ve sadece bir kere Betin'le buluşup Karşıyaka'ya bir pizzacıya ve Mc Donald's'a gittik. Onun haricinde hiç buluşmadık arkadaşlarımızla. Babam az önce balkonda küçük kediyle (ben adını Rich diye karar verdim ama hiç adıyla çağırmıyorum) resmimi çekti. Babam biraz önce "sen yüzde yüz hatta yüzde bin çok ünlü bir manken olacaksın yurtdışında" diyordu. Amerika'da manken olmayı çok istiyorum ve de deneyeceğim. Tabii ki Amerika'ya gidince. Ve sonra bu günlüğe bakacağım ve mutlu olacağım. Diyeceğim ki "İşte çocukluktan beri bir amacım vardı, çabalarımla gerçekleştirdim".

Dün Çeşme'ye gittik. Ben ve babam denize girdik. B. Özgür'ü gördük ama soğuk davrandı. Zaman bulunca yine yazacağım.

On-onbeş gündür sırt bölümünde ağrılar vardı. Ağrılar başladıktan sonra götürdüğümüz ilk doktor derslerinden dolayı psikolojik olabileceğini söyledi. Ağrılar devam edip halsizlik başlayınca tahliller yapıldı fakat sonuç alınamadı. Araya uzun bir bayram tatili girdiği için araştırma bayram sonrasına kaldı. Bayram süresince yüksek ateş vardı.

Cerrahpaşa Hastanesi, Temmuz 1993.

Saat: 16.00
17. 6. '93 Perş.
Merhaba,

Şu anda (oh! hele şükür kalem yazdı) Cerrahpaşa Hastanesi'ndeyiz. Evet, yazmayalı kayda değer şeyler oldu. 1.5 aydır ağrılar çekiyordum sırtımda, belimde, kaburgamda, omurgamda. Yani çeşitli yerlerde. Özellikle sürekli olduğu bir yer yoktu. Hâlâ var tabii o ağrılarım. Kurban bayramından evvel de hastaneye gelip tahlil filan yaptırıyorduk. Sonra dokuz günlük bayram tatili için İzmir'e gittik. Zaten evvelki sayfayı İzmir'deyken yazmıştım.

Son geceden evvelki gece ilk kez gruptakilerle karşılaştık. Ondan evvel hep evdeydik sayılır. Bir gün Betin'le Karşıyaka Mc Donald's'a ve bir pizzacıya gittik. (Elif, ben, Betin) Gitmemize 3-4 gün kala filan da Oya geldi. Ben de son günlere doğru halsizleştim, ağrılarım gene başladı, ateşlendim. Hatta son gün 39.5 oldu ateşim. Son geceden evvelki geceden bahsediyordum değil mi, evet, devam edeyim. O gece Oya, ben, Elif, Serkan'lara gittik. O günden evvel herkes bayram nedeniyle bir yerlere gitmişti. Bayram bitmek üzere olduğu için gelmişler. Hatta çoğu birlikte gitmişler Urla'ya. Neyse o akşam Efe, Serkan, İdil, Muçi, Selen filan vardı. Ertesi gün ateşim 39.5'a çıktı. Salonda yatıyordum yatak döşek. Oya'yla filan vedalaşmıştım. Saat 22.00'ydi. Sabah 6.00 gibi filan kalkacaktık ve ben de yatmak için geç kalmıştım. Telefon çaldı, "Burçak ya da Elif" deyip telefonu yanıma getirdiler. Oya'ymış. "Haldun'ların evinde parti varmış bizi çağırıyorlar, gidelim hadi" dedi. Ben de izin aldım. 11.30'a kadar Elif gelmemek için çok inat etti. Ama geldi. Oya bizi almaya geldiğinde yanında esmer bir kız vardı. Küçükken kankardeş olmuşlar. Yedi senedir görüşmüyorlarmış. İstanbul'da Bakırköy'de oturuyormuş. Partide önce bizim gruptakilerle balkonda oturduk. Hiç konuşmadık nedense. Onlar alem yapıyorlardı. Rakılar, sigaralar. Hepsi değiştiler ne yazık ki. Gittikçe soğuklaşıyorlar. O akşam hiçbiriyle konuşmadık. Daha doğrusu onlar konuşmadılar. Kendi aralarında konuştular.

Sonra Haldun'un ablasının arkadaşları da, mutfak ve salon iç içe bir yer var, orada oturuyorlardı. Bizi çağırmışlar. Yani kızları. Zaten ben, Oya, Elif, İdil, bir de Arzu muydu, ha pardon, Esra idi bir de işte. Kız bana neler dedi, tahmin edemezsin, annemlere anlattım da kırıldılar gülmekten.

Bayram sonrası ağrılar dayanılmaz boyutlara vardı. Ateş sürekli 39 civarındaydı ve aşırı kilo kaybı ve halsizlik üzerine, araştırma için Cerrahpaşa Hastanesi'ne yatırıldı. Tüm bölüm başkanları ve profesörler tarafından birçok kez konsültasyon ve teşhis için tüm tahliller yapıldı. 15-20 gün sonra Brusella *(malta humması) teşhisi kondu. Tedaviye başlandı. Fakat hastanede yattığı sürece kilo kaybı ve halsizlik arttı, ağrılar şiddetlenip tüm vücuttaki kemiklere yayıldı. Doktorlar bunun Brussella'nın doğal göstergesi olduğunu, Brusella tedavisinin 21 gün sürdüğünü söylediler. 21 gün sonra tedaviyi evde sürdürmek üzere hastaneden ayrıldık.*

Aradan geçen iki ay süresince kan değerleri en düşük hale geldiği için, bu kez Cerrahpaşa hematoloji bölümüne tekrar başvuruldu. İlk gün kemik iliği alındı ve Lösemi *teşhisi kondu. Doktorların tavsiyesiyle hastalık Burçak'tan saklandı.*

Kemoterapinin rahat olması için göğüsle omuz arasına ameliyatla port denilen bir alet yerleştirildi.

Cerrahpaşa'da ilk kemoterapi başladı.

Günlerden 9 Temmuz galiba. Saat gecenin biri.

Tüm duygularım tükendi mi, yoksa çok mu yoğun, adlandıramıyorum, çünkü hayatımda hiç ölümü beklememiştim şu ana kadar. Ölüm bana hiç gelmez sanırdım, onu tanıyana dek.

Ama Azrail dadandı, gitmek bilmiyor. Birbiri ardına hızla gelip gidiyor yakınıma. Ama böylesi korkulu bir bekleyişim hiç olmamıştı.

Eğer anneysen, bir an düşün, yavrunun başı üstünde dönüp dolaştığını, her saniye aldı mı canını diye nefesini yokladığını. Ağlamak ne güzelmiş meğer yasak olunca, anladım. Ağlamak bile yasak bana, gözlerimin dolması bile yasak.

Tek istediğim, sel gibi, çağlayan gibi, hiç kontrol etmeden boşalması gözlerimden yaşların. Kuru kuru, için için ağlamak çok acı veriyor.

Bazen kendimi ruhu alınmış mermer heykellere benzetiyorum, vursalar, kurşunlasalar işlemeyecek bir heykele. Hareket ediyor, yaşamak için yiyor, konuşuyor, ama ruhu uzaktan kumandaya bağlı.

İnsan ne kadar yalnız, yaşamak ne çaresiz ve ne zavallı, kaderin ne oyun oynayacağını boyun bükmüş bekliyoruz, zaman ne gösterecek diye.

Keşke yukardan bakan heykelin ruhu da taş olsa ve acı çekmese, acı çekmenin sonu yok, bundan daha acısı yok.

Korkuyorum, çok korkuyorum, dua bile edemiyorum kabul olmazsa diye.

Bu kötü rüyadan kızımla beraber uyanmak istiyorum.

Ayla Çerezcioğlu
9 Temmuz 1993

Saat: 9.30
10. 8. '93 Salı

Hiç nasıl olduğumu sorma. Çünkü şu yazmadığım günler çok kötü günler geçirdim. Neler neler olmadı ki. Ve daha neler neler olacak. Ama bundan sonra olacaklar güzel şeyler. 10 gün önce filan ameliyat oldum. İki kez kemik iliği alındı. Şu anda göğsümün üstünde iki tane dikiş var. Yarın alınacak dikişlerim. Bodrum'dan tatili bitirmeden geldik. Hatta daha evin kira süresinin bitmesine beş gün var.

Ama hastaneden çıkınca ben, babam ve annem Amerika'ya, İngiltere'ye filan gideceğiz. Umarım bir terslik filan çıkmaz ve en kısa zamanda gideriz. Açık biletler rezervasyon yapıldı bile. Allahım! Hayatta en istediğim şey gerçekleşecek. Ve şimdi yazacağıma çok şaşıracaksın. Belki Amerika'ya taşınacağız. Biz Amerika'ya gidince iyice bir araştıracağız, nasıl yerleşebiliriz diye.

Yarın ayrıca ameliyat ettikleri yerde bir şey var mı, yani içime yuvarlak bir şey yerleştirdiler, ona bakacaklar. Yarın da ikinci kez içimdeki o yuvarlak şeye bir iğne batıracaklar, bir seruma bağlı. Geçen sefer bağladıklarında iki gün evvele kadar midem bulandı. Beş gün boyunca mide bulantısı çektim. İki üç gün rahatladım ama, yarın yine bağlayacakları için yine günlerce midem bulanacak. Neyse umarım bulanmaz.

Ayrıca sanırım saçım dökülecekmiş. Zaten dökülmeye başladı ama, antibiyotik alanlardan duydum, kel kalıyorlarmış. Allahım! Hayır, lütfen olmasın. Benim saçım şu anda normal dökülüyor. Yani öyle kel kalacakmış gibi değil, ama daha üç tane daha var tedavi. Yani o mide bulandıran ilaç üç kez daha verilecek. Bir de her gün yirmi beş tane ilaç yutuyorum. Üf! Bitsin artık bu günler. Amerika'da Hawai'ye filan da gideceğiz. Ayrıca Disneyland'a da. Neyse ilerde neler olacağını bilemeyiz. Onun için yapacağız, gideceğiz demek istemiyorum. Belki bir terslik filan çıkar ve boşuna ümitlenmiş olurum. Elif Amerika'dan döndü, geçen cumartesi filan. Neyse umarım bir dahaki yazışımda daha güzel bir yerde, daha güzel şeylerden bahsederim. Yazmamıştım değil mi? Ben şu anda hastanedeyim, hem

de 15-16 gündür filan. Ama bu kez özel bölümde ve özel odada kalıyorum. Yurtdışından dönüşte köpek alacak babam bana. Herhalde Dalmaçyalı alırız. Birkaç isim düşündüm ona. Babet, Papet, Dally, Polly. Ya da mitolojiden bir isim olabilir...

Sizinle
(Hastane halkı..)
Sigarayı aynı yerde içiyoruz.
Ağladığımızda
Neden ağladığımızı biliyoruz
Daha ne?

Mehmet Çerezcioğlu
9 Ağustos '93
Saat: 02.08

Ağustos 1993, Burçak, Ekin ve Elif hastane odasında göbek atarken...

BURÇAK'TAN...

Hayatta hiçbir şey birbirimiz kadar önemli değil. Bazen unutsak da, her dakika ne kadar mühim biliyor musunuz? Değerini bilmediğimiz, daha da huzurla, daha da güzelleştirebileceğimiz yaşamımız kadar önemli değil küçük ayrıntılar. Sizce de öyle olduğunu biliyorum ama bunu her zaman hatırlamak çok önemli. Farkında mısınız, o herkesin bayıldığı, üç kızkardeşli, çılgın anne babalı ailemiz artık yavaş yavaş sefere hazırlanıyor. Zamanı durduramayız aynı kalsın diye, ama bazı şeylerin değerini daha iyi anlamak bizim elimizde, öyle değil mi?

Sizi seviyorum.

29 Ağustos 1993
Saat: 21.00

6. 9. '93 P. tesi

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Hâlâ hastanedeyim. İki kez eve gittim. Birinde cuma akşamüstü çıktım. Salı hastaneye döndük. İkincisindeyse yine cuma çıktık ve bu sabah tekrar döndük hastaneye. Üf be! Çıksak artık. Ama tamamen. Bir daha dönmeksizin. Çıkınca çığlık çığlığa bağırmak, haykırmak istiyorum. Doldum. Çok doldum. Âşık olmak istiyorum. Nereden çıktı şimdi bu deme. Hoş bir cümle diye yazmadım. Gerçekten. İçimde bir his var. Birine âşık olmak istiyorum. Hayali bile güzel. Kendimi iyi hissedeceğime eminim âşık olunca. Keşke hemen iyileşsem, eski halime dönebilsem ve âşık olsam. O da bana âşık olsa. O kim ben de bilmiyorum. Sakın beni beyaz atlı prensini bekleyen kızlara benzetme. Sadece güzel şeyler yaşamak istiyorum. Bu kadar acıdan sonra hakkım var herhalde. Suratım ve göbeğim şişti biliyor musun? Kortizondanmış. Ama yarın o kortizonlu ilacı keseceğiz. Bir ay içinde filan inermiş şişlikler.

Bir de saçımı kestirdim. Çünkü antibiyotiklerden dolayı dökülmeye başladı. Biz de cuma kestirdik ve benim saçımdan, bir de annemin eskiden kalma saçından peruk yapılacak. Saçım dökülünce onu kullanacağız. Antibiyotiklerin birinci aşaması bitti. İkincisi başlayacak. Gerçi bugün yapılacak sandık, ama yapmıyorlar. Güya üç gün önce yapacaklardı. Belki yarın da yapmazlar, çünkü profesör bir şey yüzün üstündeyse durdururuz, altındaysa başlarız dedi asistanına. Babamın Çetin İpekkaya adında tiyatrocu bir arkadaşı var. Hem Türkiye'de, hem Almanya'da yaşıyormuş. O teklif etmiş, "Gelin burada yaptırın tedavinin ikinci aşamasını" demiş. Hannover'de Alman bir ailenin yanına gideceğiz. Araba da hazırmış. Çetin İpekkaya'nın Berlin'de evi varmış. O şu anda burada. Berlin'e de gideceğiz. Benim raporlarım faks çekilmiş Almanya'daki hastaneye, fakat anlamamışlar, çünkü Almanca terimler bizimkilerden farklı. Onun için Almanca terimler faks çekilecek yarın. Ertesi gün de onlar çeker herhalde. Ama bakalım burada tedavi başlamış olacak mı?

Belki de tedavinin yarısı orada yapılır. Ama kesin gidece-

ğiz. Eğer tedavi orada yapılmazsa, burada bittikten sonra hemen gideceğiz. Almanya, Polonya, İngiltere, Fransa ve Amerika'ya gideceğiz. Gerçi tam olarak bilmiyoruz nerelere gideceğimizi. Ama bu ülkelerde tanıdıklarımız var, kalacak yer var ve Almanya'yla Polonya çok yakın, ikisinde de kalacak yer var. Fransa'da da kalacak yer var, Amerika'da birkaç tane kalacak yer var. İngiltere'de malikâne var. Evet! Saat bire geliyor. Umarım en kısa zamanda hastaneden çıkarız ve buralara gideriz.

Ayla Çerezcioğlu'ndan İzmir'deki ailesine mektup...

17.9.1993 Hannover
Saat 16.30

Merhaba,

Öyle yorgun, öyle bitkinim ki bütün bu olanları anlatıp sizlere içimi dökmek istedim.

İstanbul'da son güne kadar her şey iyi gitti. Burçak'ın karaciğer enzimleri çok yüksek diye tedaviye 15 gün ara verdiler. Son gün doktoru bize çok telaşlı ve endişeli bir aile olduğumuz konusunda epey bir zılgıt çekti. Nereden bu kanıya vardığını sorduğumda, benim bakışlarımın onu rahatsız ettiğini, endişe dolu gözlerle hep ona baktığımı söyledi. Bu yurtdışına gelme kararımızı daha da pekiştirdi.

Çetin İpekkaya dostumuz sağolsun, çok şeyi ona borçluyuz. Burada Brezilya Yahudisi Bettie ve kocası Alman Helmud'la ilişki kurup Hannover Hastanesi'nde yer ayarladılar. Dr. Riehm dünyada bu tedaviyi (Riehm metodu) bulan adam. Doktor hastanede 25 hasta fazla var, onları bile çıkaracağız demiş. Fakat Bettie'nin ısrarlarıyla kabul edildik çok şükür. Bizimle buraya ATV'den A Takımı'ndan Emre geldi. Evden, şu ana kadar birçok şeyi görüntüledi. Green Air Genel Müdürü Hannover'e varana kadar bizimle ilgilenmesi için herkesi seferber etti, uçak biletlerini de pass verdi. Bettie'ler bizi karşıladı çok harika insanlar. Hannover'de merkezde şirin bir evleri var.

İlk gece orada kaldık, ertesi gün hastanede bir ön görüşme yapıldı. İkinci gün Dr. Riehm'le tanıştık. Bu konunun büyük ustasıyla, inanılmaz, adamlar gayet sade, cana yakın ve her şeyi detayıyla anlatıyorlar. İstanbul'dakiler size her şeyi anlatamam, zamanım yok diyordu.

Hastaneyi anlatmak imkânsız, çocuk bölümündeyiz, çok şirin, duvarlarda, kapılarda posterler ve çocukların yaptığı resimler dolu, doktorlar önlük giymiyor, hemşireler şefkat dolu. Her şey rengarenk, çiçek bahçesi gibi.

Burçak'ın odasında iki yatak var, ben ve Burçak kalıyoruz.

İlk gün Riehm remisyona girdiği için (% 5'in altına düştüğü için) 30 günlük bir tedavi olur demişti. İlk gün Hannover'de dolaştık. Burçak olağanüstü mutlu ve güçlüydü, dolaşmaya doyamadı, eve girmek istemedi.

Dün sabah hastaneye geldik, birtakım tahliller yapıldı. Kemik iliği alınırken odaya beni de soktular, elini tutturdular, çocuğun annesinin sıcaklığını hissetmesi onlar için çok önemli, ilik alınırken uyuttular. Yatağına yatırdılar. Burçak bir türlü inanmadı, yerini gösterince inandı, hiçbir şey duymadı. Sonra Riehm'in asistanı Dr. Snappel devamlı bizimle muhattap, her iğne yapılışında, her ilaç verilişinde, her saniye ne için olduğunu uzun uzun anlatıp onay alıyor.

Öğleden sonra korkunç açıklama hepimizde şok yaptı, belki de ilk haberden daha da korkunç geldi. Araya giren 15 gün hücreleri çoğaltıp (ilk % 89) % 90'a çıkarmış.

İnsan üzüntüden nasıl ölmüyor anlamıyorum.

Bu nedenle ilk tedavi en az 6 ay olacakmış, hastanenin gündeliği 1227 Mark.

Yapacak hiçbir şey yok, geriye dönüş yok.

Bugün bana da söylediler, eğer bugün tedavi başlamasaymış bir hafta içinde Burçak'ı kaybedebilirmişiz. Yazması bile korkunç zor.

Bugün esas tedavi çok hızlı başladı, onlarca ilaç veriyorlar. Biraz evvel yine beni de alıp Burçak'a bağdaş kurdurup beyninde tümör araştırıyorlar, bir kötü hücreye rastlanmış çünkü, biraz önce Snappel geldi, gözümüz aydın, çok şükür beyinde tümör çıkmamış. Burada epey Türk var.

Burada yemek usülü çok güzel. Birkaç oda ötede mutfak var, sabah kahvaltısı açık büfe gibi, peynir, salam çeşitleri, içecekler, öğlen et yemekleri, sosisler, akşamüstü kek v.s, akşam kahvaltı türü şeyler, acıkırsa, ne isterse ama şu ana kadar hiçbir şey yemedi. Belkemiğinden su alırken uyuttular, hâlâ uyuyor. Burada hastanenin yanında çok büyük bir apartman var (çocuk kliniğinin karşısında) hastaneye ait, Bettie orayı da bize hastanenin altını üstüne getirip ayarlamış. Tüm tedavi bitimine kadar söz aldı. Burada kritik olmayan tedavi aralarında Burçak'la oraya gideceğiz.

Mehmet orada kalacak. Kalmadığımız günler hastaneden para kesmeyecekler ama önceki dedikleri olsaydı çok çok ucuzdu, şimdi sadece bu kemoterapi kısmı bir buçuk milyarı geçiyor, ilik nakli söz konusu olmadan, Allah büyük....

Görseniz Burçak tam bir melek, çok fazla sessiz oldu. Artık ne yapılsa kaderine razı ama doktorların sıcaklığı ve canını acıtmamaları ona güven verdi.

Sonra yine devam ederim.

Burada anne babaları çok düşünüyorlar, bize kağıt çıkartıyorlar, öğlenleri hastanenin bahçesindeki bir binaya gidip yemek yeniliyor, akşam ve sabah kahvaltısını da paket olarak veriyorlar.

27 Eylül 1993

Araya on gün filan girdi galiba çünkü bu arada profesör Riehm'le korkunç bir görüşme yaptık, tüm enerjim tükendi, Burçak'ın çok özel bir terapiye ihtiyacı varmış.

Eğer İstanbul'da düşünülen Riehm II metodu uygulansaymış en fazla birkaç ay belki yaşarmış.

Bu % 5'in % 90'a çıkması riskli durumu ortaya çıkarmış, tamamen deneysel bir tedavi olacak, şimdiki 3-4 kemoterapi seansı sonrası cevap verirse transplantasyon olabilir, o zamanda 2-3 ay çadırda kalıyor, tabii bunlar şimdi planlananlar, bu planlananlar şimdilik 250.000 DM tutarında.

İlk seans bitti, şimdi apartmandayız. Burçak'ın kalabalık yerlere gitmesi yasak, maske kullandırmıyorlar, 2-3 terapiden sonra ayağa pek kalkamaz diyorlar. Bugünlerde iyi, arada çıkabiliyor.

Burada kış geldi bile, sık sık yağmur yağıyor, burası 500.000 nüfuslu, yemyeşil, tertemiz bir kent.

Demin haber geldi İstanbul'dan, Burçak için bir oyun daha oynanacakmış, geçen oyunun geliri 65 milyonmuş. İğneyle kuyu kazılıyor ama Allah yardım edecek inşallah. İş ki tedaviye cevap versin. Ha, en önemlisi doktorlar Burçak'a hastalığı açıklamamızı muhakkak istediler. Doktorlar psikologlarla çalışıyorlar, o da mutlaka diyor.

Elif'i bekliyoruz, nasıl olacak bu iş bilmiyorum, çok gerginiz bu konuda.

Saçları çok döküldü ama hala kel değil, doktorlar şaşırdı, bütün yatak yorgan, yerler saç içinde ama kafasında daha var. Buradaki tüm çocuklar cascavlak.

Eğer atamazsam yine yazarım sonra...

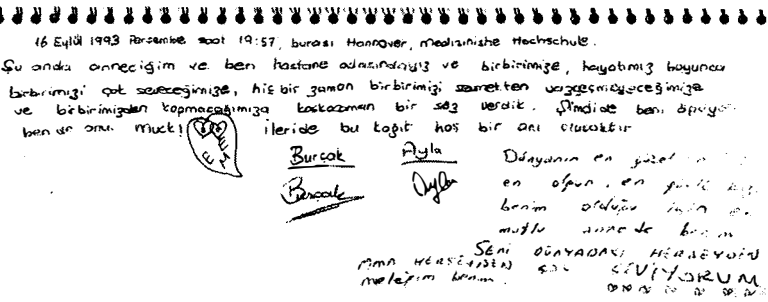
...Salı Elif de ilik testi için geldi, hepimizinki yapılacak yakında.

Herkese sevgi selam.

Ayla Çerezcioğlu

İlk kemoterapi Cerrahpaşa'da bir ay sürdü, ilk tedavinin başarılı olduğu söylendi. Kemoterapinin etkisi sonucu karaciğer enzimleri yükseldiği için ikinci tedaviye 15 gün ara verildi.

Bu arada Almanya'ya gidildi, fakat tedavisinin sanıldığı gibi başarılı ve Burçak'a uygun olmadığı ortaya çıktı. Kanserli hücreler hastalık başlangıcında olduğu gibi % 98'e yükselmişti. Burçak'a uygun deneysel tedaviye karar verildi. Hannover tıp fakültesinde ikinci kemoterapiye başlandı.

16 Eylül 1993 Perşembe saat 19:57, burası Hannover, Medizinische Hochschule.
Şu anda annecigim ve ben hastane odasındayız ve birbirimize, hayatımız boyunca birbirimizi çok seveceğimize, hiç bir zaman birbirimizi zaaretten vazgeçmeyeceğimize ve birbirimizden kopmacağımıza kelkezmen bir söz verdik. Şimdiden beni öpüyor ben de onu. Mutlu ileride bu kağıt hoş bir anı olacaktır
Burçak
Ayla
Dünyanın en güzel
en ofsun, en
benim olduğu için
mutlu
Seni DÜNYADAKİ HERŞEYDEN
Melekim benim.
SEVİYORUM

Burçak ve annesinin Hannover Hastanesi'ne gittikleri ilk gün yaptıkları anlaşma.

19. 9. 1993
Pazar

Merhaba canikom,

Geldiğimiz akşamın ertesi sabahı hastaneye geldik ama bize ertesi gün gelmemizi söylediler.

Biliyor musun? Hayır bilmiyorsun, çünkü henüz yazmadım. Dün 18 yaşında Türk bir kızla tanıştım, 45 dakika filan benim odamda oturdu. O da kansız, serumuyla dolaşıp duruyor. Ama o 18 senedir kansız. Onunki daha farklı, ırsiymiş. Bütün ailesinde varmış. Ama onlarınki hiç etkilemiyormuş onları. Hem de hemofili, yani bir yeri kesildi mi kan pıhtılaşmıyor ve durmuyor. "Ee! Peki ne yapıyorsun, hiçbir yerin kesilmiyor mu" dedik. "Yoo! Aksine çok kesiliyor" dedi. Kesildi mi yara iki hafta filan kapanmıyormuş. Bir de hiç C vitamini bulunan besinler almaması gerekiyormuş çünkü C vitamini pıhtılaşmayı engellermiş. Ama o evde yiyormuş. Pınar üniversitede diş teknisyenliği bölümüne gidiyormuş. Aslında Suriyeliymiş. Ama Türkçesi gayet iyi.

Benim yattığım bölüm 18 yaşına kadarmış. Ama hep güzel güzel bebekler, 2-3 yaşında çocuklar var.

Sevgiler!

Burçak

Burçak Hannover'de hastanede resim yaparken.

27. 9. 1993 Pazartesi

Hallo,

Şu anda Almanya'dayız. Ben, babam ve annem, üçümüz hastanenin karşısında apart'ta kalıyoruz. Geleli yarın on beş gün olacak. Yarın Elif de geliyor. Şimdi telefonda konuştuk Elif'le.

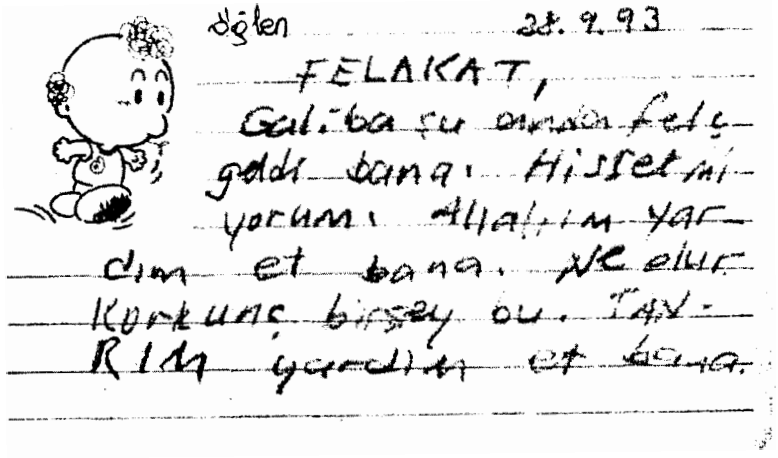
ATV'den bir kız da bizimle geldi. Adı Emre, 27 yaşında. İlk gün o da bizimleydi, Bettie ve Helmud adında bir çiftin evinde kaldık. Bettie Brezilyalı, Helmud da Alman. Babamın tiyatrodan arkadaşının tanıdıkları. Daha doğrusu Çetin İpekkaya'nın kızının sevgilisinin ağabeyi Helmud. Müzisyen ikisi de. İkinci gün hastaneye yattım. Daha doğrusu ilk akşam uyuduk. İlk gün önce hastaneye gittik, yarın gelin dediler, sonra da gezdik, lokantaya filan gittik. Sonraki gün hastaneye yattım, beş gün kaldım, serumla ilaç verildi sürekli. Şimdi de çarşamba bir hafta olacak dışarda olmam. Emre de İstanbul'a döndü. Buraya Sağlık Bakanlığı'na mı Kültür Bakanlığı'na mı ne program hazırlamak için geldi. Sokakları, hastaneyi ve bizi çekti kamerasıyla. Daha evvelden de Cerrahpaşa'ya gelmişlerdi Savaş Ay adındaki gazeteciyle. O zaman da röportaj yapmıştı. Bu kalemi de o hediye etti.

Şu anda *"Stand By Me"* çalıyor kasette.

Burada benim yattığım hastanede Selim Çorbacıoğlu adında Türk bir doktor var. Çok genç bir doktor. Aynı zamanda araştırmacı. Geçenlerde bizi İtalyan restoranına davet etti. Babası ve Alman sevgilisi de vardı. Ben pizza yedim. Dün de çaya davet etti, gittik. Yarın da Elif'i havaalanından almaya onun arabasıyla gideceğiz. Bana uygulanan tedavinin adı Riehm metodu. Ve Riehm bu hastanede. Yani tedaviyi bulan adamla tanıştım. Benim doktorum. O başka doktorlara söylüyor, onlar bakıyor. Yani bana bakanlar başkaları ama şefleri Riehm. Ne şans değil mi. Çok tatlı bir adam Riehm, tonton bir amca. Dünyada her yerde, Amerika'da bile onun metodu uygulanıyormuş. Dünya'daki en iyi kan uzmanı, yani hematolog. Ama saçım çok dökülüyor, gerçi şu anda kafamda saç dolu, yani kimse anlamaz döküldüğünü. Ama tutam tutam dökülüyor. Buradaki

çocukların hemen hemen hepsi kel. Antibiyotiklerden hepsinin saçı dökülmüş. Ne yazık ki benim de kel olacak. Neyse ki peruğum var benim. Hem de kendi saçımdan.

Burada çok yakışıklı Oli adında bir hastabakıcı var. Neyse sonra yine yazarım.

Kemoterapinin etkisiyle geçici felç geldiği andan notlar...

sa: 13.05 7.10.'93 Perş

Şu anda hastane odasındayım Biliyor musun hastalığım neymiş? LÖSEMİ. Yani kan kanseri. inanamıyorum. Ben kanserim. Hep başkalarında duyardım ve üzülürdü ne kötü, ölücek herhalde diye düşünürdüm. Oysa şimdi ben ölücek miyim? Allahım niye? Niye ben? Annemlerde 3-4 gün önce söylediler. Çok ağlamadım ilk söylediklerinde Çünkü hem inanmıyordum, hem de iyi açıkladılar. Ama şimdi yavaş yavaş idrak ediyorum. Ben, tanrıya inanmıyorum ama ben kanserim.

Burçak'ın Lösemi olduğunu öğrendiği gün yazdıklarından...

Saat: 13.05
7.10.'93 Perş.

Şu anda hastane odasındayım. Biliyor musun hastalığım neymiş? LÖSEMİ. Yani kan kanseri. İnanamıyorum. Ben kanserim. Hep başkalarından duyardım ve cız ederdi ne kötü, ölecek herhalde diye düşünürdüm. Oysa şimdi ben ölecek miyim? Allahım niye? Niye ben? Annemler de 3-4 gün önce söylediler. Çok ağlamadım ilk söylediklerinde. Çünkü hem inanamıyordum, hem de iyi açıkladılar. Ama şimdi yavaş yavaş idrak ediyorum. Ben, Tanrım inanılmaz ama ben kanserim.

İşte eğer Tanrı izin verirse ve yaşarsam, ilerde bu günlüğü basmak istiyorum. Çünkü bu hastalık hayatımı daha da ilginç yaptı. Herhalde böyle bir kitap yani günlük, insanların hoşuna gider, ilgilerini çeker bir çocuğun kanser olması ve sonra kitap çıkarması.

Zaten senelerdir düşündüğüm bir şeydi bu. Hem ilerde belki başka kitaplar da yazmayı düşünüyorum. Hem babam da geçen gün "senin bu günlüğünü bastıralım" dedi.

Ama ben de "Aa! Size ne ya ister bastırırım ister bastırmam" dedim. Galiba onlara evvelden söz etmiştim ileride günlüğümü bastırtacağımdan. Ama emin değilim bahsettiğimden. Belki de utanıyorum söylemekten. Bundan evvel bir günlük daha yazmıştım. Bastırırsam ikisini de bastırırım. Hey! Günlüğümü okuyan dostlar, gerçi sizin bazılarınızı tanımıyorum (bazı okuyanlar, dostlarım, ailem, arkadaşlarım filan olabilir de ondan) ama yine de umarım yazdıklarımı hissediyorsunuzdur, eğer hissediyorsanız bende iş var demektir.

Ay! İğrenç, biraz sonra ilaçlarımı içmek zorundayım. Yarın yine ilik alacaklarmış. Türkiye'de üç kez aldılar. Burada da bir kez aldılar. Yarın toplam beş olacak.

Cerrahpaşa Hastanesi'nde gördüğüm korkunç rüyayı anlatmış mıydım? Teyzemler, eniştem, kuzenlerim ve bizim aile bizim arabayla Cerrahpaşa'ya gidiyoruz, sonra asansöre biniyoruz. Asansör birden tutukluk yapıyor ve duruyor, sonra onların hepsi asansör kapısının altından geçip kurtuluyorlar ve asansörde sadece ben kalıyorum, daha sonra asansör yavaş ya-

vaş yukarı doğru yaklaşıyor, sıkışmasına çok az kala "sıkışacağım" diye bağırarak uyandım.

Birkaç gün önce rüyamda iyileştiğimi gördüm.

27 şarkıcı benim için konser vereceklermiş. Tiyatro şarkıları mıymış neymiş. Zuhal Olcay, Sezen Aksu, Haluk Bilginer, Nurseli İdiz falan.

Bir de geçen akşam telefon çaldı, annem o sırada parents room'daydı. Deniz adında 15 yaşında bir kız vardı Türkiye'de. Ona da yardım etmişlerdi. Hatta onun için defile filan düzenlemişlerdi. İşte geçen akşam Deniz'in annesi telefon etti. Ben de "10 dakika sonra arar mısınız annem şu anda bu odada değil" dedim. 20 dakika sonra filan bir daha aradı. Deniz de 5 yaşından beri böbrek hastasıymış. İngiltere'ye ameliyat olmaya gitmişler ve oraya yerleşmişler. "Deniz ve Deniz'in arkadaşları sana mektup yazsa sevinir misin?" dedi Deniz'in annesi. "Deniz hastayken ona da çok mektup gelmişti, çok morali düzelmişti o zaman" dedi. Ben de "tabii sevinirim, yazsınlar" dedim. Adresini verdik buranın, herhalde bugünlerde gelir mektup. Bir de hastanenin yabancı dil öğretmeni Almanca öğretecek bana.

16. 10. 1993
C. tesi

Merhaba Oya'cığım,

Ben şu anda Almanya'dayım. Buraya bir ay önce tedavi için geldik. Elif ve Ekin de buradalar. Elif belki bu dönem okula gitmeyip, burada kalacak ve 2. dönem gidecek, belki de birkaç gün sonra Türkiye'ye dönüp okula devam edecek. Ekin de İngiltere'den dil okulundan geldi birkaç gün önce. Yani şu anda ailecek buradayız.

Hastalığımın ne olduğu tam olarak belli oldu. Lösemi. Yani kan kanseri. Seni çok özledim Oya'cığım. Umarım en yakın zamanda iyileşirim ve sizlerle birlikte oluruz yine. Çünkü arkadaşlarıma çok ihtiyacım var. Ne olur hepiniz mektup yazın bana. Diğerlerine de söyle, tabii eğer isterlerse yazsınlar. Yani mecbur hissetmeyin kendinizi yazmak için. Aylardır hiç kimseyle arkadaşlık edemiyorum, çünkü aylardır hastanede yatıyorum. Hep o geçirdiğimiz güzel günleri hatırlıyorum da nasıl özlüyorum anlatamam. Değerini bil her şeyin. Çünkü insan ancak kaybedince anlıyor bazı şeylerin değerini. Şimdi, geçmişe bakıyorum da geri gelmesi ne kadar zor. Ben de hastalanınca anladım o günlerin değerini. Artık ancak rüyalarımda görüyorum sağlıklı olduğumu. Oysa sabah kalkıyorum, yine hastayım.

Burada beş gün tedavi yapıyorlar. 10-15 gün bırakıyorlar, yine 5 gün tedavi, sonra yine çıkarıyorlar hastaneden. İşte böyle devam ediyor tedavi ve antibiyotik tedavisi olduğu için saçlarım da dökülüyor, neyse ki saçımı kestirip peruk yaptırdık. Şu anda bence çok çirkinim, çünkü kısa saçlıyım. (Herkes kısa saçımı beğendi, ama ben sevmedim.) Tabii yakında onlar da kalmayacak, dökülecekler. Yine iyi dayandılar. Buradaki çocukların hepsi kel. Antibiyotiklerden hepsinin saçı dökül-

müş. İyileşince Amerika'ya ve Avrupa'nın bazı ülkelerine gidip gezeceğiz inşallah. Sonra da İzmir'e gelmek istiyorum. Lütfen bana yazın.

Seni çok seven dostun, kardeşin,
Burçak.

* *Kan kanseri deyince, kulağa çok korkunç geliyor ama burası dünyanın en iyi lösemi hastanesiymiş. Yani lösemi hastalığında en iyi hastane Medizinische Hochschule'ymiş. Lösemi hastalığından bu hastaneye yatan çok kişi iyileşiyormuş kemoterapi tedavisiyle. Umarım ben de yakın zamanda iyileşeceğim. Eğer aileden birinin iliği tutarsa ilik nakli yapılacak, ama belki.*

18. 10. '93 P. tesi

Canım yine ben,

Bir daha yazıyorum çünkü birçok yeni şey öğrendim. Örneğin sizlerin çabalarınızı yeni öğrendim. Canım benim. Duyunca nasıl duygulandım ve ağladım anlatamam. Size nasıl ödeyeceğim borcumu bilemiyorum. Beni tanımayanlar bile, Sedef filan para toplamış, stand kiralamış, zaten sen biliyorsundur.

Bir de bu akşam öğrendiğime göre, gazetelerde ve televizyonda çıkıyormuşum, hiç haberim yoktu. Çünkü ben kızarım diye annemler, babamlar, herkes saklamış benden. Doğrusu kızıyordum evvelden, çünkü utanıyordum ve o kadar çok bahsedilmesini istemiyordum benden ve hastalığımdan. Lütfen mektubunda hangi gazetelerde çıkıyor, neler yazıyor, hangi televizyonlarda, programlarda çıkıyor hepsini yaz bana.

Sizlere ne kadar teşekkür etsem az, lütfen çabalayan dostlarımıza da çok çok teşekkür et ve hepinizi çok sevdiğimi söyle. Çok teşekkürler canım hem de çoook. Unutma herkes yazsın bana. Yine yazacağım. Bana resmini de gönder kesinlikle.

Burçak

Balkonun demirine dayanıp durdum kaç gece
Büyükayı yıldızı orda gökyüzünde
Sen içerde uykudaydın.
O balkon yok artık
Demirin soğukluğu içimde
Bütün yıldızlar gökyüzünde gene
Herkes uykuda...
Ama sen yoksun içerde.

Mehmet Çerezcioğlu
19.Ekim.93
Saat: 01.14

Sabaha değin
Oturup bekliyorum
Karanlıkta
Başına
Karanlık şeyler
Gelmesin diye.

Mehmet Çerezcioğlu
26 Ekim 1993
Saat: 03.10

5 Kasım 1993, Hannover.

Hannover'de yapılan ilk tedavi sonrası alınan kemik iliğinden kanserli hücrelerde istenilen oranda düşüş olmadığı anlaşıldı. Doktorlar bundan sonraki tedavilerin diğer lösemi hastalarına yapılan kemoterapi ilaçlarından daha yüksek dozda yapılmasına karar verdi.

Bunun büyük risk getirebileceği, enfeksiyon ihtimalinin daha da artacağı söylendi. 3. kemoterapi sonrası promoni (Akciğer iltihabı) oldu.

Akciğerlerde yapılan endoskopi işlemi sırasında tüm hayati fonksiyonlar kısa bir süre durdu. Solunum yetersizliğinden oksijen cihazı takıldı en yüksek doz oksijen yetmeyince en fazla 29 saat yaşam süresi olması ihtimali baş gösterdi. Oksijen cihazı yeterli gelmeye başlayınca yaşam umudu verildi. Bir ay kadar promoni tedavisi yapıldı, Burçak bu arada yataktan hiç kalkmadı, beslenme ve tüm ilaçlar serumla verilebildi. 4. kemoterapi sonucunda enfeksiyon akciğer mantarı oldu. Tablo promonide görüldüğü gibi devam etti. Bu süre sonunda da doktorlar daha fazla kemoterapiyi vücudun kaldıramayacağını, tedavinin bırakılmasını önerdiler. Kanserli hücre hiçbir kemoterapi sonrası istenilen oranda düşüş göstermedi. Tedavi bırakılınca da kanserli kalan hücrelerin patlayış göstermesi olasılığı vardı. Doktorlar büyük risk olabileceğini, fakat son kez deneyebileceklerini, nasılsa iki şekilde de hastayı kaybetme olasılığı olduğunu söylediler.

Ailenin kararı sonucu büyük risk taşıyan son umut kemoterapi yapıldı. Bunun sonucunda tüm iç organlar dudaklara kadar yara oldu ve sonuçta kanserli hücre oranı % 30 kalmıştı. 3. kemoterapide sıfır olması istenilen hücreler düşüş göstermemişti. Doktorlar tedaviyi kesti. Noel'den bir gün önce artık tıbbın yapacak bir şeyi kalmadığı söylendi.

Kanserli hücreler tamamen düşse ve aileden birinin iliği uygun olsaydı, kemik iliği transplantasyonu yapılabilirdi, ama bu şans tamamen kaybolmuştu. Eğer iyileşme tamamlansaydı, Dünya Bankası'ndan da ilik aranabilecekti.

Hannover'de ilk dört ay tamamen hastanede geçti. Beslenme özeldi. Birçok yiyecek maddesi ve sokağa çıkmak yasaktı.

Doktorlar hastayı kendi haline bıraktıklarından, yaşam süresi biçtikleri hastanın hayatta en çok istediği şeyi yapmayı önerdiler.

En fazla onbeş gün hastayı idare edebilecek ilaçları verip Burçak'ın büyük rüyası Amerika'ya gitmeyi önerdiler. Bu arada iki kız kardeşi de hastalığın ağırlaşması sonucu hastanedeydiler ve Amerika'da umut aranmak üzere yola çıkıldı.

Burçak'a iyileştiği için Amerika'ya gidileceği söylendi.

4. 12. 1993

Canım Oya'cığım;

Sana külü kullandıktan sonra yazdım mı bilmiyorum ama eğer yazmadıysam şimdi yazıyorum, külü dua ederek içtim. Hepimiz, yani bütün ailem o küle ve Sai Baba'nın gücüne yürekten inanıyoruz.

Dördüncü tedavi biteli on beş gün oldu ama hâlâ dördüncünün sonucunu alamadık. Çünkü kemoterapide verdikleri yeni bir ilaç yüzünden ağzımdan mideme kadar yara oldu. Dudaklarımın üstündeki kalın deri bile çıkıyor ve çok acıyor, ağzımın içinde iltihap gibi beyaz şeyler vardı, onlar da çıkıyor. Ağzımı bir açıyorum içinden beyaz et parçaları çıkıyor. 15-20 gündür hiçbir şey girmiyordu ağzıma, hatta bir ara su bile ağzımı yakıyordu. Ama ilaçları yutarken su içmek zorundaydım. Lökosit diye bir şey var vücutta. Lökositler, bizim dışardaki mikroplardan korunmamızı sağlıyorlar ve benim lökositlerim şu anda çok düşükmüş. Normal bir insanın 7000 filanken benim lökositlerim sadece 50 imiş. Yani vücudum şu anda bütün mikroplara açık. Bu da benim için çok tehlikeli. Çünkü eğer mikrop alırsam 35 gün filan önce olduğu gibi enfeksiyon kaparım. 20 gün boyunca akciğer enfeksiyonundan hastanede yattım. Hatta tehlikeli bir durum bile geçirdim. Oksijen yetersizliğinden 1 hafta filan burnuma oksijen takıldı. Ayrıca ağzımdan mideme kadar uzanan yaralar da ancak tam olarak, lökositler yükselince geçermiş. Neyse ki daha lökositlerim yükselmeden yavaş yavaş düzelmeye başladı. Üç gündür de biraz bir şeyler yemeye başladım. Akciğer enfeksiyonundan yattığım zaman da 15-20 gün hiçbir şey yememiştim, çünkü hiç iştahım yoktu. Yani ben yaklaşık 35-40 gündür doğru düzgün beslenmedim, çünkü akciğer enfeksiyonundan hemen 2 gün sonra 4. tedavi için tekrar yattım. Neyse ki o gün içinde iştahım biraz vardı da evde bir şeyler yedim. Bir de kemoterapi epey

yorucu ve zor bir tedavi biçimi, yani insana çok ağır geliyor, bitkin düşürüyor. Kusturuyor, iştahını kaçırıyor, halsizlik, bitkinlik. Tuvalete gidecek halim bile olmuyor. Ama maşallah benim artık kusmam, iştahsızlığım filan pek olmuyor kemoterapi sırasında. İlk başlarda oluyordu. Sonra vücudum tedaviye bağışıklık kazandı ve artık kemoterapi seanslarını kolay atlatıyorum, fakat bu kez yani 4.'de günlerce kustum, iştahım da hiç yoktu. Zaten demin de dediğim gibi tuvalete zor kalkıyorum. Bu halsizlik her seansta oluyordu, diğerleri artık olmuyordu ama bu kez oldu. Ha! Bir de biraz ateşim vardı. Meğer bu 4. tedavide verdikleri ilacı ilk kez vermişler. Çok ağır ve insanı mahveden bir ilaçmış. Mahveden derken, yan etkileri mahvediyor, yani kusturuyor, iştahsızlık yapıyor filan. Zaten doktor 4. tedaviye başlamadan önce annemlere söylemiş "en ağır ve en yorucu tedavi bu 4.'sü" demiş. Her tedaviye başlamadan önce anne-babalara kabul kağıdı imzalatıyorlarmış. Geçen gün annem söyledi. Bu 4. tedaviyi bazı çocuklar benden de ağır atlatıyorlarmış. Ben yine çok hafif geçirmişim etkilerini. O hafifse, ağırı nasıl acaba? Aman kalsın, ağırını öğrenmesem de olur. O etkileri bana yetti de arttı bile. Mahvoldum resmen.

Ha! Ayrıca lökositlerin yükselmesi için bir sebep daha var, dördüncü tedavinin sonucunu alabilmemiz için ancak lökositlerin yükselmesi gerekmiş. Çünkü lökositler yükselmeden ilik alınmıyor. En çok da ilik ve su alınmasını seviyorum. (Su çekerler de, pardon! su çekerler de değil su çekerler ya yazacaktım, hatta belden mi ne çekiyorlar.) "Kızım sen manyak mısın? Acı çekmek hoşuna mı gidiyor" diyeceksin belki ama acı filan çekmiyorum ki. Hatta hissetmiyorum bile. Beni uyutuyorlar, seruma bir uyku ilacı koyuyorlar, sonra bir saniye içinde uyuyorum ve gözümü açtığımda her şey bitmiş oluyor. O uyku nedense çok tatlı geliyor bana. Annemlerle dalga geçiyorum, onları kafaya alıyorum "Bu ilaç bende galiba bağımlılık yaptı, ay! çok hoşuma gidiyor bu ilaç.

Bir daha yapsınlar lütfen" diyorum. Annemler de İngilizce doktorlara şakasına "Burçak'ın çok hoşuna gidiyormuş, bir daha yapın istiyor" deyince doktorlar kırılıyor. Bir anda, bir saniye içinde uyuyormuşum, annem öyle diyor. Hatta bir seferinde "Anne ben uyuyorum galiba" diyecekken sadece "Anne ben u...." deyip uyuyakalmışım. Her kemoterapi seansından sonra ilik ve su alıyorlar belimden. Çünkü kemoterapi tedavisinde lösemili (yani kanserli) hücrenin ne kadar azaldığını ancak ilikten anlıyorlar. Ve her seanstan sonra ne kadar inmiş diye ilik alıyorlar. Kemoterapi tedavisi normalde 5 gün sürecek diye yatıyorum ama ateşim filan çıkınca tabii ki eve bırakmıyorlar ve o zaman da fazladan yatıyorum, bu sefer olduğu gibi. Bu sefer de 5 gün diye girdim ama ateşim çıktı, kustum, ağzım yara oldu ve lökositlerim düşük. Bu durumda eve bırakmazlar, gerçi şu anda ateşim yok, kusmuyorum da, fakat lökositlerim düşük olduğundan dolayı dışarı çıktığım anda mikrop alabilirim. Zaten steril odada kalıyorum ve odama maskesiz ve önlüksüz girilmiyor, ayrıca yemeklerim de özel. Yani bana özel yemek geliyor, çünkü enfeksiyon alırsam her şey yine uzayacak, daha da önemlisi enfeksiyon çok tehlikeli. Çok şükür bu kadar düşük lökositle hâlâ enfeksiyon olmadı. Doktorlar da çok korkuyorlar enfeksiyondan. Ve çok şaşırdılar "bu lökositlerle nasıl hâlâ enfeksiyon olmadı" diye. Biz de çok korkuyoruz şu günlerde enfeksiyon olabilir diye.

Dördüncü tedavi niçin bu kadar önemli diyeceksin, pardon daha doğrusu dördüncü tedavinin sonucu. Çünkü lösemili (kanserli) hücre sadece % 30 kalmış. Türkiye'deyken % 5 kalmıştı ama ara girdi ve tekrar yükseldi lösemili hücreler. Çünkü aptal Türk doktorları iki tedavinin arasını çok uzun bıraktılar ve herhalde o sırada tekrar yükseldi lösemili hücreler. Türkiye'de "diğer tedaviye ha bugün geçerim, ay belki yarın geçeriz, belki de öbür gün" diye diye geciktirdi adiler. Ayrıca inanır mısın iliği de, suyu da Türkiye'de, bayıltmadan alıyorlar, gözü-

mün önünde. Esas şimdi yazacağımı iyi oku. Ameliyatta bile bayıltmadılar beni. Bir saat filan çektiğim acıyı anlatamam. Resmen kestiklerini, diktiklerini, her acıyı hissediyordum. Sanki bir uyku ilacı yapsalar ya da bayıltsalar canları çıkar! Zaten Türkiye'de bana yanlış teşhis koydular. Hani brusella, sütten geçen hastalık demiştik ya sana. Meğer alakası yokmuş. Allah aşkına kanserle, brusellanın ne alakası var.

Buradaki hemşireleri görmelisin. Dünya şekeri. Anlatmakla anlamazsın. Ancak görmen lazım. Hele doktorlar, onlar da mükemmel. Dünyanın en ünlü doktoru Prof. Riehm hastaları çocuğu gibi görüyor, geçen gün bana sarıldı, öptü. Hemşireler ilaçlarımı kendi elleriyle içiriyorlar, dudağıma krem sürüyor, yatağımı her gün değiştiriyorlar, ne istesem anında getiriyorlar. Çorba mı dedim. Hemen, ne çorbası istersem kendi elleriyle yapıp getiriyorlar. Muz, tost, dondurma ne istersem isteyeyim. Spagetti bol soslu. Her istediğini getiriyorlar bu hastanede. Ee! olsun o kadar günde 1227 mark ödüyoruz buraya. Kampanya olmasa imkânsızdı başa çıkmamız. Ayrıca odamda tam üç tane televizyon, bir video, bir de atari midir bilgisayar mıdır ne var.

Ben Türkiye'de bazen korkunç ağrı krizlerine giriyordum, brusella sandığımız zamanlar, yani hastalığın başları sayılır. Ağrılarım 24 saat filan geçmiyordu bazen. Gece yarıları acillere gidiyorduk, hemşire bana yanlış iğne yapmıştı, ayrıca 3 tane ağrı kesici iğne yapıyorlardı, o bile işe yaramıyordu, ağrıdan kıvranıyordum. Yine bir gün ağrı krizim tuttu, daha doğrusu o yanlış iğne yaptıklarının sabahıydı, derken yanlış damara mı ne yapmış, damar patlayıp morarmış ve şişmişti. İşte o sabah yine acile gittik. Ağrıdan kıvranıyorum, bir yandan da midem bulanıyor, kap istedik, hemşire bizi bir azarladı, "bekleyin iki dakika burada dünya kadar hasta var" diye. Bari çok hasta olsa. Olsa olsa 5 kişi vardı o odada. Sonra kabı verdiler, bir yandan midem bulanıyor, bir yandan kusuyorum, bir yandan da o korkunç geçmek

bilmeyen ağrılar. Ee! İnsan bu durumda normal olarak ağlar, bu kadar acıya gülecek halim yok herhalde. Yine aynı hemşire bize hışımla dönüp bana ve anneme, sussana be! burada bu kadar hasta var hiçbiri senin gibi ağlıyor mu, hem bu kadar kişiyi rahatsız etmeye nereden hakkın var senin diye bir bağırdı ki. Annem de kızdı kadına. "O daha çocuk. Hem çok ağrısı var. Ne yapsın yani. Gülsün mü bu durumda?" dedi. Kadın da, annem öyle deyince sesini çıkartamadı. Bir seferinde de röntgen çeken adam ve yanındaki hemşire midir nedir, bir azarladılar bizi. Sıramızı alıp içeri girmiştik. İki salak birden başladılar, burada beklemeyin de, gidin dışarıda bekleyin de, gidin sıra alın da. Sıra zaten bizdeydi. Ayrıca sıramızı da almıştık. Sonra kadın birden anneme aptal demez mi? Annem duymadı sandı önce. Duyduğunu öğrenince, yani anlayınca mosmor oldu. Sonra benim İstanbul'dayken de mikrop kapmamam gerekti, onun için odam sürekli temizleniyordu, teyzem oradayken o, bazen de annem siliyordu yerleri filan. Elektrik süpürgesi bile yapıyorlardı hastane odasını. Hallerini görmeliydin. Benim yattığım odanın karşısında büyükçe bir banyo var. Benim odamda sular akmıyordu. (Mikrop kapmaman gerek diyor doktorlar ama, koskoca üniversite hastanesinde sular akmıyor, akınca da benim odama sıcak su gelmiyor. Su en büyük, en gerekli temizlik maddesi. Susuz insan nasıl temiz olabilir ki, mantığım almıyor.) Karşı tuvaleti teyzem bir temizledi, öyle bir temizledi ki yerlere kadar, amonyaklarla, sonra beni kovadan su boşaltıp yıkadılar. Zaten Cerrahpaşa'da kaldığım sürece kovadan su boşaltıp, yıkanıyordum. Ne kadar ilkel bir yıkanma yöntemi değil mi? Ama pis kalmaktan iyidir. Ayrıca doktorum da nasıl ukala ve sevimsiz bir kadındı anlatamam. Buzdolabı gibi soğuktu, bir kez bile güldüğünü görmedim. Bir keresinde sırtımdan (omurilikten) su almışlardı. Su alındığı zaman 24 saat hiç kalkmadan yatmam gerekmiş. Fakat doktorlar bize hiç öyle bir şey söylemediler. Kadına kal-

kabilir miyim, yoksa azıcık yatayım mı dedim, o da bana "istersen on dakika yat" dedi. Sonra Almanya'ya gelene kadar hatta geldikten üç gün sonraya kadar başım ağrıdı. 15-17 gün filan hiç durmadan baş ağrısı çektim onların hatası yüzünden. Daha doğrusu bilgisizliği yüzünden. Profesör kadın bile korkmuş, beyin kanaması olabilir mi diye. Profesör etrafı velveleye verdi. Göz doktorlarını, onkoloji miydi neyse işte bir sürü doktor çağırttı. Muayene ettiler. Bütün gece acaba beyin kanaması mı diye yüreğimiz ağzımıza geldi. Doktor bile beyin kanamasından şüphelenirse bizim korkmamız çok normal. Ertesi gün anneme gelmiş "siz çok telaş yaptınız, biz de onun için siz o kadar telaş yapınca şaşırdık" demez mi. Olamaz böyle bir şey. Kendi hatasını örtmek için anneme bok atıyor. Oysa kadın söylediğinde annem hiçbir şey yapmamıştı. Çünkü benim odamda konuştular. Biz sadece gece evini aradık onun. Çünkü kendi vermişti evinin numarasını. Önemli bir şey olursa, bir şey sormak istersek diye. Gece babamlar evden arayıp sormuş, annem o zaman da benimle hastanede kalıyordu. Annem şimdi de benimle kalıyor. Beni hiç yalnız bırakmıyor, ilk kez çıktı sayılır. 2.5 aydır 2. ya da 3. çıkışı.

Elif'le babam da hastanenin karşısında bize verdikleri apartman katında kalıyorlar. Tedavi aralarında ben ve annem de oraya çıkıyoruz. Orada benim ve Elif'in yattığı küçük bir oda ve büyükçe bir salon var. Bir tuvalet ve bir de mutfak.

Kimseye söyleme bana yazmalarını. Hani evvelden demiştim ya, bana yazsınlar, lütfen söyler misin demiştim ama vazgeçtim, söyleme. Zaten yazacakları varsa yazarlar. Zaten yazacakları, arayacakları filan olsaydı şimdiye kadar çoktan yaparlardı. Demek ki yok. Boşver. Bazılarının böylece bu kötü günlerimde nasıl insanlar olduğu, gerçek yüzleri ortaya çıktı belki de. İyi dost kötü günde belli olur derler ya! İşte. Kötü dost da, iyi dost da kötü günde belli oluyor. Senin borcunu

nasıl ödeyeceğim hiç bilemiyorum. Bu kötü günlerimde hep yanımdasın. Yanımda olduğunu bilmek, hissetmek o kadar güzel ki. Bu beni çok mutlu ediyor, bunu bilmeni istiyorum. Biliyor musun? A Takımı'na buranın adresini verdim ya insanlar bana mektup yazsınlar diye. İşte o adresi alanlardan yaklaşık 800-900 mektup belki biraz daha bile fazla mektup geldi.

Bir dakika ara vermek zorundayım, çünkü lökositlerim yükselsin diye bacağıma iğne yapacaklar. Bekliyorlar. Evet, iğnem yapıldı. Bu iğneyi her gün yapıyorlar bacağıma.

Sanırım yazacaklarım bu kadar. Zaten daha ne olacak. Destan yazdım neredeyse. Gelince çok eğleneceğiz değil mi?

Burçak Çerezcioğlu

Not: Şimdi çorba içeceğim. Az sonra devam ederim. Daha doğrusu ağzım yanmazsa içeceğim. Denemekte fayda var.

Merhaba, canımın içi Burcu Öncallı,

Seni nasıl özledim anlatamam. Mektubuna uçtum. Deli kız, mektubunda "döndüğünde beni unutmuş olsan da ben seni asla unutmayacağım" diye yazmışsın. Ne biçim laf öyle, seni hiç unutabilir miyim. Hem niye unutayım. Ben değişmedim ki... Aynı Burçak'ım, sen benim en eski ve en iyi dostlarımdansın ve en çok eğlendiğim arkadaşım.

Hatırlarım da, en çok eğlendiğim ve hiç unutmadığım günleri seninle yaşamışız. Bir araya gelince amma azardık ama, örneğin hatırlar mısın bilmiyorum, Şişli Lisesi'nin önünde 2-3 sene önce su şişeleriyle birbirimizi sırılsıklam etmiştik.

Sonra bir gün sinema günlerine Mahkum adlı bir filme gitmiştik, hani filmde kadın bir müzede kilitli kalıyordu, sonra bir adam ona tecavüz ediyordu sonra mahkeme yapılıyordu, adam suçlu mu diye hatırladın mı? Biz filme güzel, kaliteli ve normal bir film diye gitmiştik ama film ne kadar açık saçıktı. Benim yüzüm kızardı seyrederken. Neyse bir daha bilmediğimiz filmlere gitmeyiz. Bir kez de yalnışlıkla Bebek'e gitmek isteyip Karaköy'e gitmiştik. Bir seferinde de Taksim'de ayı bir herif takip etmişti, çok korkup Vakkorama'ya girmiştik. Bir kez de sizde yemek yemiştik, ben, annem babam, annenin yemekleri güzeldi, doğrusu benimki de güzel yapar. Neyse sonra RTL'yi seyretmiştik ve şu anda hatırlamadığım ne güzel günlerimiz oldu. Ben Türkiye'ye gelince annen artık izin verir umarım yatıya kalmana.

Amma eğleniriz. Sen şimdiden söz ver ki işimizi sağlama alalım. Sabahlarız, sabaha kadar yer, konuşur, korku, komedi kasetleri seyrederiz. Yorganların altına girip bizim salondaki çek-yatı açıp, cipsleri pop-cornları, kolaları midemize indiririz. Sonra gecenin ilerleyen saatlerinde dondurulmuş pizzalarımızı fırına veririz, sonra Carte d'or ya da Algida cornetto dondurmalarımızı çıkarıp lüpletiriz.

Ertesi gün de 200 kg olmuş bir halde annemler bile bizi tanımaz. Daha bitmedi, çünkü babamın ünlü iki saatte hazırlanan kahvaltısı var, neyse ki midemiz biraz mola vermiş olacak, çünkü kahvaltıyı çok uzun hazırlıyor, 10'da kalksak 12'de 12.30'da ancak hazır. Ama mükemmel, bir kuş sütü eksik, çeşit çeşit zeytinler, peynirler, ekmekler, simitler ve daha neler neler. Ay, iştahım açıldı. Zaten kemoterapide verdikleri ilaçlar yüzünden bütün ağzım, solunum boruma kadar yara, dudaklarımın üst kalın derisi kopuyor ve 15-20 gündür ağzıma tek lokma girmiyordu, çünkü yaralarımdan dolayı yiyemiyordum. Nasıl ölmedin o kadar gün açlıktan diyeceksin. Serumdan verdikleri şeyler tok tutuyordu.

Ama dün ve bugün yavaş yavaş yemeye başladım sayılır. İki gün evvel bir şeyler yedim, iki günden evvel de yirmi gün daha yiyememiştim. Yirmi gün daha hastanede yattım, korkunç günlerdi, ayrıca tehlikeli de, burnuma oksijen borusu bağlandı.

Çünkü nefesim yetersizdi. Bu da tehlikeli, yani oksijenin yetersiz olması. Yani kırk gündür sadece iki gün eve çıktığımda biraz yedim.

Neyse, hastalıktan fazla bahsetmeyeceğim, çünkü pek anlayamayabilirsin. Hem zaten tatsız bir konu, doğrusu yazacak bir şey de kalmadı.

Aşk olsun Burcu, ben bu hasta halsiz halimle destan yazdım, neredeyse sen iki satır yazmışsın. Bir daha daha uzun isterim.

Zırvalasan da ne yazarsan yaz. Ya da en büyük hayallerini anlat bana, veya yaşamın ilerisinde neler yapmak istiyorsan. Benimkini sen nasıl olsa biliyorsun. İlkokuldan beri aynı hayal, hiç değişmedi.

Benim çılgın arkadaşım
Ben gelince dağıtacağız
Beni bekle ha!
Seni çok seviyorum.

Burçak

Gecenin bu saatinde
Bir ben uyanığım
Bir o
Ben seni bekliyorum
O
Benim uyumamı.

Mehmet Çerezcioğlu

Hannover-Germany
Sa: 21:30
28.12.1993 Salı

Muhteşem, olağanüstü, bir rüya gerçekleşiyor. Ve biz yarın ailecek Amerika'ya uçuyoruz. Çok uzun zamandır ne yazık ki yazamadım ama, neyse ki şimdi halim var ve vakit buldum. Gerçi benim için vakitten bol ne var ki? Ama günler öyle hızlı geçiyor ki, ha şimdi yazarım, ha yarın yazarım diye diye sürekli ertelendi.

Bugün saat 19.00'da filan Önder'ciğim aradı. Çok özlemişim. Doğrusu onu ağabeyim kadar seviyorum. Sevdiğim sayılı insanlardan biri o. Sayılı diyorum, çünkü ben hayatta az insanı severim. Çünkü sanıyorum insanları çabuk ve iyi tanıyan biriyim. Ve iyi tanıdığım için, çabuk tanıdığım için hemen değerlendirebiliyorum.

Tedavim tam olarak bitmedi. Daha doğrusu sanıyorum kemoterapi tedavisi bitti, Amerika'dan döndükten sonra bir ay daha tedavi olacakmışım, ama daha hafif tedavi ve büyük ihtimal ilik vermek gerekmeyecek demiş Prof. Riehm. Riehm annemlere yedi gün önce filan tedavilerin çok iyi sonuç verdiğini, yılbaşında iki haftalığına istediğimiz yere gidip, tekrar Hannover'e dönüp, bir ay daha tedavi olacağımı söylemiş. Annemle babam bana 15 günlüğüne Amerika'ya gideceğimizi ve tedavilerin çok iyi sonuç verdiğini söylediklerinde sevinçten çok ağladım, resmen çıldırıyordum. Hayatımdaki en büyük hayalim gerçekleşiyor. Hem de sekiz aydır diğer en büyük isteğimle birlikte gerçekleşiyor. Sekiz aydır olan isteğimi herhalde tahmin edebiliyorsundur. Tabii ki sağlığıma kavuşmak çabucak. Ama sonunda o da gerçek oluyor. Uçak yarın sabah 10.45'te kalkacak. Zaman yaklaştıkça bunun bir rüya değil şans ve gerçek olduğuna inanıyorum ve de git gide heyecanlanıyorum. Luftansa'yla uçacağız.

Birinci hafta Alin'ciğimizde Boston'da, ikinci hafta da Huriye Teyzelerde Chicago'da kalacağız.

Yılbaşında buraya gelip beni canlı yayınla ATV'de televizyonda göstermeyi teklif etmiş A Takımı. Babam da tamam de-

miş. Neyse, daha sonra A Takımı'ndan Nevin'le telefonda konuştuk ve Hannover'e gelemeyeceklerini, çünkü karar değiştirip yılbaşını Amerika'da geçireceğimizi söyledik ve tabii ki bu durumda televizyona çekemeyecekler. Aman ne iyi. Zaten rahatsız oluyorum kameradan. Hele yılbaşında rahatsız, tedirgin olmayı hiç istemezdim. Ucuz atlattım, ucuz kurtuldum televizyondan.

Artık Amerika'da yazarım. Zaten önemli olanları yazdım ya içim rahatladı. Çünkü yazamadım diye çok husursuzdum. Aaa! Bir şey unuttum, 24'ünde yani Christmas'da annem güzel güzel yemekler yaptı. Biz de şık şık giyinip, makyaj yaptık. (Tabii ki babam haricinde)

Ha! Madem sayfa bu kadar boş sana sarışın, at kuyruklu, yeşil gözlü, genç doktordan da bahsedeyim. Staj yapıyor ve 24 yaşında filanmış. Ama ne yazık ki bıyıkları var. Sarı sarı bıyıklar. Bıyıksız olsa daha da yakışıklı olurmuş. Adı Jörge Imen. Bu akşamlık benden bu kadar.

Mutlu Seneler!

Saat 24. 40
Amerika, Boston
4. Jan. '94

İşte ben buradayım, inanılmaz ama Boston'dayız. Yarın sabah Chicago'ya uçuyoruz. Evet! Sana bu rüya ülkede neler yaptığımızı yazayım. Bir kere şunu söyleyeyim ki hiç hayal kırıklığına uğramadım. Tam umduğum ve düşlediğim gibi mükemmel. Zaten emindim hayal kırıklığına uğramayacağımdan. Buranın mükemmel bir rüya ülkesi olduğuna emindim. Gerçi filmlerden filan gördüğüm kadarıyla âşıktım bu ülkeye. Ama gerçekten aynı filmlerdeki gibi evler, insanlar, mağazalar, caddeler, gökdelenler, okullar, hepsi aynı filmlerdeki gibi.

İlk gün Alin ve babası, annesi bizi havaalanından alıp eve getirdiler. Genelde Mall'ları gezdik. Mall, içinde dükkânların, kafelerin olduğu büyük market.

Revere adında yarım saat uzaklıktaki bir yere gittik. Gece deniz kenarında arabada balık yenen bir kafe vardı. Ay! Bu ne

biçim cümle. Daha doğrusu bir kafe var. Fakat oturulacak masaları yok. Yiyeceğini oradan alıp, arabada yiyorsun. Zaten özelliği o. Herkes arabada yiyor.

Bir gün de Rockport adında yine deniz kenarı olan bir yere gittik. Çok şirin, küçük evler, dükkânlar var. Oraya gittiğimizde de hava kararmıştı. Orası da 1.5 saat uzaklıkta.

Yılbaşı gecesi kaçta yattım tahmin et. Tavuklar gibi 02.00'de yattık. Çünkü sabahları da 9 - 9.5'da filan kalkıyoruz. Zaten çok yorgunduk, önce yemek yedik ve ardından arabayla yılbaşı için bir eve bakmaya gittik. Evde üçbin tane renkli ışık vardı ve renkler değişiyordu. Çatı katının penceresinde de bir bilgisayar, içinde de karda kızağa binmiş noel baba vardı. Sonra bilgisayardaki resim de değişiyordu. Resim değil, hareket ediyordu noel baba filan. Sonra geldik eve. Saat on ikiyi de eve gelirken arabada geçirdik. Sonra hemen arabalardan indik. İki arabaydık. Biri Alin'lerin arabası. Biri de bizim kiraladığımız araba. Bizim kiraladığımız araba 94 model, Dodge Spirit, bordo. Araba kiraladık çünkü çok kalabalığız, bir arabaya sığmıyorduk. Ha! Ne diyordum, arabalardan indik ki, saat on ikiyi hem arabada karşılamayalım, hem de öndeki arabadakilerle Alin, annesi, babası, Elif birlikte birbirimizin yeni yılını kutlayalım diye indik. Ben elimde kameraya çığlık çığlığa bağıran, öpüşen, birbirinin yeni yılını kutlayan, happy new year diye bağırıp, şarkı söyey ay pardon söyleyen tipleri kameye ay! inanmıyorum bu kaçıncı yanlışım. Yakında Türkçeyi unutacağım resmen. Şimdi de kameraya yazacakken kameye yazmışım. Evet ne diyordum onları saat 12.00'de kameraya almakla meşguldüm. Sonra eve geldik, saat 02.00'ye kadar konuştuk ve yattık.

Az önce de Serda'ların evine gittik. Bir gece daha doğrusu akşam 8.30'da Alin'in arkadaşları Serda, Linda, Sevan geldiler. Linda'nın arabasıyla yedi kız saat 21.00'de bir kafeye gittik.

Bir gün New York'a gitmeye karar verdik. Ama kar fırtınası olacak dedi hava durumu. Biz de yollarda sefil oluruz diye vazgeçtik.

Bugün eve gelirken, Mall'dan dönerken yani Alin'in okulunu da görelim dedik. Gerçi Elif ve Ekin dün Alin'i okuldan al-

maya gittiler ve okulu dün gördüler. Ben, annem ve babam o sırada hastaneye tahlil için gitmiştik. Neyse ki, şükürler olsun bir sorun yok. Ben de okulu göreyim diye önünde durduk. Baktık, ama kapı kapalıydı.

Bugün kendime bej rengi, 42 dolara bir 501 aldım. Dün de Downtown yani şehrin merkezinden Harley Davidson bir T-shirt ve Davidson bir dövme aldım. Geçen gün de inanılmaz ucuz bir fiyata neredeyse hamburger, kola, patates fiyatına çok şık, siyah, topuklu, önden bağcıklı bir ayakkabı aldım. 5 $ ama sale olduğu için aldığım şeyleri de yazıyorum ki, ay! Ben bunu nereden almıştım diye düşünmeyeyim. Hem Amerika'daki bir çöp parçası bile değerli benim için. Çünkü Amerika'ya ait, onun parçası. Belki sana çocukça geliyordur ama eğer senin de bu kadar sevdiğin, ve onun için yaşadığın, en büyük idealin varsa, belki sen de beni anlamışsındır.

Uykum geldi, yatmalıyım. Yarın erken kalkacağız çünkü. Yatmak için geç bile kaldım.

Amerika'ya girdiğimiz anda uçakta ve de ayak basınca içimden kendi kendime bir söz verdim. Bir zaman Amerika'ya geleceğim, Amerikalı olacağım ve bu ülke için güzel şeyler yapacağım dedim. İsterdim ki Amerika'ya gelip aktris, manken ya da rock şarkıcısı filan olmak. Kimbilir, şans. Dünyada hiç umulmadık şeyler oluyor. Örneğin geçen gün Alin'in ağabeyinin patronu bize kutsal gözyaşı gönderdi. Beyrut'ta dindar bir kızın evinde küçük bir Meryem Ana biblosu varmış. Birden Meryem Ana'nın gözünden yaşlar akmaya başlamış. Araştırmacılar filan gelip, bibloyu araştırmışlar ama mucize, bibloda hiçbir hile filan yok. Biblo gerçekten ağlıyor. Biz de gördük ağladığını. Ama Beyrut'a gidip görmedik canım. Sarkis'in (Alin'in ağabeyi) patronuna biri kasete çekmiş, Sarkis de ondan çekmiş. Biz de evde seyrettik. Binlerce kişi o biblonun olduğu evi ziyaret edip, onun kutsal gözyaşından alıyormuş. Hastaları da iyileştirmiş o gözyaşı. Biz de sürdük alnıma filan. Evet artık yatmalıyım.

Amerika seni çok seviyorum..

Good Night and good dreams and America dreams.

Saat: 8.50
Chicago
5. Jan. '94
Hi My Lovely,

Bugün 3.30 gibi uçak Boston'dan Chicago'ya geldi. Uçakta Rob Lowe'a benzeyen çok yakışıklı bir genç vardı. Kendimi beğenmişlik gibi olmasın ama hani bakmadı da değil. Masmavi gözleri, sarımsı da saçları vardı.

Havaalanından bizi, Huriye teyze ve oğlu Barış aldılar. Bir de onların arabasına sığmayız diye araba kiralandı, minibüs tipi bir şey. Ama güzel bir araba. Zaten ancak o tip arabalara rahat sığarız, çünkü çok kalabalığız. Havaalanından gelirken etrafı gördüğüm kadarıyla güzeldi. Ve burada ne var tahmin et. *Home Alone* filminin çevrildiği ev bu kaldığımız eve yakın. Gördük, bir kez daha gidip kamera ve fotoğraf çekeceğiz. Evet! Dün geceden beri daha ne olabilir ki, yazacaklarım bugünlük ancak bu kadar. Saat 21.00 oldu ama sabah 7.00'de kalktık diye şimdiden uykum geldi. Şimdi yatacağım canikom. Sana iyi geceler.

Saat: 21:05
Chicago
10. Jan. '94
Canım Selam,

Hâlâ Chicago'dayım, ama yarın sabah 7.00'de New York'a uçacağız. Biliyor musun mükemmel bir fırsat geçti elimize. Umarım gerçekleşir. Bir süredir Amerika'ya yerleşmek için fırsat arıyorduk, bu sıralar da oturma izni ve çalışma izni için, yani yerleşme izni için başvuracaktık, hâlâ başvuracağız fakat bahsettiğim fırsatla buraya gelmemiz daha da kolaylaşacak ve çabuklaşacak.

Alin buraya yerleşmek istediğimizi biliyordu ve bizim için gazetede Amerika'daki bir iş ilanını kesmiş. Hürriyet gazetesinde *"Türkçe bilen tiyatrocu aranıyor"* yazıyordu. Alin o ilanı bize verdi. Biz de Chicago'ya gelince o ilanın verildiği yeri aradık. İş New York'da, Babam önce Nermin diye bir kızla konuş-

tu, sanırım sekreter. İşi kuran kızın adı Ayşe Gündüz'müş. Ayşe, Asım Can Gündüz'ün kız kardeşiymiş. Hani şarkıcı olan adam. Babam sekreter kıza buranın telefonunu verdi ve Ayşe gelince beni arasın lütfen dedi. Tabii sekretere de konuyu anlattı. Sonra Ayşe aradı, babamın profesyonel tiyatrocu olduğunu öğrenince, kız, "siz tam aradığım kişisiniz, ay! harika" demiş. İyi ki karşıma çıktınız, ben de dün akşam Haldun Dormen'i aramıştım, fakat evde yoktu, ama şimdi siz çıktınız karşıma filan dedi. Esas o iyi ki bizim karşımıza çıktı.

Çünkü bu iş çıkmadan, buraya geleceğiz, fakat Türkiye'deki gibi iyi bir mesleğim olmayacak, belki biraz daha düşük işlerde çalışacağız. Ama olsun, Burçak senin için bulaşıkçılık bile yaparız, yeter ki sen mutlu ol, bu sevdiğin ülkeye gel yeter ki, diyorlardı. Canlarım benim. Ama birden bu tiyatro işi çıkınca karşımıza, harika oldu. Babam telefonda kıza, "bizim aile de oyuncu, hepsi filmlerde oynadılar, tiyatro kursuna gittiler" filan dedi. "Yani kadro tam" dedi. Hepimiz Amerika'ya taşınırsak çalışmak istiyorum. Çünkü Amerika'da bütün öğrenciler çalışıyor. Part time işte, üç saat filan çalışıyorlar. Serda ve Alin de üç saat, okuldan sonra bir mağazada çalışıyorlar. Yarın New York'a gitmemizin sebebi de kızla bu işi daha iyi konuşmak. O davet etti bizi. Babam da, ama bizim aile kalabalık, beş kişi dedi.

Kız da, olsun, ben sizi bir yerlere sığdırırım, dedi. Böyle dediğine göre işi ciddi düşünüyor. Eğer olursa babamla birlikte kuracaklar. Kızın planı New York'ta Türk tiyatrosu, televizyonu ve radyosu kurmakmış. İşte böyle. Hayırlıysa olsun.

İzmir'i çok özledim. Ve oradaki arkadaşlarımı. Umarım bir bir buçuk ay sonra yani tedavi bitince hemen İzmir'e gideceğiz. New York'ta yine yazarım.

Burçak, büyük hayali Amerika'da, Ocak 1994, New York.

Saat: 19.20
New York
13. Jan. '94
Hello!

Sana yazacak güzel şeyler var. Önce buraya geldiğimiz günden başlayayım.

Evet! Chicago'dan New York'a uçağa binmeyi beklerken çok hoş, kumral, yeşil gözlü, deri ceketli, yakışıklı bir çocuk ve sakallı şapkalı babası da gelip, karşımızda oturdular. Çocuk bir hayli baktı. Sonra aynı uçağa bindik. Şimdi bir Türk doktorun evine gidiyoruz, onun için sonra gelince devam ederim.

Sa. 23.35
New York
15. Jan. '94
Hi!

Kusura bakma 13'ünde devam edecektim fakat yattım, dün de yani 14'ünde yazmam çok zordu, çünkü dün ben, Elif, Ekin saat öğlen 12.00'de yakındaki *Conway* adındaki Mall'a gittik. Mall'da benim midem bulandı, halim de pek yoktu. Mall'da *Le Cafe* adında bir yerde oturup kola içtik. Sonra hemen eve geldik ve ben yattım, uyudum. Ancak uyanınca mide bulantım geçti ve halim yerine geldi. Eve 2.30'da geldim ve 7.00'de falan uyandım. Uyandığımda büyük bir pizza geldi eve. Ve sonra iki Türk çocuk geldi. Ayşe'nin arkadaşları. Konsoloslukta, diğeri de Birleşmiş Milletler'de birilerinin korumalarıymış. Neyse gece hep beraber çıktık. Nereye gittiğimi, neler yaptığımızı falan 13 January'de olanları yazdıktan sonra yazacağım. Çünkü bağlı iki gün birbirine.

Evet! Şimdi 13'ünü anlatıyorum. Önce hep beraber Çin mahallesine gittik. Çin mahallesinde bir Çin restoranında yemek yedik. Ama ağır yemeklerdi zaten, hepsini bitiremedim. Ördek, pilav, sebze, biftek gibi ama çok daha ağırı ve daha kötüsü, tavuk ve kadayıfın üstündeki şeylerden vardı. Daha sonra Çin mahallesinin yanındaki *Little İtaly*'ye gittik. Orada *Cha Cha's* adında bir kafeye oturduk. Orada at kuyruklu, siyah saçlı, gü-

zel yüzlü çok hoş bir genç garson vardı. Bize servisi o yaptı zaten, tek garson oydu ve kafede tek biz vardık. Çocuk masaya her gelişte, kendimi beğenmişlik gibi olmasın, ama her gelişinde, bana bakıyordu. Ben dondurmamı yerken çocuk bir tepsinin içinde şekerden sarı bir gül getirdi bana. "Bu senin için buradan sana bir hediye" dedi. Sonra Ayşe ve çocuk tuvaletin önünde sohbet ediyorlardı, ben de tuvaletin önünde bekliyordum.

Ayşe beni gösterdi ve onun adı Burçak, Burçak'ın en büyük rüyası Amerika, filan dedi. Sonra çocuk da bana dönüp ben de senin yaşındayken, yani 15 yaşındayken benim de en büyük rüyamdı Amerika, hep Amerikalılar gibi giyinir, onların dinlediği müzikleri dinlerdik, dedi. Tam yaşımı nereden bildi ki acaba? Çünkü biz ona daha önce söylemedik yaşımı. Sonra Ayşe'ye benim için burnu küpeli olan çok *pretty* demiş.

Tuvalette saçımı düzeltiyordum, Elif dışardan Burçak bunun çocuğu varmış, hem de sekiz yaşında dedi. Dışarı çıktım, onun çocuğunun resmine bakıyorlardı, ben de baktım, güzel bir çocuk. Ayşe ona dedi ki kaç yaşındasın, 32 dedi. İnanamadım çünkü ben diyordum ki, olsa olsa 23 falandır. Dedik ki, ama çok genç gösteriyorsun, o da demez mi, estetik ameliyat oldum diye çok genç gösteriyorum. Burnunu yaptırmış, alt dudağını kalınlaştırmış ve çenesini küçültmüş. Eski fotorafını da gösterdi. Doğrusu o zaman güzel değilmiş. Oysa şimdi çok egzotik, çekici ve güzel. Sonra kapıdan çıkarken, Elif, Ekin, Ayşe ve bana kartını verdi, kafenin adresini. O da kafenin bahçesindeki küçücük ev gibi, bungalow tipi bir şeyde kalıyor. Kartını verdi ve bana, kart atın, dedi. Ben de Ayşe'ye söyler misin, o da bana yazsın, dedim. Çocuk da, tamam yazarım, ama mektubunun zarfının arkasına adresini yaz, dedi. Sonra *By by* deyip ayrıldık. Çocuktan çok etkilendim, anlaşılan o da benden etkilenmişti. Ben de dün bizimkilere söyledim, ne olur *Little İtaly*'deki o kafeye gidelim, dedim. Ve arabayla dolaşa dolaşa en sonunda o kafeye gittik. Çocuk önce *Hello* dedi. Sonra aa! *Hello, How are you* dedi. Sanırım hepimizi görünce anladı biz olduğumuzu. Zaten oraya gitmeden önce karta bakıp oraya telefon ettik. Ay-

şe konuştu ve Javier bu akşam çalışıyor mu dedi. Çıkan da, evet 2.00'ye kadar çalışacak, dedi. Girdiğimizde kafasında yeşil bir kasket vardı. Yine evvelki günkü masaya oturduk. Hemen geldi, ilgilendi. Ne yesem, hangi dondurmayı yesem diye düşünürken çocuk bir dondurma tavsiye etti. Önce ne istersiniz diye sorduğunda, seni, dedim. Tabii şaka, hem Türkçe anlamıyor ki. Ayşe de espri olsun diye çocuğa bir şey istiyoruz, fakat çok büyük bizim isteğimiz dedi. Çocuk da, nedir, dedi. O da seni istiyormuş diye beni göstermez mi? Çocuk da, peki, şimdi kendimi tepsiye koyup getireyim dedi. Sonra çocuk bütün gece bizim masanın başında, bizlerle sohbet etti. O sırada Ekin ve ben tuvalete gittik. Ben Ekin'i tuvaletin kapısında beklerken geldi, beni elimden tutup arkadaşlarıyla tanıştıracağını söyledi. O gece iki garson kız daha çalışıyordu, onlarla tanıştım. Tekrar bana New York'u sevdin mi diye sordular. Sonra Javier, Türkiye'de İstanbul'da mı oturuyorsunuz dedi. Ben de, evet, İstanbul'da dedim. Allahtan söylediklerini anladım. Sonra heyecanla masaya koşup bizimkilere anlattım. Sonra Javier tekrar masaya gelip, ikinci siparişleriniz bizden, ne istersiniz dedi. Biz de çok teşekkürler, hiçbir şey dedik, zaten bir şeyler içmiştik. Daha doğrusu onlar içti, ben ve Elif dondurma yedik. Çocuk, *"please, please bir şey için"* dedi. Ekin ve babam da capucccino istediler. İkisinin capuccinosu geldi. Ben bir şey ısmarlamadığım halde bu da buradan, bizden sana diye, şeftali içine doldurulmuş bir dondurma getirdi. Şeftaliler bugün İtalya'dan geldi, ben bu dondurmadan bugün dört tane yedim, çok güzel, umarım beğenirsin, dedi. Sonra bir ara bahçede kaldığı bungalowa çıktı ve tekrar içeri girdi. 10-15 dakika sonra bizim masaya gelip, bana kafasındaki yeşil kasketi verdi ve bu en çok sevdiğim şapkamdır, ama ben sana vermek istiyorum, dedi. Sonra cebinden bir kolye çıkardı ve bu kolyeyi Colombia'dan almıştım ama kızılderili kolyesidir ve uğur getirecek bu kolye sana, dedi. Ben de ona kolumdaki mor, pembe, yeşilli bilekliği verdim. Onu Türkiye'ye davet ettik. Tamam Eylül'de gelirim dedi. Biz de Eylül'de İstanbul'dayız, Bodrum'a gelsen daha eğlenceli ve daha güzel dedik. Bir de Nisan'da İngiltere'ye gidecekmiş,

Ekin'den adresini istedi, Ekin de yazdı çocuğun adres defterine. Sonra benimkini de ister misin diye sorduk. Tabii dedi. İst.'un adresini ve tel.'ini yazdım. Ekin'e adresini verdi diye kızdım, çünkü İngiltere'de buluşuruz filan dediler. Sonra Ayşe ya da Ekin, çocuğa, seninle görüşecek diye Ekin'e çok kızdı dediler. O da hiç kızmasın, o yeterince güzel, güzelliğine güvensin, ben zaten onun için buradayım, demez mi? Tanrım, mükemmel. Çok ilginç. Evde giyinirken bana hediye vereceği içime doğdu ve ben de ona ne veririm diye düşündüm ve bilekliğimi veririm, dedim içimden. Ayın 13'ünde de daha onunla tanışmamışken, kıyafet ararken bir türlü bir şey bulamadım ve dedim ki, bugün karşıma biri çıkacak. Onun için şık giyinmeliyim, sonra düşündüm, beni beğenecek kişi kıyafetim için beğenmeyecek ki. Ama yine de güzeldi kıyafetim. Ve içime doğan çıktı. Gerçekten karşıma o gün, yani 13 Ocak'ta Javier çıktı. Babam, sizin ikinizin bir fotorafını çekeyim dedi. O ayakta ben masada oturuyordum, bana sarıldı ve yanağını dayayıp fotoraf çektirdik. Zaten 13'ünde de hep beraber fotoğraf çektirmiştik ve babam kameraya çekti. Almanya'ya gidince, yani yarın akşamüstü 6:30'da sabırsızlıkla bekliyorum, kaseti ve fotoğrafları görmeyi.

Gecenin sonlarına doğru o iki kız garson da gelip, bizimle oturup, sohbet ettiler. Javier'in işi 02.00'de bittiği halde 03.00'e kadar oturdu ve sohbet ettik daha doğrusu 2.30'a kadar falan. Zaten 3.00'de kapanıyormuş. Biz gidene kadar sohbet ettik. Sonra hepimizi öptü ve ayrıldık. Çocuğu var, fakat hiç evlenmemiş. Belki benim için çok büyük olduğunu düşüneceksin ama sana çok klasik bir cevap vereceğim. Aşkın yaşı yoktur. Zaten çok genç, hiç 32 yaşında gibi değil. Unuttuğum bir şey varsa yine eklerim. Umarım şansım hep böyle sürer, ama her konuda. Sağol Tanrım, her şey için. Sana şükürler olsun.

Last night in Amerika...

Burçak, annesi ve kız kardeşleri, Javier'le birlikte, Ocak 1994, New York,

Sa. 21:30
Hannover
19. Ocak. 1994

Evet! Yine Almanya'dayız ne yazık ki. Ne yazık ki diyorum, çünkü Amerika'dan sonra burası ve de hastane hiç çekilmiyor.

1-2 saat önce Ayşe ve Nermin aradı New York'tan. Ayşe, ben şimdi Javier'i arayayım, sonra seni arayayım ve üçlü hat yapayım ve sizi konuşturayım dedi. Söylemek istediklerimi o tercüme edecekti. Fakat henüz hazır değilim, biraz korkuyorum, çünkü ne diyeceğimi pek bilmiyorum. "Hazır olunca ben seni ararım, o zaman üçlü yapıp, o zaman konuştursun" dedim.

Bugün beni yine uyutup yine ilik aldılar. 5 saat filan uyudum. Uyandığımda hava bile kararmıştı. Umarım bu gece uyuyabilirim.

Dün sabah kanıma baktırmaya gittik. Kandaki bütün değerler çok iyi çıktı. Yarın, doktor, bundan sonrası için ne yapacaklarını söyleyecek annemle, babama.

İlk gün bizi havaalanından almaya Oli ve iki arkadaşı geldi. Arkadaşları Tim ve Imo. Onlar da tıpta okuyor.

Şimdi tam bir muzu mideye indiriyorum.

Az önce Oli aradı, babam da onu ve Tim'le Imo'yu cuma günü akşam yemeğine çağırdı. Çağırmasını ben istedim çünkü Tim çok şirin ve hoş bir genç. Yirmi yaşındaymış. Babam bugün Oli geldiğinde, Burçak'a yakışıklı bir Alman bulmak gerek dedi, şakasına. Ben de babama, ben buldum bile dedim. Senin yakışıklı bir arkadaşın filan varsa yani dedi. Sonra benim dediğimi çevirmez mi Oli'ye, o bulmuş bile dedi. Sonra Oli de, Tim ve Imo'yu tanıyorsun sadece, yani demek ki ikisinden biri dedi. Babama o kadar söyledim, çocuğa Tim'i beğendiğimi söyleme, diye. Daha doğrusu Tim'i beğendiğimi değil, arkadaşlarından birini beğendiğimi söyledi. Oli bana sordu, kim, Tim mi, Imo'mu. Ben de düşündüm, madem bu kadarını öğrendi, söyleyeyim dedim. "Tim" dedim. Ne Tim mi aa! dedi. Niye şaşırdın dedik. Ne bileyim o beni çok güldürür, dedi. Sevmiyor mu-

sun dedi babam no, tabii ki hayır dedi. Espri yapıyor. Babam da Oli'nin espri yaptığını anlayıp, yani arkadaşın olarak seviyor musun, deyince "yes" dedi. Tim çok şirin bir genç. Sarışın, mavi gözlü, gözlüklü ve çok güler yüzlü.

İşte olan bitenler şimdilik bu kadar.

Öpüldün.

Saat. 01.00
Hannover
26. January. '94

Tim'le, Oli yemekten sonra bir partiye gideceklerini söylediler. Elif'e, sen de gelir misin dediler. Elif de "onlar nezaket olsun diye sordular gidilmez şimdi" dedi ve ısrar etmediler diye çekindik, sonra vedalaşıp gittiler, doğrusu çok üzüldüm gidemedik diye. Bir dakika sonra zil çaldı aşağıdan, Kinder Klinik'ten Oli arıyormuş. Gelmeniz kardeşin için de çok iyi olur, onun için bir değişiklik olur, demiş, ben zaten gitmek için can atıyorum, tabii isterim dedim. Partide durmadan Tim'le konuştuk. Küçük bir yaprak koparıp yanıma gelip bana verdi ve *"Only for you"*, dedi. Sonra şaka olsun diye, sen bana ne vereceksin dedi. Ben de bilekliklerimi gösterdim ve seç dedim, o da pembeli olanını seçti, sakın kaybetme dedim.

Partide Oli'nin başı ağrıdı biraz oturduk ve kalktık, bizi eve Tim bıraktı.

25 Ocak 1994, Hannover.

Hannover/GERMANY
Saat: 12.30
4. Feb. '94

Ve kimden mektup geldi bil bakalım? 30 Ocak'ta Erten'den ilk mektup geldi. Mektubu İngilizce yazmış. Ben de geçen gün ona Türkçe mektup yazdım ve yolladım. Ha! Bir de mektubunda telefonunu yazmış ve ararsan sevinirim yazmış. Ben de mektubun geldiği günün akşamı gidip aradım. Telefona Erten çıktı, konuştuk.

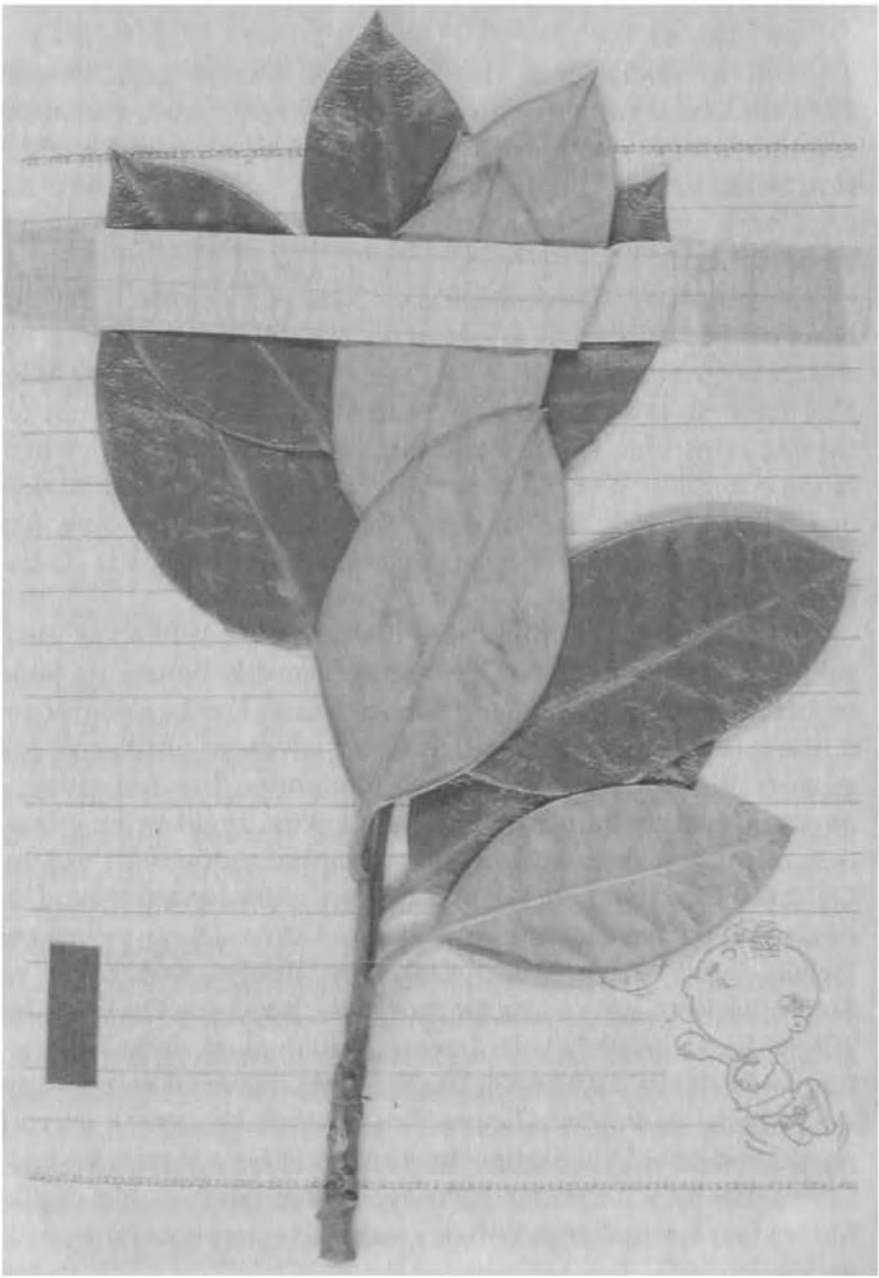
Ve daha önemlisi geçen gün Oli aradı ve Elif'e dedi ki "Tim, sen, ben, Burçak yarın akşam bir yerlere gidelim mi, az önce Tim arayıp, size bunu sormamı istedi" dedi. Ben uçtum sevinçten, çığlıklar atmaya başladım. Ve (sakın aptal deme bana ama) sevinçten ağladım. 2 Şubat çarşamba akşamı Tim, Oli, Imo bizi evden almaya geldiler. Annem onlara yemek yer misiniz diye sordu ve yarım saat filan yemek yediler. Sonra Tim salona girer girmez çiçeğin nerede dedi. Ben de kolumdaki anahtarı gösterdim. Gülümsedi. O akşam çok şık giyindim. Yeni aldığım siyah, kısa elbiseyi, altına siyah beyaz çizgili çorabı, altına Boston'dan aldığım siyah ayakkabılarımı, boynuma siyah, kalpli tasmamı taktım.

Asansörü beklerken, bu gece çok farklısın, aynı şey gibi derken, cümlesi yarım kaldı ve asansör geldi. Bütün akşam yanımdaydı, hep konuştu benimle. Önce bowling salonuna gittik. Kolunda benim ona verdiğim bileklik vardı, ben de Elif'e dönüp, bak verdiğim bilekliği hâlâ takıyor dedim. Tim de kendi hakkında bir şey söylendiğini anladı. Ve ne dedin dedi. Elif de Burçak, bunu hâlâ taktığını söyledi dedi. O da, o benim uğurum, o kolumdayken bana hiçbir şey olmayacak dedi. Sonra Tim, Oli ve Imo bowling oynadılar. Bize de çok ısrar ettiler, fakat utandım Tim var diye. Ya aptalca bir şey yaparsam, ya topu atayım derken düşersem diye düşündüm. Tim benden kafamdaki siyah şapkamı istedi, uğur için ve o kazandı. Sonra sokakta bana pardesüsünü verdi üşüyorum diye, ben de deri ceketimi çıkarıp ona verdim. İrlanda barına gittik. Elif ve Oli bir dakikalığına bir yere gittiler. Imo barın içinde boş yer var mı diye

baktı, Tim ve ben de barın dışında bekledik. Tim pardesünün önünü kapattı. Sonra ben de onun ceketinin önünü kapatmasını söyledim, yarıya kadar çekti fermuarı, ben de tamamen kapattım onun önünü. İrlanda barında yer olmadığı için *Alexander* adında bir bara gittik. Tim orada masada otururken elimi tuttu ve *mine kleine* dedi. Şakasına. *Mine* benim demek ama *Kleine*'nin ne olduğu bilmiyordum, sözlüğü aradım fakat yazılışını bilmediğim için bulamadım, sonra Imo buldu ve bana gösterdi. Sonra Tim şaka yaptım falan dedi. Çünkü *kleine* küçük anlamındaymış. Yani *benim küçüğüm*. Sonra giderken kolunu uzattı, koluma gir, dedi. Ve arabaya kadar öyle yürüdük. Zaten arabayı çok uzağa park etmişti Imo. Bu akşam Elif Türkiye'ye dönüyor ne yazık ki. Yarın sabah da annem, ben ve babam İngiltere'ye gidiyoruz. İki haftalığına.

Bu akşam Elif'i havaalanına bırakmaya Tim ve Imo gelecekler. Elif gidiyor diye çok üzülüyorum, fakat gitmek zorunda, çünkü bu pazartesi ikinci dönem başlıyor okullarda.

Tim'den çok hoşlanıyorum. O akşam bana bir ağaçtan yaprak koparıp eğildi, ve *just for you* diye yan sayfadaki yaprağı verdi bana.

Hannover
Saat 17.50
22 Şubat 94

Üff! 10 dakika önce Tim bana veda etmeye geldi ve saat 19.00'da kayak yapmak için İtalya'ya gidiyor. Şimdi en baştan anlatmaya başlayayım. İngiltere'de yazamadım, çünkü anahtarımı bulamadım ve bu durumda günlüğü açmak çok zordu. Az önce yine aradım, günlüğün anahtarını bulamadım ve başka bir şeyle açtım.

İngiltere'de *Camdentown*'da Sade'yi gördük. Second hand'de beyaz bir kız arkadaşıyla bir dükkândan başka bir dükkâna giriyordu. Ekin ve ben hemen tanıdık onu. Fakat öylesine rahat ve mütevazi dolaşıyordu ki, kimse ona ünlü biri olmasına ramen hiç bakmıyordu. Biz de şüpheye düştük ve herhalde o değildir, ona çok benzeyen biridir, çünkü o olsa herkes ona bakardı dedik. Babam gidip sordu, adınız nedir, diye. Kız Sade deyince babam bir resim çekebilir miyiz dedi. Kız da babamla sanıp *no* demiş.

Babam beni gösterince *okey* dedi ama şu antikacıya girip çektirelim lütfen dedi. Kız ve ben içeri girdik. Babam da Sade ve benim resmimi çekti. Sade elini omzuma koydu fotoğraf çekilirken. Bir akşam Ekin ve ben Cats'i izlemeye gittik, çok çok güzeldi. Bir gün yine Ekin ve ben Madamme Tussaud müzesine gittik. Bol bol kamera ve fotoğraf çektik. İngiltere'ye gitmeden bir akşam öncesi yani Elif'in İstanbul'a döndüğü akşam, Oli, Imo, Tim, Frank ve biz hep beraber gittik havaalanına. Dönüşte Imo ve Tim bizi bıraktılar, biz de kahve içmeye yukarı çağırdık. İngiltere'den Tim'e, Oli'ye ve Imo'ya kart attım ve Tim'in kartının içine kuru bir mor çiçek koydum. O akşam İngiltere'den dönüşte biz sizi havaalanından alırız dedi. Ve İngiltere'de Sheffield'dayken Oli uçağın kaçta ineceğini sormak için aradı, babamla konuştu, sonra Tim benimle konuşmak istiyormuş, konuştuk. Dün akşam telefondan konu açılmıştı ve Imo, Oli ve Tim üçü de birden gülmeye başladılar. Ne oldu dedik. Meğer ben konuşmanın bittiğini sanıp telefonu çocuğun yüzüne kapatmışım, Tim şaşırmış bu kız niye telefonu yüzüme ka-

pattı acaba diye merak etmiş. Neyse, akşam çok özür diledim bu yanlışlıktan dolayı.

Dün akşam Tim, Oli, Imo ve Thomas diye bir arkadaşları bizi almaya geldiler havaalanından. Tim saçına yeni bir model vermiş. Bu saçı yandan ayrık, arkası tavuk götü, çok yakışıklı olmuş, zaten yakışıklıydı canım benim. Sonra hep beraber bize çay içmeye geldiler. Bir saniye bakayım saat kaç? Çünkü Tim'in uçağı saat 19.00'da kalkacak. Şu anda ise saat 18.30. Yani 30 dakika sonra İtalya'ya gidiyor. Oli dün akşam bizi bu sabah için kahvaltıya davet etti.

Bu sabah Tim bizi evden almaya geldi. Kahvaltı ettik, sonra Tim elinde bir defterle geldi ve defteri bana verdi. İçine bebekliğinden bu yaşa kadar olan fotoğraflarını yapıştırmış tüm sayfalara. Sonra ben onu kapıya kadar götürmeye gittim ve bana öpücük gönderdi, ben de ona öpücük gönderdim. Ve saat 17.00'de veda etmeye geleceğim dedi. Ve 1.5 saat önce geldi, ben de ona dört resmimi verdim. Arkasına da,

I won't forget you.
I will miss you.
In love
Burçak

yazdım. Resimleri seç, dedim. Dört resimden birini. O da *only one photo* diye sordu, yani hepsini istiyordu, sonra iki tanesini daha aldı, ben de bir tane daha koydum, etti dört foto. Giderken annemle babama kızınızla bir dakika yalnız konuşabilir miyim dedi. Birlikte dışarı, kapının dışına çıktık. Bana *close your eyes* dedi. Kapadım gözlerimi, *give me your hand* dedi, ben de gözümü kapatıp elimi uzattım, elime gümüş bir yüzük taktı. Kendi yüzüğünü çıkarıp benim elime taktı, yüzük parmağıma büyük geldi, ben de baş parmağıma taktım. Bana dört hafta ya da dört yıl sonra mı ne evleneceğiz, sen de benim parmağıma takacaksın, dedi. Ben de güldüm. Giderken *I will miss you* dedi ve sarıldık. Yüzüğü taktığında da ben teşekkür için yanağından öpüp, sarıldım. Seni özleyeceğim dediğinde ben *me too* dedim. Bana verdiği albümde de bir sayfada *Ich Hab Dich Lieb* yazmış. Bu *Seni Seviyorum* anlamına geliyormuş. *Ben de Seni seviyorum Tim.*

(Ich liebe dich Tim)
(I love you Tim)
(Jothem Tim)
(Teamo Tim)...

Giderken Almanya'nın, İstanbul'un ve İzmir'in adresini verdim.

Ve yine ayrılık.

Saat 23.00
8. February. '94

Dün Oli bize yemeğe geldi, ardından ağabeyi Frank geldi, ben patates salatası yaparken, kapı çaldı annem açtı. *Oo! Hello* diye bir ses annemle, babamdan. Koltuktan Oli'yle, Frank da *Aaa! Hello* diye seslendiler. Anladım ki, Tim gelen. Ve beni ilk kez peruksuz görecekti, kendimi kısa saçla beğenmediğim için hemen içeri odaya kaçtım, ellerim de patatesliydi, hemen annemden havlu isteyip sildim odada. Babam ite kaka salona soktu beni. Tim'le sarıldık. Elinde bir dal, üzerinde yapraklar *for you* deyip verdi. Onu görmemek için içeri kaçtığımı sandı ama babam açıkladı, saçını sevmediği için kaçtı dedi. Elimdeki yüzüğü, kendi verdiği yüzüğü görünce benimle evlenir misin beş sene sonra dedi. Ben de güldüm, espriye vurarak. Babam diyor ki, bu Almanlar bu tür şeylerde şaka yapmazlar o çok ciddi sordu sana. Ve dedi ki *"I miss you, two weeks"*. Ben, *"me too"* dedim. *Really* diye sordu. *"Yes"* dedim.

Seni özlediğimi söyledim ve utancımdan kızardım dedi. Hep beraber yemek yendi. Ama benim yine iştahım kaçtı bir anda. Tim de o var diye olduğunu bildiğinden bir daha gelmem ha, yoksa ben geldiğimde yemediğin için çok zayıflayacaksın dedi. Okey, okey yiyeceğim diye söz verdim. Giderken sarıldık yine. Kapıda bu akşam son kez elini verir misin deyip elimi öptü. Ha! Bir de dört gece önce rüyasında beni görmüş. *Nice* dedi rüya için. Rüyamı gelecek sefer geldiğimde anlatacağım sana dedi, annemlere dönüp güldü, yani yalnız Burçak'a anlatacağım gibilerinden. Babamla annem de *"okey, okey only to Burçak"* dediler.

İşte böyle. Hele şükür döndü İtalya'dan. Hem de iki gün önce dönmüş. Oli'yi aramış ve telesekreterine not bırakmış. Bizim hâlâ Hannover'de olduğumuzu bilmiyordu geldiğinde, çünkü o giderken ona, sen geldiğinde biz Türkiye'ye dönmüş olacağız demiştik. Çok üzülmüştü. Şansını denemek için geldi bize ve evde buldu. Bir ay daha burada olduğumuzu öğrenince çok sevindi. İtalya'dan iki kart Hannover'e, bir kart da İst.'a yollamış. Ama gelmedi hiç kart. Kayakta bir yanmış suratı sorma, çok hoş olmuş. Gözleri yeşil yeşil çıkmış.

Dün Elif'le telefonda konuşurken Frank arkamdan gelip omuzuma masaj yaptı ve kafamdan öptü, hem de Tim varken. Tim de Elif'le telefonda konuştu, annem duymuş, Tim, *your sister is wonderful, I like her very much* demiş. Dün Frank da çok güzelsin deyip durdu. Bir kez de ben wc'deyken benim güzelliğimden konuşuyorlarmış, Frank bağırdı Türkçe, çok güzelsin dedi, sonra Tim de ben de söylüyorum diye bağırdı.

Saat 13.50
15. 03. '94

Evet! Bazı havadislerden mahrum bıraktım seni birkaç gün. Ama şimdi tüm olan biteni yazarım, meraklanma.

11 Mart'ta yani dört gün önce annemin doğum gününde araba kiraladık. Mosmor, küçücük bir Opel Corsa. Braunsweig'a gitmeye karar verdik. Braunsweig'a saat 7.00'de falan varabildik. Buraya kadar gelmişken Tim'i arayalım dedik. Babam aradı, dedi ki biz şu anda Braunsweig'dayız. İstersen gel, bir şeyler içelim dedi. O da yarım saat sonra gelirim dedi. Meğer anne ve babasının evlendiği kilisenin tam karşısından telefon etmişiz. Yarım saat sonra filan geldi. Arabasını orada bırakıp, bizim kiraladığımız arabaya bindi. Sonra bizim aç olduğumuzu sanıp bizi bir Türk lokantasına götürdü. Lokanta o kadar kalabalıktı ki. Annemle babam o sırada lokantanın sahibi Kürt adamla ahbap oldular beklerken. Sonra baktık ki yer boşalacağı filan yok, bir de zaten aç olan kimse de yok. Anladık ki beklemeye değmez. Tim'e biz aç değiliz, istersen gidelim dedik. Lokanta sahibi çok sıcak davrandı, lütfen bir daha gelin, biz size

şehri de gezdiririz, bizim evde de kalabilirsiniz dedi. Neyse, oradan çıkınca bir kafeye götürdü Tim bizi. Sırf gençlerin olduğu bir yer.

Kafedeyken ben ve Tim kafenin tam aşağısındaki telefondan İzmir'e Elif'e telefon etmeye gittik. Oli ve Elif üç gün İzmir'de kaldılar; dün akşam yine İstanbul'a döndüler. Tim de konuştu Elif'le. Babam da yukardan kamerayla bizi çekiyordu. Sonra kafeden çıktık, arabaya doğru giderken ilerdeki perukları göstereyim sana derken, elini ver deyip elimden tuttu. Artık kısa saçla dolaşıyorum çünkü yeterince uzadı, yani dışarıda rahatça dolaşabileceğim kadar uzadılar. Tanrıma şükürler olsun!

Annemler elimden tuttuğunu görünce rahat bırakmak için bir anda kayboldular, önden yürümeye başladılar. Nasıl utandım, anlatamam. Bir de annemle babamın yanında elimi tutması beni daha da utandırdı. Sonra bir ara ele ele tutuşmadığımız bir an, elini tutmamdan hoşlanmadın mı diye sordu, hayır, hoşlandım dedim. Yine el ele arabaya doğru gittik. Arabada da elimi tuttu. Ha! Bir de annesine benim birayı çok sevdiğimi söylemiş, annesi de şakasına kimbilir belki alkoliktir demiş ve bana bir şişe bira yollamış.

Sa: 24.23
15. 03. '94
Ve ve ve...
Ne oldu bil bakalım.

Tim'in bu akşam bize yemeğe geleceğini yazmıştım ya! Geldi ve giderken ben onu asansöre geçirmeye giderken yine el ele gittik. Asansörün olduğu yer karanlıktı, burası karanlık dedi. Sonra *close your lips* dedi. Anladım ki dudağımdan öpecek beni. Ve tahmin ettiğim gibi oldu. Beni öptü dudağımdan. İlk öpücüğüm. Hayatımda ilk kez bir erkekle öpüşüyorum. Ama kısa da olsa çok güzeldi.

Ayrıca 12'sinde Hollanda'ya yola çıktık Amsterdam'ı gezdik, sonra Volendam adında çok güzel, şirin ve küçük bir balıkçı kasabasında kaldık gece. 13'ünde Volendam'ın yanındaki Adam adındaki küçük kasabaya uğradık öğleyin. Sonra da

Hannover'e döndük. Hollanda'dan Tim'e öpüşen bir kızla erkeğin (Hollanda kıyafetiyle) biblosunu ve yine Hollanda kıyafetli bir kızla erkeğin anahtarlığını aldım ve bu akşam verdim. Kimbilir, belki de öpüşen biblolar cesaretlendirmiştir beni öpmesine.

Saat: 01.00
17.03.'94

Tim şu an gitti ve gerçekten yine güzel bir akşamdı. Geldiğinde elinde yine kırmızı şarap şişesi vardı ve de beyaz bir kazakla, kırmızı bir atkı, onları bana getirmiş; Paris'te ve Karlsruhe'de üşümememem için. Benim yüzümden hiç ders çalışamıyormuş, yani beni düşünmekten. Bana rüyasını anlattı. Rüyasında o ve ben ağaçların olduğu bir yerde yürüyormuşuz, ben 5-6 saat Almanca konuşmuşum. Sonra güneş batmış ve güneşin batışıyla birlikte güzel renkler çıkmış ortaya.

Koridorun ışıkları bozuk. Karanlıkta sarılıp yürüdük. Sonra beni çok özleyeceğini söyledi. Yarın bir haftalığına Paris'e gideceğiz, ama yol çok uzun olduğu için Karlsruhe'de babamın arkadaşında mola verip yine yola devam edeceğiz.

Sanırım *I like you* gibi laf etti. İçimden ona "I love you" demek geliyordu, *this is my first kiss in my life* demek istiyordum, ama sanırım şimdilik cesaret edemiyorum. Ama sana yazmaya cesaretim var.

I Love You Tim.

Saat: 23.50
21. 3. '94

Selaaam!

Cumartesi sabahı annem, babam ve ben Karlsruhe yakınlarındaki bir yere babamın arkadaşının (Kabataş Erkek Lisesi'nden arkadaşı) evine gittik. Argun Amca bir daha gelin buraya dedi, babam da Burçak Tim'den ayrılamıyor onun için herhalde gelemeyiz deyince, Argun amca da o zaman Tim'i de getirin dedi. Ve birlikte yaşadığı Alman bayan Marina bana Orkidee adında güzel bir parfüm hediye etti. Ve dün akşam yani

pazar gecesi yine buraya geldik. Akşam saat 01.00'de falan evde olduk. Dün telefon çaldı. Tim aradı.

Yarın akşam seni görmek istiyorum dedim. (Tim bizi Paris'te sanıyordu.) Evet, muhakkak gelirim dedi ve sonra yoksa siz Hannover'de misiniz dedi. Ben de yes dedim. Daha doğrusu bu akşam dönüyoruz dedim. Imo'yla birlikte saat 20.00'de geldiler. Giderken yine el ele gittik. Ayrılırken asansörü bekleyen bir kız ve Imo olmasına ramen yine öptü beni dudağımdan.

Bu çarşamba belki Paris'e gideceğiz dedik, o da birlikte Paris'e gidebiliriz, dedi. Eğer işinden yerine çalışacak başka birini bulursa bizimle gelecek. Ne olur her şey yolunda gitsin ve bizimle gelebilsin.

Burçak'ın hastanedeki dosyasının başında artık Burçak Âşık *yazıyor. Doktorlar Burçak'ın hastalığında inanılmaz bir iyiye gidiş gözlüyorlar. Kemoterapiler tamamen kesildi, ve bu süre içinde ilaç verilerek hastalığın gidişi gözleniyor.*

22. 3. '94

Yuppi!

Az önce Tim'in gelmesini beklerken telefon çaldı. Arayan Tim'di. Babamla konuştu ve yarın bizimle birlikte Paris'e gelebileceğini söyledi. Babam da bu gece bizde kalırsın, dedi fakat yarım saat oturup gidecek yine Braunsweig'a. Tim gelip gittikten sonra bu akşam olanları yazarım.

Yine ben. Evet! Tim 15 dakika filan önce Braunsweig'a gitti. Böyle güzel bir kızla Paris'te olacağım için çok heyecanlı ve mutluyum dedi. Yine asansöre el ele gittik. Yine öpüştük, biraz boy farkı var, ama topuklu ayakkabıyla pek yok dedi. Sonra, beni ilk öptüğünden beri söylemek istediğim şeyi sonunda cesaret edip söyledim. Ve, *This is my first kiss* dedim. Şaşırdı birazcık...

PARIS

24. 3. '94

Şu anda Paris'teyiz. Tim yorganı kafasına çekmiş uyuyor. Dün akşam bu Paris gezisinin hayatımda hiç unutamayacağım ve en güzel günlerimi geçireceğim tatil sanmıştım. Sanırım Tim'e âşık oldum ve belki de bu nedenle çok fazla rahat davrandım ona karşı. Dün trende hep el ele geldik. Bir de birkaç saat omzumda uyudu ben de bazen onun omzuna yattım. Trende dedi ki, Almanya'da birbirini çok seven sevgililer Paris'e giderler. Evlenince de Venedik'e giderlermiş. Bunun anlamını anladın herhalde dedi. Ben de teşekkürler geldiğin için, dedim. Bir de bana yüzüğü sağa mı, (onun verdiği yüzüğü) sola mı taktığımı sordu. Ben de sola dedim. O da dedi ki evlenmek istemeyenler yüzüğü sola, evlenmek isteyenlerse sağ eline takarmış. Sana evlenme teklif etmiştim, hatırlıyor musun, dedi. Tabii ki hatırlıyorum dedim. O da sola taktı. Ben ona cevap vermemiştim diye sanırım.

Benden bir gün hoşlanmaz ya da daha az hoşlanır diye korkuyorum. Çünkü Tim'i seviyorum. Her ne kadar o bilmese de.

Bir de dün pasaporta bakarken 79 doğumlu olduğumu öğ-

rendi ve çok şaşırdı. Oysa ki biliyordu, daha evvel birkaç kez konuşmuştuk yaşımı ve ben belki senin baban olabilirim, dedi. Doğrusu bozuldum böyle demesine. Ben de dedim özür dilerim, ben küçük bir kızım diye dalga geçtim. Babam değil de, belki ağabeyim olabilirsin dedim. Sonra bana sen benim için küçük bir kız değilsin, dedi. Ve ilk kez 14 yaşında bir kızla öpüştüm dedi. Ben de annemler duymasın diye şişşt dedim. Söylemedin mi, gizli mi dedi. Ben de dedim ki gizli, gerçi kızmazlar ama ben utanırım dedim. O da dedi ki, "sen utangaç mısın" ben de dedim ki, "bazen". Akşam eve geldiğimizde bana dedi ki, sen bana utangaç olduğunu söylemiştin. Ben de dedim ki aslında utangacım, ilk kez böyle davrandım. İstersen Elif'e sorabilirsin dedim. Çok rahat davranmam anlaşılan hiç hoşuna gitmedi Tim'in.

Dün akşam ağladım bundan dolayı. Ama kimse görmedi. Çünkü yatarken ağladım.

Burçak ve Tim, Mart 1994, Paris.

Âşıklar şehri Paris'te.

Paris
Saat: 11.00
27. 3. '94

Her şey yolunda gidiyor. Tim dün ilk kez bana İngilizce olarak seni seviyorum yazdı, akşam da seni seviyorum dedi. 24'ünde Notre Dame Kilisesi'ne gittik. Tim beni kilisede öpmek istediğini söyledi, annemler de kilisedeydiler, görürler diye özür dilerim, burada olmaz, çünkü annemler var dedim. Kilisede hiçbir kızla öpüşmemiş ve ilk kez bir kızla kilisede öpüşmek istedi. Sonra şehri gezdik. Ertesi gün 25'inde ben ve Tim Eiffel'e çıktık. Annem ve babam daha önceden çıktıkları için çıkmadılar bizimle. Şu anda yanıma gelmiş, kemerini bağlıyor. Daha sonra yazmaya devam edeceğim. Sanırım Honnover'de. Çünkü bu akşam Hannover'e dönüyoruz.

Hannover
Saat: 20.40
28. 3. '94

Bonjour;

Bu sabah 5.30'da Hannover'de olduk. Tim Hannover'de inmedi, o trenle Braunsweig'a devam etti.

Evet! Paris'te olanları yazmaya devam edeceğim.

Eiffel'de Türk bir Robert'li genç kızla, Terakki'den mezun bir çocukla konuştum.

Sonra Mc Donald's'da oturduk. Arkadaşlarına kart yazmak için babamdan kalem istedi. Sonra Mona Lisa kartını yazıp önüme koydu. Bir baktım,

Hi girl,
I love you
Tim

yazmış. Tuvalete gittim geldim, bir baktım bir şey daha eklemiş. *I hope you're not angry about me, the last 30 minutes was only a game for me!* yazmış.

Sonra Kiliseye girdik. Kiliseden çıktık ve Mon Martır meydanında bana *I love you* dedi. Sonra annemle, babam eve döndüler ve Tim ve ben baş başa yemek yemek için bir lokantaya

girdik. Spagetti ve kırmızı şarap içtik. Yanımızdaki masada iki Fransız kız, bir de esmer Fransız bir genç çocuk oturuyordu. Sonra kızlardan biri çok gürültücü müyüz diye sordu bize. Tim hayır dedi. Sonra arkadaş olduk onlarla. Tüm bir gece sohbet ettik. Ve hiç İngilizce sözlük açmadım çünkü her şeyi anladım. Hep birlikte benim makinemle fotoğraf çektirdik. Kızlar bize kahve ısmarlamak istediklerini söylediler. Ben istemedim. Tim'e ısmarladılar. Kızlardan birinin adı Melanie'ydi. Çocuğun adı Danie'ydi. Diğer kızın adını hatırlamıyorum. Kızlardan biri kaç yaşındasın diye sordu bana, 15 dedim. O da 73 doğumlu. Tim'le yaşıt. Tim'e sordu o senin kız arkadaşın mı dedi, Tim *yes, sure* dedi. Tim kızlara Burçak'ın gözleri çok güzel değil mi dedi. Kızlar da içinde küçük bir yıldız var dediler. Tim de aynı şeyi söylüyor. Sonra el ele eve döndük...

27'sinde yine her sabah olduğu gibi birlikte dişlerimizi fırçalıyorduk Tim'le birlikte. Tim'e aynaya bakıp ben yıldızı göremiyorum, gösterir misin gözümdeki yıldızı dedim. Birlikte boy aynasının önüne eğilip gözümdeki yıldızı aramaya başladık. O var diyor ama ben bir türlü göremiyorum. O sırada babam da tuvalete girdi, çok şaşırdı gözümde yıldız aramamıza.

Yemekten döndükten sonra evde Tim'le koltuğa oturup konuştuk uzun uzun. Ona sordum, *when do you like me* dedim. Anlatmaya başladı. İlk kez Oli'yle hastaneye geldiğinde odadan çıktıktan sonra Oli'ye demiş ki, gözleri ne güzel. Ama küçük bir kız diye düşünmüş benim için. Sonra bize yemeğe geldikleri akşam ve sonra partiye gittiğimiz akşam çok etkilenmiş benden. Zaten Oli söylemiş ondan hoşlandığımı. O da ben normal bir Alman genciyim, acaba niçin benden hoşlanıyor diye düşünmüş çünkü bana sen istediğin erkekle çıkabilirsin, çok erkek beğenir seni diyor. Bazen gençler bana bakıyorlar ve o da fark ediyor ve sana bakıyorlar, kızıyorum onlara diyor.

Tim'i görmeyeli henüz 24 saat bile olmadı ama çok özledim şimdiden.

Bir mucize daha. 27'sinde metro beklerken Tim elimde onun verdiği yüzüğün olmadığını gördü. Ben de yüzük en son

sendeydi, çünkü bana verdiğini hatırlamıyorum dedim. Hayır vermiştim dedi. Eve gidince evi aradık, ama yoktu, çok üzüldüm ama sen kabahatli değilsin dedi. Ben de *I am sorry* dedim. Bu sabah trenden inip eve geldiğimizde yatağa yattım, popomda bir sertlik. Bir şey olduğunu anladım. Bir baktım ki yüzük çıktı. Bu gerçek bir mucize. Çünkü o kadar tuvalete girip çıkmama rağmen düşmemiş. Belki de Tanrı ben yüzük kaybolduğu için üzüldüm diye yine buldurdu yüzüğü. Yemeğe gittiğimiz akşam önce hep beraber Sakrikör Kilisesine girmiştik, o da dua etti. Dün akşam çok eski bir kiliseyi ziyarete gittik. Kiliseden çıkınca bana duada neler söylediğimi söyledi. Önce Tanrı'ya kızmış. *Fuck God* demiş. Niçin öyle dedin, dedim. Hastalığın yüzüğünden dedi. Sonra herhalde pişman olup Tanrı'ya teşekkür etmiş. Ben de dedim ki, Tanrı'ya her şey için teşekkür etmeliyiz. Çünkü mutluyuz, sağlıklıyız, her şey çok iyi dedim. Yüzük kaybolduğu zaman ertesi gün yola çıkarken bana yüzüğün kaybolmasının nedeni Tanrı'nın reaksiyonuydu dedi. Yani küfür ettiği, karşı geldiği için olduğunu söyledi. Bulmamızın sebebi de Tanrım benim üzülmemi istemiyor, çünkü anlıyorum ki hep yardım ediyor bana ve hep yanımda.

Bugün 11.30'da biyoenerji yapan Alman kadına gittik 4. kez. Ve gözünü kapattığında benim eski ruhumu görmüş. Eski Mısır'dan, firavunlar zamanından kalma bir ruhmuş benim ruhum. Ve sordu, bazen boynunda ağrı oluyor mu dedi. Hayır dedim. Çünkü evvelki hayatımda boynuma bir şey olmuş. İyi Geceler. Eski ruhun anısına...

Hannover
Sa: 16:30
29. 3. '94

Tim'in bana ilk *Seni seviyorum* yazdığı gün, 26. 3. '94, Yer: Paris-Mc Donald's, Saat: 19.00 civarı. İlk *Seni seviyorum* dediği yer: Mon Martır Meydanı - Paris, Saat: 20.30 civarı.

26'sı akşamı Tim'in Alman arkadaşlarının Paris'teki evine gittik. Biri Paris'te yaşıyor, biri de Tim'le şu anda aynı okulda ve Paris'te yaşayanın yanına tatile gitmiş.

Oli bugün tekrar İstanbul'a gitti. Ama Elif'e süpriz yapacak. Elif'i arayıp, "Benim arkadaşım Torstan İst.'a iş için bir günlüğüne gelecek ama nerede kalacağını bilmiyor" deyince, Elif bizim evde kalabilir demiş. Oli ama sizin evi nasıl bulur deyince de Elif demiş ki, ben onu kuzenim Emre'yle birlikte havaalanından almaya giderim.Yani Oli'yi ilk İst.'a gittiğinden beri hiç görmemiştik, bugün bize veda etmek için geldi.

Babam bu konuda Elif'le konuşmamı istiyor. Gerçekten konuşmam gerek. Babam diyor ki: Senin için durum farklı. Ama yalnız senin için. Elif, Ekin kimseye sana tanıdığım hakkı tanımam çünkü onlar senin çektiklerini çekmediler diyor babam. Tim dün akşam arayacaktı, oysa aramadı neden acaba? Belki ailesiyle sorunları vardı. Çünkü ailesi Fransa'ya gitti diye ve bu nedenle derslerine çalışamıyor diye kızmış.

Seneye Amerika'da liseyi dans okulunda, stilistlik okulunda ya da başka bir sanat okulunda okumak istiyorum. Amerika'da çok parlak, mutlu, ünlü, başarılı, sağlıklı yaşayıp, iyi para kazanacağım ve mutlu olacağım. Seveceğim ve sevileceğim insanlarla birlikte olayım ne olur Tanrım.

Hannover

Saat: 02.15

30. 3. '94 Geceyarısı

Tim geldi, yemek yedik. Bana Paris kartı getirmiş, arkasında,

Dear Burçak, Thank you for the days in Paris!

I enjoyed them very, very much and I will never forget those four days.

I Love You.

Tim

yazmış. Bir de küçük bir Rolls Royce araba getirmiş. Çünkü Tim'in de, benim de en sevdiğimiz arabaların en başında geliyor. Bir de eski üstü açık Chevrolet ve Porche'yi çok seviyorum. Her neyse, yemek yedik ve annemlere 30 dakika falan Burçak'la dışarda gezebilir miyiz diye sordu. Birlikte hastanenin tüm bahçesinde dolaştık. Keşke dönmesen Türkiye'ye dedi.

Ama sen Mayıs'ta benim doğum günümde ve yazın geleceksin Türkiye'ye dedim. Evet, zaten bazen oturup takvimde gün sayıyorum dedi.

Bu akşam bahçeden geldikten sonra ona Türkiye'de benim için düzenlenen kampanyaları filan (kasette) gösterdik. Şaşkın ve hayran bir halde onları seyretti.

Pazar akşamı bizi evden alıp Braunsweig'a götürecekmiş, paskalya eğlencelerini görmemiz için.

Saat: 13.30
2. 4. '94
Hannover

Dün akşam Tim'le Braunsweig'a gittik. Braunsweig'da oturan bir arkadaşı onu bu akşam Kevin Costner'in *Kurtlarla Dans* filmini seyretmeye çağırmıştı. Önce arabayla geçerken okuduğu ilkokulu ve highschool'unu gösterdi. Ve ailesiyle tanıştırdı. Evlerine gittik, on dakika falan kaldık. Annesi ve babası evde TV seyrediyorlardı. İngilizce bilmedikleri için sadece ellerini sıktım. Sonra ağabeyiyle tanıştırdı. O da yukarki odada TV seyrediyordu. Ha! Annesiyle tanıştırdığında annesine gözleri çok güzel değil mi Burçak'ın, demiş. Annesi de evet demiş. Ağabeyiyle tanıştırırken çok farklıyız değil mi birbirimizden, dedi. O kumral, ben sarışınım dedi. Evet çok farklısınız dedim. Gerçekten hiç benzemiyorlar. Sonra odasını gösterdi, odasının rafından bir defter çıkardı, defterin içindekileri bana göstermeye başladı. Defter eski kız arkadaşının ona yazdığı şiirler ve içine resimlerini yapıştırdığı bir defter. Kız Tim'den çok daha büyük gözüküyordu. Kaç yaşında bu kız diye sordum. Benden iki yaş büyüktü dedi. Sonra evlerinden ayrıldık. Tim bir ormanın karşısında durdurdu arabayı. İndik arabadan, önce tarla gibi bir otlu araziden geçtik, sonra ormana girdik. Bana küçüklüğünde de bu ormana geldiklerini ve oyun oynadıklarını, kızıldericilik falan oynadıklarını söyledi. Ve bana oyun oynadıkları yeri göstermek istedi, ama her yer çamurdu ve ayakkabılarım topuklu ayakkabıydı, yürümek biraz zordu ve kirlenmesin istiyordum, ayrıca orada olmak nedense pek hoşuma gitmedi, kü-

çük bir su akıntısı vardı ve Tim ve ben bir adım attık ki, battı çamura Tim. Neyse ki benim ayağım biraz geride olduğu için pek çamur olmadı. Neyse o, su akıntısının üstünden atladı, ben, daha fazla gitmek istemedim ve *Tim you are crazy* dedim. Neden dedi. Gidelim mi, hem ayakkabılarımız falan dedim ve geri döndük.

Gittiğimiz arkadaşını bir kez daha görmüştüm, evde bir de bir kız vardı. Kırmızı şarap içtik. Film gittiğimizde başlamıştı ama üç saatlik film olduğu için sanki bitmek bilmedi. Tim'e yaslandım gecenin yarısı boyunca. Gerçi arkadaşları var diye ben başımı onun omzuna koymaya bile çekinmiştim ama o başını koyabilirsin, hoşuma gidiyor bu, dedi.

Gitmeliyiz sanırım değil mi, dedi. Evet gitmeliyiz dedim. Eve vardık. Kapıyı çaldım, aşağıda yine masum bir öpücük ve asansörde de masum bir öpücük.

Az önce Ekin'den mektup geldi. İngilizce yazmış. Her şeyi anladım ama. Anlamadığım 3-4 cümle çıktı, onları da sözlükten baktım. Ben de ona İngilizce mektup yazacağım.

Sa: 22.40
2. 4. '94

Bir saat önce filan annemle birlikte hastaneye gidip Tim'i aradım. Çok sevindi ve şaşırdı aradığıma. Seni düşündüm ve uyumadım, hiç ders çalışmadım ve bugün de çalışmayacağım dedi. Ama çalışmalısın dedim.

Dün benzin istasyonundan benzini bana aldırttı. Şifresini de hayatında bir o ve bir de ben biliyorum. Şifresini de söyledi ve kartını ben koyup, ben bastım makineye...

Saat: 14:45
4. 4. '94

Dün akşam 19.30'da falan geldi Tim. Bir saat oturup kameraya çektiklerimizi seyrettik. Paris'i Hollanda'yı falan gösterdik kamerada Tim'e.

Dün henüz o gelmemişti, ben de hastaneye gidip verdikleri yanlış ilacı verip doğrusunu almak için apartmandan asansörle

aşağı indim. Karşıma Tim çıktı. Geç kaldığım için özür dilerim dedi. 1.5 saat filan geç kalmıştı. Ve babam da, ben yukarıdayken bu çocuk geç kaldı, ben bu saatten sonra gitmem deyip, yatağa uzandı. Böyle tuhaflıklar yapmasa olmaz sanki. Sonra Tim nereye gidiyordun dedi. Hastaneye ilaç değiştirmeye dedim. O da benimle geldi hastaneye. Hemşirelere Almanca ilacı değiştirmelerini söyledi. Hemşireler Burçak deyince tanımıyorlar, o kim diyorlar. Hem artık hastanede yatmadığım için, hem de bir hayli değiştiğim için. Neyse elinde bir hediye paketi, bir tavşan çikolata bir de yaprak vardı. Hediyelerini şimdi mi vereyim, evde mi dedi, hastaneye giderken. Ben de evde dedim. Eve geldik, paketi açtım, içinden Türkçe *Küçük Prens* ve Lou Lou parfümü çıktı.

Onu gerçekten çok seviyorum. Lütfen yanlış anlaşılmasın, bana hediye aldığı için diye değil sevgim. O çok hassas, romantik, yakışıklı ve beni de seviyor, benim onu sevdiğim gibi. Neyse saat 20.30-21.00 gibi çıktık yola. Ateş yakılan yere gittik. Groß Schwölper'e. Koskocaman bir ateş ve etrafında bir dolu genç. Tim birçok arkadaşını gördü orada, liseden arkadaşlarını. Bazılarıyla beni de tanıştırdı. Sonra, bu akşam herkes birbirinin suratına kara sürer, ben de senin suratına süreceğim dedi. Gitti ve suratıma kara sürdü. Sonra annenle babanın da suratına sürebilir miyim dedi. Evet dedim. Babamın alnına sürdü, ama bu babamın hiç de hoşuna gitmedi çok titiz olduğundan. Anneme de sürmek istedi ama annem Tim'in elleriyle Tim'in suratına sürdürdü. Tim ve ben kömürcü çocuklara benzedik. Tim orada eskiden çıktığı bir iki kızı gördü, onlarla konuştu. Sonra Tim babamdan özür diledi onu kızdırdığı için, kara sürüp. Babam dün akşam yine bir ters, bir tuhaftı. Doğrusu Tim'i babamla pek bir arada tutmak istemiyorum çünkü bir ters, bir garip davranıyor. İnanılmaz bir şey. Bana Tim'in yanında bağırıyor, azarlıyor beni bazen. Sonra Tim dedi ki önce bizim eve gidelim, ben ve Burçak yüzümüzü yıkayalım dedi.

Sonra arabaya binip, bir iki sokak ilerdeki onların evine gittik. Annem, babam ve ben, Tim'in annesi, babası evdedir, biz girsek ayıp olur diye girmeye çekindik ama Tim ısrar edin-

ce hepimiz girdik. O salona önceden girip bizim geldiğimizi söyledi anne ve babasına. Sonra bizim yanımıza gelip içeride sizi bekliyorlar dedi. İçeri girdik. Önce Tim ve ben yüzümüzdeki karaları çıkarmak için tuvalete gittik. Tim suratımı sildi havluyla. Birlikte salona döndük. Hep beraber şampanya içtik. Tim ve ben yarı yarıya içtik. Anne ve babalar bir de kahve içtiler. Sonra kalktık, Hannover'e getirdi bizi. Saat 03.30'a kadar video seyrettik. Belki bu hafta gelmem çok zor olacak, çünkü okullar açılıyor ve dersler başlayacak dedi. Ve benden ayrılmak ona çok zor geldiği için, bir türlü gidemedi hayatım Tim. Bunu kendi de söyledi. Sonra zar zor kalktı.

Bir daha ne zaman geleceksin dedim. Kaç saat uyuyorsun verdikleri ilaçla, diye sordu. Altı saat falan uyuyorum dedim. İyi o zaman, sen uyumadan önce de, uyandıktan sonra da gelirim dedi.

Tim bana Sacré Coeur Kilisesi'nin önünde demişti; (Paris'deyken) ben bu kilisede evlenmek isterim, diye. Ben de kiminle demiştim, o da bana bakıp, gülmüştü ve kiliseye girerken elimi elinin üstüne koyup öyle girdik. Düğünlerde girildiği gibi.

Bana hediye ettiği *Küçük Prens* kitabının önüne,

My dear Burçak,

This is only a small present for you, but a very important one for me. I read this book (in german!) for the first time when I was in Livigne for skiing. Every evening when I was thinking of you and feeling lonely, I took this book and you were for me the "Küçük Prens"!

I hope you will enjoy reading this book and remember me. I love you.

Tim

yazmış. Dün hastaneden ilaç alıp eve geldikten sonra "galiba sen bugün benden pek hoşlanmıyorsun" dedi. Biraz durgundum. Bir de ona düz saçlıyken çektirdiğim vesikalık resmi verdim, o da bana üç gün önce çektirdiği vesikalık fotoğrafını verdi ve arkasına,

For Burçak,

The most beautiful girl of the world. Please don't forget me!

Love,
Tim
yazdı. Onu bir ay çok çok özleyeceğim ayrılınca buradan. O da beni çok özleyeceğini söylüyor. Neyse ki doğum günümde, yani 41 gün sonra 15 Mayıs'ta İzmir'e gelecek. Umarım bir terslik çıkmaz da gelir.

Amma çok yazdım bugün. Az sayfa kaldı. Yeni bir günlük almak zorundayım ve sana veda etmek zorundayım mecburen. Artık sana da bir isim koymanın sırası geldi. Çünkü ilk sayfalarda yazdığımı okursan anlarsın, sen o zaman bomboştun, oysa şimdi sen de benim sırlarımla doldun, taştın. Evet senin adın, yani bu günlüğün adı *"My Days"*.

Hannover
Sa: 21.55
6. 4. '94

Sabah benden ilik alındığında Tim geldi, ben uyurken (ilaçtan), üç kere aldılar iliği. Çünkü ilk ikisinde alamamışlar. Zaten ilkinde acı hissettim, ikincisinde de biraz. Ama üçüncüde hiçbir şey hissetmedim. Tim bugün bana kırmızı bir gül ve biryerden kopardığı birkaç menekşe getirdi. Fakat o sırada uyku sersemi olduğum için teşekkür falan edemeyip, aval aval bakıp yine uyudum...

Sa: 11.50
9. 4. '94

Ben sanırım kendimi çok fazla sevmiyorum, işte en büyük derdim bu. Çünkü kendini sevmeyen insan, başkalarını kendine layık görmez hiçbir zaman. Bunu söylemek çok zordu benim için. Çünkü bu çok korkunç bir şey. Yani insanın kendini çok fazla sevmemesi. Ama bu bazen oluyor bana, ve kendimi çok fazla sevmeyince, sevdiğim insanlara soğuk davranıyorum, bu çok aptalca. Kendini seven, kendini aşan insanlar kendine güvenli ve ilişkilerini iyi sürdüren insanlar. Ama kendini beğenmiş olanlar kendini sevenler mi, yoksa kendini aşmak isteyen, ve kendini pek sevmeyen insanlar mı ona henüz karar ve-

remedim, anlayamadım. Belki de kendini beğenmişler, zavallı, kendini sevmeyenlerdir. Çünkü kendilerini aşmanın ve zayıflıklarını göstermemenin yolunun o olduğunu sanarlar her zaman. Ama ben kendimi sevmiyor ya da kendimden nefret ediyor değilim, sadece bazen çok zayıf oluyorum kendime. Peki pısırık sınıfı kimler? Kendini sevmeyenler onlar değil mi ki diye soracaksın eminim ki. Onlar bu kendini beğenmişlerden korktukları ve kendilerini onlardan çok daha zavallı hissettikleri için, bir kısmı iyice pısırıklaşıyor, bir kısmı da pısırıklığı yenmenin, başkalarını daha küçük, zayıf görmek, kendini beğenmişlik olduğunu sanıp, kendini beğenmişler sınıfına katılıyorlar. Peki sen hangi sınıftansın diye sorarsan, ona kendin karar vermelisin, eğer karar veremediysen hâlâ bu günlüğü boşuna okumuşsun demektir, hâlâ beni tanımadıysan.

25 Mayıs 1979, Burçak ve annesi.

ANJELİK

3. Günlük

Saat 22.45
20. 4. '94
Hannover
Merhaba,

Bu benim üçüncü günlüğüm. Bundan evvelki, yani ikinci günlüğüm en önemlisiydi, çünkü hayatımın en önemli olayları orada yazılı. Kanser oluşum ve kurtulup tekrar hayata dönmem, ilk aşkım, şu anda yanımda, tıp öğrencisi olduğu için çalışıyor şimdi. Evet! Şimdi, tekrar birçok şeyi yazmalı ve gözden geçirmeliyim. Bir sene öncesine kadar her şey çok normaldi yaşamımda, fakat Mayıs sonlarında, daha doğrusu Mayıs başlarında tüm vücudumda ağrılar başladı, Mayıs sonlarında doktora gittik, fakat doktor sırtımı dinledi ve bu ağrıların psikolojik olabileceğini söyledi, fakat ağrılarım günden güne arttı ve dayanılmaz ağrı krizlerine dönüştü. Bütün kemiklerim sanki kırılıyormuş gibi hissediyordum, sızım sızım sızlıyordu. Cerrahpaşa Hastanesi'ne gittik bu kez. Defalarca kanlar alınıp verildi, yani bakıldı. Sonunda *Brusella*, yani sütten ve peynirden geçen bir çeşit hastalık olduğuna karar verildi. Hem de profesörler tarafından. Ve iki-üç ay Brusella tedavisi gördüm. Doktorlar yaz tatiline pek gitmemizden yana değillerdi, ama biz her yaz olduğu gibi Bodrum'a yaz tatiline gittik. Ak-tur sitesinde iki senedir kiraladığımız evi üçüncü sene de kiraladık ve iki üç ay hastanede yatıp tedavi olduktan sonra, ailece Bodrum'a gittik. Bodrum'da 25 gün kalabildik iki aylık kiraladığımız evde ancak. Çünkü hemen İstanbul'a dönmemiz gerektiğini söyledi profesör Bodrum'da. Cerrahpaşa'daki profesörümle aynı sitede tatil yapıyorduk. Tüm tatil boyunca evde, hem de o sıcakta yattım, her gün iğne yapılması gerekiyordu, babam yapı-

yordu iğneyi. Denize ancak iki kez girebildim. Çünkü profesör pek denize girmemden yana değildi. Korkunç zayıflamıştım. On kilo vermiştim. Bir gün evde yine her zaman olduğu gibi yatmıştım birden, annemle babam plajdan geldiler ve hemen İstanbul'a gitmeliyiz dediler. Ağlamaya başladım. On dakika sonra tüm ev doldu tanıdıklarla. Hepsi yardım etmeye ve veda etmeye gelmişlerdi. Acele toparlandık onların yardımıyla ve yola çıktık. Bir gece İzmir'de kalıp, ertesi sabah İstanbul'a devam ettik. Evet! Yarın devam etsem daha iyi olacak. Tim yokken belki de. O varken kafamı toplamam çok zor çünkü başka şeylere...

Saat 13.30
23. 4. '94

Evet! Kaldığım yerden devam edebilirim şimdi. Tatilden tekrar İstanbul'a döndüğümüzün ertesi günü, yine Cerrahpaşa Hastanesi'ne gittik. Bodrum'dan ayrılırken belki yine dönme umuduyla ayrılmıştım. Tekrar hastaneye yatmam gerektiğini söylediler, bunu duyunca çok ağladım, ama ne yapabilirdim ki? Yattığım oda korkunçtu. Bir köylü kadın ve çok yaşlı, huysuz, durmadan bağırıp, ağlayan sızlayan ve bokuyla oynayıp, tüm odayı pis kokutan bir kadındı, bir de onun zavallı köylü bakıcısı. Bir de annemle, ben. Sonra hasta köylü kadın gitti ama. Aa! Pardon karıştırdım. Tatile gitmeden önce iki buçuk ay bu felaket odada, tatilden döndükten sonraysa yine aynı hastanenin özel ve büyük bir odasında kaldım. İçinde küçük bir buzdolabı, tuvaleti, manzarası, hem de deniz manzarası vardı bu özel odanın. Bir de tanıdıkların fazla TV'si varmış, onu da ödünç verdiler. Bu kez hastalığımın kansızlık olduğunu söylediler, nereden bilebilirdim ki aslında kansızlık değil de kanser olduğunu. 2.5 ay filan da bu özel odada kaldım. Doktorlar bana saçımın döküleceğini söylediler. Bir türlü inanamıyordum, daha doğrusu inanmak istemiyordum. Ama belki benim saçım dökülmez diyordum. Ve gerçekten de bu mucize oldu. Tamamiyle kel kalmadım. Bu inanılmaz bir şey. Çünkü kemoterapi gören herkeste ilk tedavide dökülüyor. Oysa benim saçım be-

şinci tedavide çok seyrekleşti ancak. Ve bir yandan bazıları dökülürken, bir yandan da çıkmaya başlamıştı. Türkiye'de bir seans yapıldı, buraya yani Hannover'e geldiğimizde hastanedeki Türk genç doktor Selim, herhalde Türkiye'de yanlış tedavi yapmışlar ki, Burçak'ın saçı hiç dökülmemiş dedi ilk geldiğimizde. Ama onları burada da şaşırttım, beni kimse cascavlak göremedi çok şükür, şimdi ise Tanrı'ya şükürler olsun, kısa da olsa saçlarım var çok sık. Bir gün Cerrahpaşa'da özel odamda yatarken ve hemşire seruma ilaç takarken, içeri bir doktor girdi ve bu kemoterapi ilacı mı diye hemşireye sordu. Bir an aklıma geldi, kemoterapi sadece kanserlilere kullanılırdı. Doktor dışarı çıktıktan sonra hemşireye sordum. Kemoterapi kanserli hastaları tedavi yöntemi değil mi, dedim. O da bana bu tedavilerin tümüne kemoterapi denir demişti. Sonra birinci tedavi bitti ve ikinci tedaviye geçeceklerini söylediler, ama lökosit denen bir şeyin yükselmesi gerektiği için, bir hafta belki de iki hafta bir türlü ikinci tedaviye geçemediler. Annem bir gün bana belki Almanya'ya gideceğiz tedavi için, çünkü buradaki tedavi hiç iyi değil, dedi. Ama bu gerçekleşmeyebilir, onun için fazla umutlandırma kendini dedi. Buraya geldikten sonra hayatımın değişeceğini ve de başkalarının da hayatını değiştireceğimi hiç bilmiyordum tabii o zamanlar. Babamın tiyatrocu arkadaşı bir Almanla evliymiş ve Almanya'da adamın evi varmış. Bir de kızının sevgilisinin ağabeyinin evi, kanser, özellikle benim hastalığım lösemi konusunda çok iyi bir hastanenin olduğu şehirdeymiş. Bu şehrin adı Hannover. Bu tiyatrocu adam Çetin İpekkaya, bu hastaneye bizi göndermek için uğraştı ve başardı.

Buraya kadar yazdıklarımın tümünü balkonda güneşlenirken yazmıştım. Bir buçuk saat falan kaldım herhalde balkonda, ama biraz rüzgâr çıktı ve içeri girdim. Bugün 23 Nisan, ama hava çok güzel, güneşli. Evet! Tim bugün 12.00'de falan Braunsweig'a gitti, çünkü bir arkadaşı ona kimya çalıştıracak. Ve ben de fırsat bulmuşken, annemle babam da alış-verişe gitmişken, yazmak için tam ortamını buldum. Ama annemle babam bir saat önce filan geldiler. Evet! En son Türkiye'de hastanede geçenleri anlatıyordum. Bir akşam TV'de bir program izledim, prog-

ramın yapımcısı Savaş Ay adında çok şirin, cana yakın, dost görünüşlü bir adamdı ve o günlerde hemen hemen birçok programda konu hastanelerdi, hastalarla röportaj yapılıyordu, bir an aklıma geldi, ya buraya da gelip, benimle de konuşurlarsa. Bu tür bir şeyden pek hoşlanmam çünkü. Ve tahmin ettiğim gibi oldu, bir gün ve belki de programı seyrettikten 1-2 gün sonra birden kapı açıldı, babam birine "Merhaba" dedi. Arada giriş bölümü olduğu için kimlerin geldiğini göremiyordum ama, gerçekten onlar olduğunu hissettim. Birden bir kamera ve elinde demir bir sap üstünde bir ışıkla bir delikanlı, Savaş Ay ve bir kız girdiler odaya. Kız benimle röportaj yaptı, Savaş Ay da bana yapmam gereken şeyleri söyledi. Kalk, yürü, annenle babanın arasında otur, onlarla konuş, camın kenarına git, sandalyeye otur, elindeki küçük atariyle oyna diyordu. Kız bana yedi yaşındayken oynadığım film *"Ah Belinda"* hakkında da sorular sordu. Bir de fısıldayarak, şu sıra erkek arkadaşın var mı diye sordu, ben de yok, dedim. Şu sıra pek beni ilgilendirmiyor bu tür şeyler, çünkü şu anda önemli olan hastalığım dedim. Hastalığın ne olduğunu biliyor musun diye sordu. Ben de evet, biliyorum, kansızlık dedim. Ne kadar komik, gülünç, benden başka herkes biliyormuş meğerse o sırada kanser olduğumu, ama herkes büyük bir başarıyla saklamayı başardı. Bir gün hastane temizlikçisi kız, Burçak, gazetede resmin var dedi. Annem gitti, gazeteye baktı ve yok canım, resmin falan yok, o kız çok salak, doğru düzgün konuşamıyor bile, yanlış söylemiştir falan dedi. Ve annem bir gün Hannover'e gidebileceğimizi söyledi, tam okulların açıldığı gün, 13 Eylül günü yola çıkacaktık. Evde en son hazırlıkları yaparken yine Savaş Ay, kameraman ve o genç kız geldiler. Uçak biletlerimiz bedavaydı. Bizimle havaalanına kadar geldiler, Green Air uçak şirketinin genel müdürünün odasına gittik, modern, cana yakın bir adamdı. O an anladım ki, kız da bizimle gelecekmiş Hannover'e. Ona da hostes yerinden bir yer ayarladılar. Yine kamera peşimde Hannover'e geldik. Kameraman genç çocuk Ekin'in sınıf arkadaşıydı, ama sonra kavga etmişlerdi, Ekin bana evvelden kartopu oynarken fotoğraflarını göstermişti. Ama çocuğu karşımda görünce tanı-

mamıştım, Ekin'e kameramandan söz edince, o olduğunu anladı, çünkü arkadaşının kameramanlık yaptığını biliyordu evvelden. Timur, kameramanın adı. Anlaşılan benim hastalığım ve bu raslantı evvelden ettikleri kavgayı ve küslüğü yumuşattı. Ben ona mektup yazarım dedi. Ama bizimle Hannover'e gelen Timur değil, kızdı, Emre. 20 yaşlarında gözüken, yeşil gözlü, çok koyu sarı, belki de açık kahverengi saçlı, benden biraz kısa boylu, hoş bir kızdı. Uçakta giderken ben, annem ve babam kızın nerede kalacağını çok merak ettik, tam sormaya yeltenirken, Emre'nin yanında bir Türk kadın oturuyordu, o sordu, bizim sormak istediğimiz soruyu. Biz birlikte kalacağız deyip, bizi göstermez mi? İyi ki kadın bizden önce sordu bu soruyu. Yoksa rezil olacaktık. Sonra evlerinde kalacağımız çift bizi havaalanında karşıladılar. Kadın Brezilyalı, uzun boylu, zayıf, yeşil gözlü, siyah uzun ve çok kıvırcık saçlı, adamsa keçi sakallı, koyu sarı belki de kahverengi saçlı, kadından daha kısa 30 yaşlarında bir adam. Kadın çok yakın, komiklikler yapan biri. İki akşam onların evinde kaldık. Çünkü geldikten hemen iki gün sonra hastaneye yattım. Bu hastane Türkiye'dekinden çok daha güzel. Gerçi Türkiye'de yattığım özel oda da güzeldi ama burası çok daha güzel. Duvarlarda çocukların yaptığı resimler, elişiyle yapılmış şeyler, tavanlarda, camlarda, kapıların üstüne fare, aslan, mickey mouse resimleri yapılmış. Yukarı asılı bir televizyon. Ve istediğin zaman eğer kimse kullanmıyorsa atari ve videoyu da getiriyorlar. Ama tüm yattığım süre boyunca sadece bir ya da iki kez oynadım Atariyle. Bir de hastanenin sosyal görevlileri var, bazen yani istediğimiz zaman kaset getiriyor. Çizgi filmleri falan. Bir de elişi için bir şeyler veriyorlar. Yani çocukların sıkılmaması için tüm olanakları yaratmışlar. Bir de çocukların psikolojisine çok önem veriyorlar. Küçük yaşlardaki çocuklar için oyun odası var. Ah! Canlarım benim, daha minicik, kısacık yaşamlarında her şeyi oyun sanıyorlar birçoğu. Bazıları ise bebek olduğu için henüz düşünceden yoksun. Daha doğduğunda urla doğan bebekler var. Sanıyorum benim yaşımdakiler için daha zor böyle bir hastalığın pençesinde olduğumuzu bilmek. Bir gün annem, babam ve genç Türk doktor

odaya geldiler. Ve inanması çok güç ve korkunç haberi verdiler. Sen lösemisin dediler. Ama bu demek ki ben kanserim. Evet, ama bu öleceksin demek değil, diye açıklamada bulundu genç, hoş Türk doktor. "Eğer kendi çabanla da bizlere yardım edersen, gerçekten hastalığın çok daha iyi sonuç verir." dedi. Ve gerçekten onlara çok yardım ettiğimi sanıyorum, daha doğrusu kendime yardım etmiş oldum. Hiçbir zaman ben öleceğim, artık hiçbir şey yapamam diye düşünmemeye çalıştım. Biliyorum, belki bu çok zor, yani kanserken hayatı toz pembeymiş gibi görmek imkânsız, ama iyi olacağımı, günden güne hastalığımın bittiğini ve her şeyin daha iyi, daha taze, daha güzel devam edeceğini düşündüm her zaman. *Ve beynimdeki mor menekşemin yardımı çok fazla.* Bir de iki aşkım. İlki, Colombia'lı Javier, ve asıl aşkım Tim. Yılbaşı yaklaşırken yanımdaki lazımlığa bile kalkamıyordum halsizlikten. Bir keresinde 20 gün ağzıma hiçbir şey girmedi, çünkü hiçbir şey yiyemiyordum ağzımdan mideme kadar olan yaralardan. Hapları bile içemez olmuştum, bu nedenle serumdan veriyorlardı ilaçları. Evvelki günlüğümde her şey yazıyor, ama bir daha yazmam daha iyi olur diye düşündüm. Yılbaşı'ndan bir-iki ay önce hep hayal kuruyordum, Amerika'ya gideceğimizin hayalini. Daha doğrusu hayatım boyunca Amerika hayali kurdum ben. Sonra Yılbaşı yaklaştıkça durumumu görüp Amerika'yı yılbaşında aa! pardon yılbaşını Amerika'da geçirmenin imkânsız olduğunu anladık. Zaten Yılbaşı'na 2-3 gün kala gittik Amerika'ya. Gideceğimizi öğrenmem şöyle oldu: Annem ve babam Prof. Riehm'le görüşmeye gitmişlerdi ve ben de heyecanla evde bekliyordum, çünkü her terapiden sonra bir görüşme oluyor, durumu bildirmek için. Ve en çok da bu dördüncü tedavinin sonucunda çok heyecanlanıyordum. Çünkü kanserli hücre sadece %30 kalmıştı ve her bir tedavide 30'ar 30'ar indiği için, herhalde bunda da 30 iner ve hiç kanserli hücrem kalmaz diyordum. Konuşmadan döndüler, önce durumun çok iyi artık hücrelerde yok kanserli hücre dediler. Ve ardından doktor Yılbaşı için Türkiye'ye gidebilirsiniz isterseniz, ya da başka bir yere demiş. Annemler de Burçak'ın psikolojik durumu bakımından iyi olur demiş. İkinci güzel ha-

ber de buydu işte. İyileşmem ve Amerika tatili. İlk önce Boston'a arkadaşımızın daha doğrusu Elif'in en samimi arkadaşının yanına gittik. Annem annesiyle tanışıyordu zaten. Çok garip geldi birden bana Alin'den bir yabancıymış gibi bahsetmek. Çünkü o benim ablam, sırdaşım ve arkadaşımdı. Hayatımızın en içindeki kişi oydu. En yakın olduğumuz kişi. Hep bizdeydi. Aynı sokakta oturduğumuz için her an gidip gelebiliyordu. Ama gerçekten çok üzgünüm, her Alin'i düşündüğümde ağlamak geliyor içimden ve şu anda radyoda çok sevdiğim parça, *Crying* çalıyor. Niye ağlamak geliyor, çünkü o çok değişmiş. Ve sanıyorum daha da değişecek. Hayat hep böyle. Neden herkes değişiyor? Bugün yine romana yaklaşıyor yazdıklarım. Ama yazmalıyım, yazmayı çok seviyorum. Kafamda bir fikir var. Bu yazdıklarımı ileride daha iyi kavrayabileceğim zaman bastırmak istiyorum. Gerçekten ilginç çünkü. Bir de filmi olsa, yapılsa ve Amerikan prodüktörleri yapsa hele süper olur. Hasılat rekorları kırar belki de. Babam bir yerde ilk kez yatıyorsan, orada gördüğün rüya gerçek olur diyorlar dedi.

Yılbaşı anını Boston sokaklarında kutladık, çünkü o sırada sokakta geziyorduk arabayla, süper süslenmiş evleri görmek için. Eve yetişemedik saat 24.00'de. Ama olsun, daha enteresan oldu. Boston'da bir hafta kaldık. Gittiğimiz andan tam yarım saat sonra kar başladı ve her yeri diz boyu kar kapladı, sonra Chicago'ya gittik. Uçaktan gördüm ki Chicago'da kar yok, tüh ya! burada kar yok diye üzüldüm, indiğimiz an kar başladı. Chicago'da da Türk tanıdıkların yanında kaldık. Sonra da New York'a gittik...

4. 5. '94

Canım piçim benim!

Eeeeeeeeeee! Ne var, ne yok. Eminim ev duruyordur, kırık dökük, yanık falan da yoktur.

Oli ve Tim şu anda anatomi yazılısındalar. Yani senin de anlayacağın gibi, adam kesmekle ay pardon yaşlı bir kadın kesmekle meşguller. Biri boğulduğunda, hayat öpücüğü nasıl yapılır, nasıl içindeki su çıkarılır ve biri bayıldığında nasıl ayıltılır biliyorum. Tıp öğrencisi sevgilinin yararları ve zararları.

Yararları:

1. Tıpla ilgili birtakım şeyler öğretmesi, bir yerin ağrıdığı, sızladığı zaman hangi ilacın alınacağını bilmesi ve geçen gün yaptığı gibi ilginç ceninler göstermesi, kemikler, beyinler falan. (Yapışık ceninler falan)

Zararları

1. Çok şey bildiklerini sanmaları, sağlıkla ilgili bir şey konuşuldu mu hayır efendim, o öyle değil, böyledir, ben doktorum diye ukalalık etmeleri.

2. Ölü kestikten sonra üstlerinin ceset kokabilme ihtimali, ama neyse ki çok temiz olduklarından buna rastlamak mümkün değil.

3. İlerde doktor olduklarında yakışıklı oldukları için karıların bir boku yokken sırf onları görmek için gidebilecekleri ama zararı yok, çünkü bizimkiler bakacak değiller başkalarına.

4. Sanırım 4 yok.

İşte böyle kardeş. Şu anda Tim ve Oli ve biz peynirle, kırmızı şarap içiyoruz. Ama ben yine en çabuk bitirdiğim için şu anda sana yazıyorum. Onlarsa anca içiyorlar. Süt çocukları işte ne olacak.

Şimdi sana bir şey yazacağım ve sanıyorum gülmekten fenalık ge-

çirecek ve tüm arkadaşlarına eminim ki anlatacaksın. Çünkü traji-komik bir olay.

Geçen gün Tim ambulans şoförlüğü yaptı. Bir yerden arayıp eve gelmelerini söylemişler. Gitmişler, bakmışlar ki bir genelev. Tim odaya çıkmış, bir bakmış ki bir fahişe ağlıyor ve ben hiçbir şey yapmadım diyormuş. Yanında boku yemiş adam. Herif kalpten gitmiş, fahişeyle sevişirken. Sonra fahişe Tim'in yanına gelip, elini tutmuş ve çok kötü hissediyorum bak kalbime diye elini kalbine götürmüş. "Bana da bir bakar mısınız?" demiş. Tim de "hayır" demiş. Kocaman, Tim'in dünyada gördüğü en büyük yumuşakçalara sahipmiş kadın. Güler misin, ağlar mısın şimdi? Doğrusu ben kırıldım.

Seni çok seviyorum ve çok özledim bebeğim. Eğer zaman bulursam Şenay'a ve Emre'ye de bir şeyler yazarım. Yakında görüşeceğiz bir tanem. Ve biliyorsun ki çok eğleneceğiz.

İkizin Burçak

Saat: 16:30
10. 5. '94
Hannover

Beş gün sonra, yani 15 Mayıs'ta doğum günüm var. Yani tam 15 sene önce. Aslında 15 sene nedir ki birçok kişi için. Ama benim için bu sene bu 15 seneyi sanki ikiye, üçe katlamış gibi. Babam bana "sen 40 yaşındasın, çünkü çok acılar çektin ve bu acılar seni olgunlaştırdı" diyor. Bir sebebi Tim, bir sebebi benim iyice olgunlaşmam ve hayatın değerini daha iyi bilmem, ya peki benden başkalarına ders oldu mu peki? Bunun cevabı çok açık, gözle görülebilir.

Tim'e geçen gün ben ölsem ne yapardın dedim, zorlukla çıktı kelimeler ağzımdan. "Eminim ki senden sonra kimseyi sevemezdim ve senin yapmak istediğin şeyi ben yerine getirirdim" dedi. "Yani günlüğünü ve senin hayatını yazardım" dedi.

İşte bu bana yeterdi gerçekten. Her zaman güzel hatırlanmak. Ama lütfen kitabın ön sayfasına güzel, uzun saçlı bir resmimi bastırın. Elif seçsin resmimi. Ama bir dakika. Ne oluyor? Tanrı benimle ve ben de güçlüyüm ve hastalığımı yendim.

17 Mayıs'ta Türkiye'ye, İstanbul'a dönüyoruz. 20 akşamı da Tim ve Oli gelecekler bize. 21'i akşamı da Elif-Oli, Tim-ben İzmir'e teyzemlerin yanına gidiyoruz. Annem ve babama gelmeyin dedim. Gitmemize yedi gün daha var. Ama bavulların üçü ve iki tane de küçük çanta toplandı. Geçtiğimiz cuma kendime çok güzel, kahverengi, süet Camel bir çanta beğendim. Annemlere söyledim, aynı gün doğum günü hediyesi olarak aldılar çantayı. Tim'le beğendik. Ama pahalıydı.

Yarın ayın 11'i. Yani Tim'le çıkışımızın 2. ayı. Tam iki ay önce annemin doğum gününde Braunsweig'de elimi tutmuştu annemle babamın yanında, ben de çok utanmıştım doğrusu. Bugün bana, yarın sabah geleceğini, çünkü yarın ayın 11'i olduğunu söyledi. Bakalım...

Saat. 20:10
13. 5. '94
Hannover

Evet! Yarın sabah Tim, ben, annem ve babam Hollanda'ya gideceğiz, benim doğum günüm için. Çünkü (Hannover-Hollanda 2.5 saat) Pazar günü benim doğum günüm. İlk Tim bana bir sürpriz hazırlayacağını söyledi, sonra ben Hollanda planını söyleyince çok hoşuna gitti ve kendi planını da açıkladı. Hande, Didem, Mayki (Tim'in birlikte yaşadığı iki kızdan biri) ve Oli Hydia Park'a gidecekmişiz.

Dün Elif aradı, bir dakika sana birini vereceğim, çok sevineceksin dedi. Bir erkek sesi, yumuşak bir ses. Anladım ki bu ses, ağabeyimin sesi. Öz ağabeyim değil ama Ekin'in eski erkek arkadaşı. Gerçekten bir ağabey gibi severim onu. Ağlamamak için zor tuttum kendimi. Boğazıma bir şey düğümlendi sanki. Çok duygulandım, bu kadar kötü günden sonra çok sevdiğim bir insanın sesini duyduğum için. Bana "Numara mı yapıyorsun hastayım diye de bu kadar yabancı ülkeye gidiyorsun? Hem kim o fotoğraftaki yakışıklı çocuk" dedi. Beni bıraktın artık ha! diye, şaka yaptı tabii, yanındaki genç benden yakışıklı dedi. Ben de sen de çok yakışıklısın gerçekten dedim. O da eğer gerçekten yakışıklı olsaydım futbolu bırakıp manken olurdum dedi.

Bu sabah Tim, Oli ve ben şehre Elif'e mayo bakmak için gittik. İki tane mayo denedim ama Oli İzmir'den alacağını söyledi Elif için mayoyu.

Hollanda'ya Volendam adında küçük bir balıkçı kasabasına gideceğiz. Amsterdam'a da gideceğiz. Yarın akşam Volendam'da otelde kalacağız, Pazar akşamı da döneceğiz. Gitmemizi istememin sebeplerinden biri de hastalığım sırasında hep Hannover'deydik, doğum günüm gerçekten çok özel bir gün, bu nedenle ve Tim'le Volendam'da olmak istediğimiz için gidiyoruz. Babam ve annem, istersen Tim ve sen yalnız gidin Hollanda'ya diyorlar, bu fikir Tim'in de çok hoşuna gitti, ama ben hayır dedim. Gerçi istiyorum, ama annem ve babam yanlış anlayabilirler.

Sa: 07:45

14. 5. '94

Evet! Sabah oldu ve az sonra Hollanda'ya yola çıkacağız. Hepimizin çok uykusu var, çünkü gece çok geç yattık. 1.00'de falan Türk hemşire kız ve sevgilisi bize veda etmek için geldiler.

Henüz doğmadım. Yarın sabah 11.00'de doğacağım.

Saat: 22:40

15. 5. '94

Burçak,

I Love You!

Remember this everytime.

Your Tim.

Evet! Üç saat önce filan Volendam'dan geldik. Şu anda Tim yanımda yazdıklarımı okumaya çalışıyor. Çok sevimli gerçekten. Tim seni seviyorum.

Burçak! Ben de!

Dün akşam gece 24.00'de doğum günümü kutladık. İlk Tim ve ben dışarı çıktık, çünkü annem ve babam otel odasında bir şeyler düzenlediler. Tim'le yağmurda yürüdük ve sonra otele gittik, yine annem ve babam on dakikalığına dışarı çıkmamızı istediler. Saat 23.50 idi. On dakika Tim'in arabasında bekledik ve saat 24.00'de kilisenin çanları çaldı. Bir dakika sonra otel odasına gittik. Işıklar söndürülmüş, Tim'in yaptığı jöleli, meyveli pastanın üstünde mumlar yanıyordu. Tim, annem ve babam bana Happy Birthday şarkısı söylediler. Şimdi Tim'le bahçede yıldıza uçtuk ve geldik. Ve çok uykum var. Gerisini yarın yazacağım. İyi Geceler.

Saat: 10.20

17. 5. '94

Evet! Sekiz ayın sonunda Türkiye'ye döneceğiz, bu akşam saat 21.00'de. Ama burada hiç yabancılık çekmemiştim, doğrusu burayı özleyeceğim. Hoşçakal Hannover, dostlar ve yaşadıklarım...

Yılbaşında son günler denilen süre mucizevi bir şekilde devam ediyor. Hastanede yapacak bir şey yok, ilaçlara devam etmek ve iki ayda bir Hannover'de kontrol olmak üzere Türkiye'ye dönüldü.

İstanbul
Saat 01.03
30. 5. '94

Ve sonsuz gibi gelen günler bitti, çok iyiyim yeni yıldan beri. Ve artık kontrol altında da değilim, evimizdeyim. Ama İstanbul'a hiçbir zaman alışamadım. Ve sevmiyorum. Almanya'dayken de sadece İzmir'i ve Bodrum'u özlemiştim. Ve Türkiye'ye 17'si gece yarısı 4.00'te falan indi uçak. Tim ve Oli 20'si akşamı geldiler. Tim, ben, annem ve babam 21 öğlen İzmir'e yola çıktık. Akşam 23.00'de falan İzmir'e varmıştık. Eve girdiğimizde onlar da Elif gibi salona "eve hoşgeldiniz" yazmışlar. O akşam en yakın dostum Oya'yı aradım ve geldiğimi söyledim. Oya benim ertesi sabah geleceğimi sanıyormuş, geldiğimi öğrenince çığlıklar attı. O benim gerçekten en yakın, en sevdiğim dostum, hatta çok çok hastayken bile ona elli altı sayfa mektup yazmıştım. Annemin az önce söylediğine göre ben Oya'ya mektupta kustuğumu, nedeninin ilaçlardan olduğunu söylemiştim, mektubu okuduktan sonra kriz geçirmiş, ağlamış ve tuvalete koşup kusmuş, benim en sevdiğim dostum orada acı çekerken, ben burada nasıl yaşarım diye kusmuş, ağlamış, canım benim. Ertesi sabah Oli ve Elif de otobüsle geldiler. Oya da sabah geldi, saçları beline kadar uzamış, daha hoşlaşmış, gözlerine siyah kalem sürmüş. Birbirimize bu kadar acıdan, bu kadar uzun zamandan sonra sevgiyle sımsıkı sarıldık. Devamı yarın...

Burçak yeniden Türkiye'de, 1994 yazı.

Mayıs '94, Hey Girl *Dergisi'nin Burçak'la yaptığı röportaj*

BURÇAK, İKİNCİ YAŞAMINDA DAHA UMUTLU...

"Yaşanacak Çok Şey Var"

"İnanamadım! Bunun benim başıma geldiğine inanamadım. Hep başkaları için duyuyordum, "hastaymış vah vah" diye... Sonra kendim hasta olunca, bu çok başka bir şey. Öğrendiğimde de şok oldum, sersem gibi oldum ama bu kısa sürdü, çabuk toparladım kendimi. Sonra bana hastalık hakkında çok şey anlattılar, "kurtulursun ama senin çaban çok önemli" dediler... Çok düşündüm, bu hastalığı yenmek zorundaydım, ben de çaba göstermeliydim, sonra benim yardımımın iyileşmeme çok büyük katkısı olurmuş... Sonra başladım mücadeleye, kendimi hiç salıvermedim... Gerçekten, ilk başta inanamamıştım. Çok güç bir şey bu..."

Bu sözcükler sizin gibi gencecik, cıvıl cıvıl, yaşam dolu, hayalleri, umutları olan bir kıza ait... O da hamburger yemeyi seviyordu, o da müzik dinliyordu, seviyor, seviliyordu, derslerine çalışıyordu... Boş vakitlerinde sinemaya gidiyor, tiyatro ile uğraşıyordu, hatta film bile çevirmişti... Sevimliliği, güzelliği, çevresine gösterdiği saygı ve özen ile herkesin takdirini toplamıştı. Yani o da sizlerden biriydi, ama geçtiğimiz yıl tüm yaşantısını alt üst eden ve asla olmaması gereken şey ona oldu. Henüz çok ama çok gençti. Daha 14 yaşındaydı, ve ne yazık ki lö-

semi teşhisi konulmuştu. İşte o günden sonra Burçak Çerezcioğlu, yaşamak için büyük bir gayret göstererek inanılmaz bir savaş verdi...

Çoğunuz hatırlar, geçtiğimiz yıl Burçak için yoğun bir kampanya başlatılmıştı... Birçok sanatçının, modacının, yazarın, gazetecinin yürüttüğü bu kampanyada tüm amaç, tedavi için gerekli parayı toplayabilmek ve Burçak'a yaşama şansı vermek, ışık yakmaktı...

Aradan tam bir yıl geçti. Burçak bu Mayısın 15'inde 15 yaşına girdi. Burçak'ın hayatına ansızın giren deli fırtına dindi, kara bulutlar dağıldı ve o artık tüm yaşıtları gibi hayata tekrar gülerek bakıyor.

"Artık daha sevecen, daha hoşgörülü, daha güleryüzlü ve daha iyimserim. Yani hayata daha farklı bakıyorum. İnsan yaşamında o kadar önemli şeyler varken küçük şeyleri asla dert etmemek gerekli. Hastalık tüm hayat görüşümü değiştirdi. Önceden küçük şeyleri takardım, "ah niye böyle oldu, niye bunu yaptım" diye, günlerce takardım. Şimdi çok farklıyım. Hastalıktan sonra herkes aynı şeyi söyledi, hastalıkta insan kafa yapısı olarak olgunlaşıyormuş. O kadar acı çektikten sonra, sanıyorum ben de çok olgunlaştım. Küçücük şeyleri dert etmenin çok saçma olduğunu anladım. Önemli olan sağlık ve mutluluk..." diyen Burçak, kendini şöyle anlatıyor.

"15 yaşındayım. Ailemden babam tiyatrocu, iki tane ablam var, bir tanesi 19 yaşında bir tanesi 17.5, yakında 18 olacak. Ben en küçükleriyim. Küçük ablamla ben babam gibi tiyatroya gönül verdik. Ablam konservatuvarın tiyatro bölümünde okumak istiyor. Benim ise sinemada birkaç küçük deneyimim var. "Ah Belinda"da Müjde Ar ile oynadım. Sonra dizilerde rol aldım. Sabah 10'da yayınlanan bir kadın programında yer aldım. Bazen de dublaj yapıyordum, iki kez fotomodelliğim oldu, çok eski ama..."

Bakışları ile, konuşması ile, tüm hareketleri ile etrafına büyük bir iyimserlik dağıtan güleryüzlü, dünya güzeli Burçak'ı, gelin daha yakından tanıyalım.

– Biraz hobilerinden bahsedelim istersen, neler yaparsın, nelerden hoşlanırsın?

"Sevdiklerimle beraber olmayı çok seviyorum. Onlarla geçirdi-

ğim her an bana büyük mutluluk veriyor. Müzik dinlemeyi çok seviyorum. Sağımda solumda sürekli müzik çalsın isterim. Daha çok Rock ve Hard Rock türü müzikler dinlemekten zevk alıyorum."

– Sevdiğin sanatçılar kimler?

"Çok var. İlk aklıma gelenler Queen, Depeche Mode, Extreme, Mr. Big, Gun's'n'Roses, Sting, daha bitmedi. Michael Bolton, Bryan Adams, Eric Clapton... Türk sanatçıları pek dinlemiyorum ama, Sezen Aksu'yu seviyorum, sonra Fikret Kızılok var.

Sinema sanatçısı olarak şu anda kimse aklıma gelmiyor, ama, Mickey Rourke, James Dean, River Phoneix'i seviyorum, şimdilik hatırladıklarım bunlar, o kadar diyelim. Türkiye'den ise pek yok."

Burçak tipik bir boğa burcu. Lider, sağduyulu ve yemek yemeyi çok seviyor. Yemek ayrımı asla yapmıyor, ama çorba söz konusu olunca tüm akan sular duruyor. Burçak'ın üzerinde çok hoş takılar vardı. Sözü biraz modaya getirelim istedik.

– Takı takmaktan hoşlanır mısın? Nereden alırsın takılarını?

"Belli değil mi? Bu üzerimdekileri Avrupa'dan aldım, yani bir çoğunu yurt dışından... Ama buradan da alıyorum."

– Ne tarz giyinmeyi seviyorsun?

"Güzel giyinmeyi seviyorum. Yerine göre spor, yerine göre abiye. Asla klasik değil, ama şık kıyafetleri seviyorum. Kıyafetlerimde tercih ettiğim renkler ise siyah, açık pembe, beyaz..."

Burçak tüm spor etkinliklerini izlemeyi seviyor. Sadece futboldan pek hoşlanmıyor ve bu yüzden de hiçbir takımı tutmuyor. Vakti olmadığı için istediği kadar spor yapamıyor, ama yüzmeyi çok ama çok seviyor. Yüzme denince de İzmirli Burçak, Bodrum'dan başka bir tatil beldesi düşünemiyor. İstanbul'da yaşıyor ama İstanbul'u pek sevmiyor. Bunu da şöyle açıklıyor:

"İstanbul insanı yiyip bitiren bir şehir. Çok kalabalık, çok pis, çok gürültülü. Bir de sanki İstanbul'un üstünde kara bir bulut varmış gibi, huzurlu bir şehir değil bence. İnsanları sürekli mutsuz. Sabah sokağa çıktığınızda yüzü gülen kaç kişi görebiliyorsunuz?"

Burçak haklı galiba! Peki Burçak'ı en çok güldüren bir olay var mıydı?

"Var, var da burada anlatılacak bir şey değil. Boşverin," diyen Burçak, sonunda ısrarlarımıza dayanamayıp, utana sıkıla döktürüyor. *"Çok küçükken arkadaşımla sokakta oynuyorduk ama 5 yaşında falan ya var ya yoktuk, neyse onunla kavga etmiştik. Ve ben ona çok kızgındım, yat yere dedim, kız da sokağın ortasında yere yattı, ne yapacağımı bilmiyordu, orada at pisliği vardı, sopa gibi bir şey vardı, aç ağzını dedim, ve açtı ağzını, ve yedi onu. Ama o zaman çok küçüktük!"*

Daha önce de dedik ya, Burçak çok güzel bir kız diye, eh böyle güzel bir kızın mutlaka erkek arkadaşı vardır diye düşündük. Biz de merak ettik...

– Erkek arkadaşın var mı?

"Var, 21 yaşında. Tıpta okuyor, çok yakışıklı. Sarışın, mavi gözlü. Melek gibi bir insan."

– Nasıl tanıştınız?

"Çok ilginç olmadı aslında. Onun tıptan arkadaşı, benim hemşiremdi. Erkekler orada hemşirelik yapıyor. Tıpta okuyanlar, tahsilleri boyunca ambulans şoförlüğü, hemşirelik yapıyor. Onun arkadaşı benim hemşiremdi. Bir gün okul çıkışında arkadaşını getirdi. O zaman çok hastaydım, gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Ama arkadaşı hoşuma gitmemişti, ilgilenmemiştim daha doğrusu. Sonra birkaç kere daha geldi, yine çok hastaydım. O, bana gönüllü olarak yardımcı olmaya çalıştı. Hatta tekerlekli sandalyemi falan yürüttü. İşte o zaman biraz daha hoşlanmıştım, herhalde artık etrafı görebilecek durumdaydım. Sonra Amerika'ya gittik. Amerika'dan döndüğümüzde araba gerekmişti. Havaalanına o hemşire geldi, birkaç arkadaşını da getirmişti, birisi de oydu, orada gördüm. Ablam, Aaa! Tim de burada, dedi, sonra işte, bilmiyorum... Tanıyalı çok oldu, yani ilk göreli yedi ay falan oldu ama arkadaşı olalı altı ay oldu. Arkadaş olalı altı ay ama, erkek arkadaşım olalı üç ay falan oldu. Yazın Bodrum'a gelecek."

–Hastane, ilaçlar, koşuşturmaca... Peki biraz hastalığından bahsedebilir miyiz? Hastalığını ilk ne zaman öğrendin?

"Aslında hastalığımın ne olduğunu uzunca bir süre bilmiyordum. Türkiye'de hastalığımı söylemediler, saklamak için neden özel bir çaba harcadılar bilmiyorum. Çünkü bu çok aptalca bir şey, ama, böyle uygun görüldü. Almanya'da doktorlar ise söylenmediğini öğre-

nince hem çok şaşırdılar hem de çok kızdılar, "nasıl söylenmez, söylenmesi gerek" dediler. Hemen söylediler, çünkü hastalığını bilen çocuklarla, bilmeyen çocuklar arasında hastalığın seyrinde çok büyük farklar oluyormuş. Mesela kimisi kendini salıveriyor "ben iyileşmeyeceğim" diyerek, çok daha zor iyileşiyor, ya da ne yazık ki hiç iyileşmiyor. Ama hasta doktora yardımcı olursa daha çabuk iyileşiyor. Tıpkı benim gibi. Bunu Almanya'da doktorlar söyledi."

– Ne kadar süre sakladılar senden hastalığını?

"Uzun bir süre... Ben, gazetelerde hastalığımla ilgili haberlerin çıktığını bilmiyordum. Etraftan gelip söylüyorlardı, gazetede çıkmışsın diye, ama annemler geçiştiriyorlardı. Ben hastalığımı Almanya'da öğrendim. Aslında annemler de hastalığımın tam olarak ne olduğunu geç öğrendiler, çünkü onlara da önce başka hastalık söylemişler ve onun tedavisini yapmışlar. Sonra Almanya'da hastalığımın tedavisini gördüm."

– Okuldaki arkadaşlarının, çevrendekilerin, öğretmenlerinin tepkileri ne oldu?

"Bilmiyorum. Son on beş yirmi gün ya da daha fazla okula gitmedim. İzin aldık, onun için kimsenin tepkisini bilmiyorum. Kuzenim söyledi, bazı arkadaşlarım çok üzülmüş. Hatta bir arkadaşım ağlamış. "Burçak hasta, ben ne kadar iyiyim, buna hakkım yok" diye. Arkadaşlarımla çok yakın zaman önce görüştüm. Döndükten sonra tekrar buluştuk."

– Senin için çeşitli kampanyalar düzenlendi. Bunlardan haberin olmadı mı?

"Hayır. Buradan çok uzak olduğumuz için neler olup bittiğini daha geç öğreniyorduk ve bazı şeyleri de izlemiyorduk. Bazı şeyleri gazetelerde okuduk.

Kampanya sırasında gazetelerde banka numarası verilmiş. Bu numaralara paralar yattı. Tek tek kim yardım etti bilmiyorum. Konserleri biliyorum. Birçok isim var, Savaş Ay çok yardımcı oldu bana programında. Konsere Eda Özülkü, Fatih Kısaparmak, Emrah, Aylin Livaneli, Zülfü Livaneli katıldı."

– Bir de tiyatro oyunu yapıldı değil mi?

"Evet, tiyatro yapıldı."

– Tedavin ne kadar sürdü?

"Tedavim için aslında başta 9 terapi dediler, ama öyle olmadı çünkü, 4 terapide sürekli enfeksiyon geçirdim. 8 ay oradaydık, 4-5 ayı terapi ile geçti, 4-5 ay da kontrol altında tutuldum. Burada da bir terapi oldum. Aslında tedavim toplam tam 1 yıl sürdü, Mayıstan Mayısa."

– Hastalığın hakkında konuşmak seni rahatsız ediyor mu?

"Etmiyor ama "hasta kız" denilmesi hoşuma gitmiyor. Sürekli hasta olarak anılmak aslında çok rahatsız edici bir şey."

– Neyse ki artık bitti...

"Evet!"

– Bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsun?

"Benim için önce okul geliyor. Geçtiğimiz yıl zaten istemeden ara verdiğim için bir sene kaybım oldu. Aslında Amerika'da okula gitmeyi çok istiyorum ama, eğer gidemezsem İzmir'de okuyacağım. Daha önce de dediğim gibi, İstanbul'u çok sevmiyorum. Ne olmak istediğime gelince, henüz tam bir kararım yok.

Bir modacı olmak istiyorum, bir aktris olmak istiyorum, bir top model olmak istiyorum. Başka bir deyişle kesinlikle ama kesinlikle sanatçı olmak istiyorum."

– Söylemek istediğin bir şey var mı?

"Evet, söylemek istediğim çok şey var ama öncelikle herkese küçük şeyleri dert etmemelerini öneririm. Günlük o kadar anlamsız şeylere kafamızı takıp vakit geçiriyoruz, üzülüyoruz ki, hayatta hiçbir şeyi dert etmeden yaşamak mümkün değil, ama biraz daha sağduyulu davranmak gerekli. Bir insanın her zaman mutlu olması çok zor ama, küçük şeylerin ne kadar önemsiz olduğunu asla unutmamalı. Hayattaki en önemli şey sağlık ve mutluluk... Onların haricinde hiçbir şey önemli değil... Bir mutluluk önemli, bir de sağlık... İstersen sayılamayacak kadar paran olsun ama sağlık olmadıktan sonra inanın hiçbir önemi yok. Bir de insanlar birbirlerini sevsinler ve biraz daha hoşgörülü olsunlar. Sonradan ah etmenin hiçbir şeye faydası yok... Herkese mutluluk, sağlık, neşe ve bol bol sevgi diliyorum."

1994 yazı, Bodrum.

Bodrum
Saat: 14.40
17. 6. '94

Biz Bodrum'a 15'i akşamüstü geldik. Arkadaşım Ekin de bizimle. Oya da gelecek. Ablam Ekin hâlâ İngiltere'de. Ben İzmir'e, annemlerden önce otobüsle geldim. İzmir'de eğlendim, arkadaşlarımla zaman geçirdim. Bir gün Oya, Gökhan, Efe ve ben Foça'da kaldık. Akşam köfte mangal ve spagetti yedik. Güzeldi. Şimdi de küçüklük arkadaşım Ekin, Elif ve ben eğleniyoruz. Ekin'e şimdi seninle ilgili şeyler yazıyorum dedim, o da bana, eğer kötü bir şey yazarsan boğarım seni, dedi. Az sonra dışarı çıkacağız.

Bodrum
Saat. 19:30
19. 6. '94

Dün akşam da Hadigari'deydik. Çok eğlendik. Evvelsi gece de Hadigari'deydik. Evvelsi gece küt saçlı bir çocuk yanıma gelip, arkadaşını damsız olduğu için almadıklarını söyledi ve benden arkadaşını sokmamı rica etti, soktum. Dün akşam da rica ettiler ve tanıştık. İzmirli, çirkini ise Ankaralı, ama ikisi de ODTÜ'de okuyorlarmış. Veli'de çalışan küt saçlı çocuk, Hey! hızmalı kız, iyi akşamlar, dedi. Ben de iyi akşamlar dedim. Dün Barış'sız gittik ve talihimiz çok açıktı. Bu akşam Ceyda, Ekin (arkadaş), Elif ve ben gideceğiz yine.

21. 6. '94

Aslında yazmak istediğim çok şey var, ama ya zaman bulamıyorum ya da üşeniyorum.

Dünden evvelsi gece yine Hadigari'deydik. İki gece boyunca kısa saçlı, uzun boylu Kerem'e (İzmirli) benzeyen bir çocuğu kesiyordum, o da yanında uzun saçlı bir çocukla beni kesiyordu sürekli. Bir ara alay ettiklerini sandım. İşte evvelsi gece kısa saçlısı benim yanıma, küt saçlısı Elif'in yanına gelip "tanışabilir miyiz?" dediler. Ben de "olur" dedim. İki gecedir bir türlü cesaret edemedik, çünkü dün gece bizden önce davrananlar oldu

ve onlara hiç dostça davranmadınız dedi. Ben de evet, çünkü onlar kıroydu dedim.

Sonra sorular sormaya başladı. Müzik çok yüksek sesli olduğundan bağıra bağıra konuşabiliyorduk. Neyse baktım iyi gençler. Ha! Bir de dedi ki iyi ki gelmişim Bodrum'a, çünkü eğer gelmeseydim, tanışamazdık dedi. Bodrum Radio'da DJ'miş. Adı Hasan'mış. Küt saçlının ise Tan. Dedim ki biz gitmek zorundayız, çünkü Ak-tur minibüsü 15 dakika sonra kalkacak. Hasan da dedi ki isterseniz biz sizi bırakabiliriz. Ben de Elif'e sordum Tan tam o sırada Elif'e isterseniz biz sizi bırakabiliriz demiş. Ekin ve Ceyda'ya sorduk. Tamam dediler.

Kusura bakma sonra yazmak zorundayım. Torba'ya tanıdıklara yemeğe gidiyoruz.

Saat: 01.45
26. 6. '94

Bugün yine kesiştiğim ve tanışacağımı tahmin ettiğim bir gençle tanıştım. Veli Bar'da çalışan küt saçlı, kumral, küpeli bir gençle kesişiyorduk günlerdir, hatta bir keresinde barın önünden geçerken "Hey! hızmalı kız, iyi akşamlar" diye seslendi, ben de dönüp "iyi akşamlar" dedim şaşkın şaşkın. Sonraları el falan sallıyordu. Bugün, Ekin (arkadaş), Ceyda ve ben Bodrum'a indik saat 16.30'da falan. Gezdik, bir yerlerde oturup bir şeyler içtik. Sonra Veli Bar'ın karşısındaki kasetçi ve kitapçıda zaman öldürdük, Veli Bar'daki genç gelir belki diye. Birden bir baktım karşıya, bu oturmuş bara, sırıtarak bana bakıyor, tam kapıdan çıkacaktık ki, bu kitapçının kapısına dayanmış, sırıtıyor. Elini uzattı ve elimi sıktı, senin adın ne ya, dedi, ben de hoşlandığım için cevap verdim tabii ki, "Burçak" dedim. Ben de Metin dedi. Sonra Ceyda ve Ekin'le tanıştı, oturur musunuz Veli'ye, buyrun dediler, ben de yok sağol, biz çok şey içtik dedim. O da, ama terlemişsiniz, dinlenmek istersiniz türünde laflar etti, sonra bir kere daha geçtik barın önünden, annemler bizi saat 20.00'de arabayla alacaklardı ve biz de onlarla buluşacaktık, geçerken "iyi akşamlar" dedim, o da "iyi akşamlar" dedi. Ha! Unuttuğum önemli bir şey var. Dün akşam ben, Ceyda ve

Ekin Bodrum'a indik otostopla, saat 23.30'da falan. 24.00'de Hadigari'ye girdik, beş dakika sonra sırtımda bir el hissettim, bir döndüm baktım ki, annem ve babam Hadigari'ye gelmişler. "Ne oldu" diye sordum. "Çabuk çıkın buradan" dediler. Nedeni ise Halikarnas Disko'ya girerken herifin biri bel çantasında bombayla yakalanmış ve bazı yerlerde bomba bulunmuş, fakat bunu çok az kişi biliyormuş. Neyse, Bodrum'a gittiğimiz gibi geri geldik.

Üff! Ak-tur'da beğendiğim küt saçlı, yeşil gözlü, sarışın bir genci beğeniyordum ve aynı saatte iniyorduk plaja, karşılaşıyorduk, Hadigari'de de gördüm ama, 1-2 gündür göremiyorum, acep gitti mi. Dün gece *Vampir* diye bir korku filmi seyretmiştim ve oradaki Vampir gence çok benziyordu. Takma adını da Arthur ve Alex koyduk. Alex'in nedeni vampirin adıydı. Arthur'un ise, Ak-tur'lu çocuk demekten daha hoştu Arthur.

Saat 20.00

4. 7. '94

Ayın 1'inde yani 1 Temmuz'da Hadigari 150.000 Lira oldu ve paralı olduktan sonra hiç gitmedik. Dün gece Halikarnas'a gittik aslında orası da 250.000 lira ama Hasan DJ olduğu için radyoda yarışma yapıyor ve kazanan Halikarnas'a gidiyor ve sanki biz de kazanmışız gibi bizim de adımızı yazdı. Saat 03.30'da çıktık Halikarnas'tan. Doğrusu hiç beğenmedim orayı. Hep çoluk çocuklu aileler, yaşlılar falan da gidiyor.

Bu arada Elif'in hoşlandığı bir genç vardı Hadigari'de, Hasan'ın arkadaşı. Onunla da şu anda çok iyi dostuz, adı Mehmet Ali ama Elif artık ondan hiç hoşlanmıyor, ama Mehmet Ali, kısaca Mali, Elif'e âşık olmuş. İşte hayat böyle... Özellikle Mali ve ben çok iyi dost olduk, bana evvelsi gün Temple'da seni çok sevdim, senin için canımı bile veririm, lütfen ölme! Çünkü sen ölürsen ben de ölürüm, dedi. Ama yanlış anlaşılmasın sakın, bu sözler sadece dostça.

1 Temmuz'da Bodrum'da sabahladık. 30 Haziran'da da Sezen Aksu ve kocasıyla tanıştım Türkbükü'nde.

Tim'i artık sevmiyorum. Hem de hiç, ama o ne yazık ki bu ayın 11'inde gelip Ağustos'un 30'una kadar kalacak. Umarım her şey hallolur, ondan ayrılmak istiyorum.

Saat: 19.00
10. 7. '94

Evet! En zoru da nasıl başlasam acaba, başlangıç zor, ilk ne yazabilirim bilmiyorum.

Ya! Ne oldu bana, acayip şıpsevdi oldum, hangi yakışıklıyı görsem hoşlanıyorum.

Ha! Bu arada Erten gelmiş. Saçları kısa ama çok değil, geçen sene küttü. Konuştuk.

Yarın hangi baş belası geliyor bil bakalım. Cevap: Stupid Tim. Ne yapalım, elimiz mahkûm. Ama gelir gelmez ayrılacağım ondan. Tim dün telefon etti. Bana sordu, gelmemi istiyor musun diye, ben de mecburen, ayıp olmasın diye yes dedim. Elif nasılsın diye sorunca pek mutlu değilim, neyse gelince konuşuruz demiş. Artık ona karşı hiç sevgim kalmadı, belki de o bir aşktı ve bitti. Artık telefonda sesini duyunca heyecanlanmak yerine telefonu hemen kapatmak istiyorum.

Saat 23.47
15. 7. '94

Evet, ne yazık ki bu gece Ak-tur'da eve tıkıldık. Çıkmamıza izin vermediler, ama Tim gitti Burcu ve Gülşah'la.

Ha! Bu arada Tim 12'si saat 20'de filan Bodrum'a geldi ve ben Tim'den ayrıldığımı söyledim Red Lion'da.

Ak-tur'da geceleri kalınca içim kararıyor, bunalımlı hissediyorum kendimi.

Ya! Bir genç beğeniyorum haftalardır. Küt saçlı, yeşil gözlü, kumral. Evvelden Chevignon'da görüyordum hep ama artık Red Lion'ın oralarda pirinç üstüne isim yazılan kolye tezgahının orada. Geçen gün gidip baktık kolyelere, bir o, bir de bir arkadaşı kolyeleri yapıyorlardı, sonra biraz sohbet ettik. Hacettepe'de okuyorlarmış. Gülşah'a adını sormuş. O çocukla çıkmayı isterdim ha!.

Çok gerginim. Çünkü yarın Hey Girl dergisinden gelecekler ve Tim ve ben modellik yapacağız. Önce mağazaları gezip kıyafet alınacak, sonra fotoğraf çekimleri yapılacak. Olsun da bitsin bari hemen de üstümden bir yük kalksa. Acaba kıyafetleri bana verecekler mi? Acaba ne kadar verirler para? Acaba kıyafetleri ben mi seçeceğim? Neyse tüm bu meraklarımı yarın öğreneceğim.

Bu arada annem kiminle tanışsak, yanımda kim olsa bu kim, nerede tanıştın, tipini beğenmedim, kes arkadaşlığını demeye başladı ve durmadan Tim yüzünden kavga ediyoruz çünkü annem ve babam hatta onların arkadaşları bile bana baskı yapıyorlar "efendim niçin bırakmışım çocuğu o ne yapmış ki sanki, o bir melekmiş" v.s v.s.. Sıkıldım artık bu baskılardan, bunalıma gireceğim ha! Annem farkında değil ama eğer böyle fazlasıyla arkadaşlarıma karışırsa onunla olan sırdaşlığım bitecek. Çünkü ona güvenip ne söylesem, kızıyor. Örneğin bugün Burcu ve dört genç kağıt oynuyorlardı, ben de masada oturmuş onları seyrediyordum, az önce bana kim o dağ kaçkını tipler dedi, ben de Ak-tur'dan geçen gün onların arabasına otostop çekmiştik, bugün de Burcu onlarla kağıt oynadı, oturduk onlarla dedim. Kızdı efendim çocukların tipi yokmuş. İlk Hasan'dan bahsettiğimizde de kıyamet koparmışlardı, tanıyınca çok sevdiler ama. Bir de annem otostop çektiğiniz çocuklarla mı arkadaşlık ediyorsun diyor.

Bugün gerçekten çok çok gerginim. Daha doğrusu bu akşam. Ak-tur'da kaldım mı böyle oluyor. Bir de annem ve babam her gece diskolara gidip, geç geldiğimiz için kızıyorlar, hastalıktan yeni kalktığım için bu kadar yormamalıymışım kendimi. Oysa o eğlence bana moral ve güç. İşlerine gelince anlıyorlar bunu ama işlerine gelince anlamıyorlar. Ama ben bir daha hasta olmayacağım ki. Almanya'ya gidince bana "Çok iyisin geri dönebilirsin" diyecekler.

Eminim "hey". Çünkü bundan eminim. Ben çok sağlıklıyım.

Sa: 13.10
19. 7. '94

Hem mutluyum, hem de üzgünüm, çünkü mutlu olmamın sebebi, 17'si gecesi Körfez Bar'a gittik. Küt saçlı, sarışınımsı hoş bir genç sürekli bana bakıyordu, hatta bizim arkadaşlar bile farketmişler, beni arkadaşına filan gösterdi. Neyse, o gençle kesişiyorduk, sonra orası boşaldıktan sonra onun bir kızla öpüştüğünü gördüm, ama çok sarhoş olduğu da belliydi. Dün gece yine Körfez'deydi. Sonra biz oradan çıkıp Hadigari Bar, Temple'a filan gittik, sonra Tim'le Elif kart almaya gittiler, Burcu, Suat ve Gülşah da Veli Bar'da oturuyorlardı. Dün Suat'ın doğum günüydü. Neyse, Ekin ve ben de Körfez'in karşısında kaldırımda oturuyorduk, biraz ilerimizde o ve arkadaşları oturuyorlardı. Zaten orada oturuyorlar diye yakınlarda oturduk. Sonra arkadaşları gitti, sadece o ve arkadaşı kaldı, karşı kaldırıma oturdular, sonra arkadaşı BBC'ye girdi. Ben de Ekin'e demiştim ki "bak, gelecek kesin" diye. Sonra kalktı, geldi, oturabilir miyim dedi. Tabii dedim. Pardon, eğer söylemezsem içimde kalacak, çok şirinsiniz dedi. Sonra arkadaşı da geldi. Benim beğendiğimin adı Hakan. Kaçlısın, ama doğruyu söyle dedi, ben de tabii ki doğruyu söyleyeceğim, çünkü yaşla ilgili hiçbir derdim yok dedim. 79 deyince, oha! dedi. O 75' liymiş. Ben de, yaş senin için çok mu önemli ki dedim. Hayır, değil dedi, ama bazıları kendine çok kompleks yapar da onun için doğruyu söyle dedim, ayrıca oha! sadece refleksti, dedi. Arkadaşının adı Kutay'mış. Benim beğendiğim Hakan Yıldız Teknik'te okuyor, Kalamış'da oturuyor, bana hangi okula gidiyorsun diye sordu, Şişli Lisesi'ndeydim, ama bir sene gidemedim, çünkü tedavideydim, Almanya'da, deyince, aa! yoksa sen tahmin ettiğim kişi misin, dedi. Ben de evet, dedim. Hani gazetelerde filan Burçak'ı kurtaralım kampanyası yazıyordu ya, işte o Burçak buymuş, dedi arkadaşına. Sonra bana dönüp kolumu sıvazlayıp, iyi ki kurtarmışlar seni dedi. Geçmiş olsun filan dediler. Sonra Hadigari'ye gittik, ama barına. The Doors, "light my fire" çalıyordu, sonra Ekin beni aldı ve minibüse gittik. İşte böyle. Ama annem bu akşam gece geç saate kadar kalamazsınız, çünkü çok yoruluyorsun dedi.

Ha! Üzgünlüğümün sebebi ise dün kan kontrolüne gittik. Lökositlerim biraz düşük çıktı. 2000'le 3000 arası olması gerekmiş, benim dün 2200'de, eğer biraz daha düşerse tüm mikroplara açığım...

Saat 18.30
20. 7. '94

Dün gece yine Körfez Bar'daydık. Hakan'laydım. Ama gece 1'de döndük. Bugün Hakan ve arkadaşı Ak-tur'a geldiler. Uçuk bir tip. Bir ara bitki uyuşturucu (joint) bile kullanmış, ama şu anda kullanmıyor, zaten bağımlılık yapan bir şey değilmiş. Hiçbir şey umurunda değil. Özgür ve çılgın yaşayan tiplerden. Çılgın, tehlikeli sporlar yapıyor. Dağcı zaten. Ya! Ben bu gece 1'e kadar olsa bile Bodrum'a inmek istiyorum, ama evde hava gergin, izin vereceklerini sanmıyorum, aslında geldiğimizden beri sadece beş kere filan inmedik, onlar da yorulmamdan korkuyorlar. Ama inmezsem Bodrum'a ve Ak-tur'da kalırsam içim kararıyor, bu benim için moral. Onlar da bunu biliyorlar ama korkuyorlar.

Saat. 21.50

Bir şey yazmayı unuttum. Şu anda Hasan Bon Jovi'den bir parça çalıyor benim için. Ha! Yazmayı unuttuğum şey, Hakan'la tanışmadan önce evde giyinirken o akşam yeni biriyle tanışacağımı hissettim ve iyi giyinmelisin Burçak bu gece, çünkü biriyle tanışacaksın, dedim. Aynı Javier'le tanıştığım akşamki gibi, o gece de hissetmiştim.

Şu anda evde yalnızım, annem babam biyoenerji konferansına gittiler. Ekin ve Tim Bodrum'a indi, Elif de şimdi onlarla buluşmaya gitti ama babam, sen gitmediğin için Elif de gidemez bu gece, sen yalnız kalamazsın evde dedi ama doğrusu yalnız kafa dinlemek çok iyi oluyor. Bugünlerdeki mevzu Elif. Almanya'ya okumaya gidecek ya Elif, 25'inde mi ne gitmek istiyor, çünkü Oli beyimizin doğum günü, ve yine Elif'i her zaman olduğu gibi kafaya almayı başardı, ama babam onu erken yollamak istemiyor, babam Elif'in Almanya'da okumasından

da korkuyor artık, hiçbir şeyi umursamamaya çalışıyorum, en iyisi hiç takmamak bu patırtıyı. Yaşamak gibisi var mı be!

Uzun zamandır yazmak istediğim şeyi şimdi yazabilirim. Mucizelerim. Gerçi şu an hepsi aklımda mı bilmiyorum ama en önemlisi, inanılmaz olanı bu.

Bir gece Almanya'dayken, evde yatıyordum, gece yarısı 3 filandı, o gece haçın karşısına geçip haç yaptım ve Tanrı'ya ne olur Tanrım, İsa'yı gönder ya da bana ışığını göster diye inançla dua ettim, mucizeni görüp, inancımı sağlamlaştırmak istiyorum dedim o sırada, annem uyanmış, nasıl olduysa, ben ayrı odada yatıyordum, yanıma gelip yattı, acaba gelen İsa mı diye düşündüm, acaba İsa annemin kılığına girip yanıma mı geldi, sonra omzumu yastıktan biraz kaldırdım ve annem birden aa! Burçak sağ omzunda beyaz, parlak bir ışık vardı şimdi, iki saniye filan görmüş bu ışığı ve ben anneme söylememiştim, Tanrı'ya ışığını göster diye dua ettiğimi. Sonra söyleyince ikimiz birden ağlamaya başladık. Çünkü öyle bir etkilenmiştik, anlatılamaz sanırım.

Bir başka mucize de, hastayken ve kemoterapi tedavisi görürken Tanrı'ya çok dua etmiştim, Tanrım ne olur saçlarım her çocuğun döküldüğü gibi dökülmesin, ne olur az da olsa kalsın diye ve asker saçı gibi kaldı, bazı saçlar uzundu ve inanılmaz ama bazıları dökülürken, bazıları çıkıyordu, ayrıca benim peruğum da vardı ve o halimi hatırlamıyorum, yani gözümün önüne getiremiyorum, zaten hiç kel kalmadım. Tanrım teşekkürler.

Sonra Cerrahpaşa'da yatarken bir gece bir rüya gördüm, bizim arabada gidiyorduk, teyzem, eniştem, kuzen Didem, Emre ve bizim aile. Arabada babam ve eniştem tartışıyorlardı. Babam, eniştemi azarlıyordu, sonra arabadan indik bir asansöre birdik, (şu anda tüm tüylerim diken diken ve ağlıyorum) sonra asansörden hepsi indi aradan, çünkü asansör kalmıştı, sadece ben kalmıştım ve asansör yukarı doğru çıktı, çıktı, 50 cm filan kalmıştı, ha! bir de asansörün arasından hepsi bana ellerini uzatmıştı, Burçak gel diye bağırıyorlardı, uzanamadım ve evet 50 cm filan kalmıştı ve ben sıkışacaktım arada, sanki gerçekmiş gibiydi, ama bu rüya Tanrı'nın bir işaretiydi ve 50 cm kala ben

sıkışacağım diye bağırdım ve asansör durdu ve ben sıkışmadım, KURTULDUM! Meğer gerçekte de bağırmışım, annem filan da uyandı, ağladım ama bunun iyi bir işaret olduğunu anlamıştık.

Yine bir gece rüyamda bir ilkokul gördüm, Elif kapısında sedyede yatıyordu ve başından kanlar akıyordu, beyin kanaması geçirecek mi diye endişeleniyorduk, bir taksi çarpmıştı bir dolu çocuğa. Ve Elif bana gerçekte demişti ki yarın Saygın'larla arabayla dolaşmaya çıkacağız diye. Hayır, lütfen demiştim, içime iyi doğmuyor, ne olur gitme, kaza olacak dedim ve bu rüyayı gördükten sonra iyice hissettim bunu, ve Elif gitmedi ve Saygın'lar o gün arabayla takla atmışlar, hiçbirine bir şey olmamış ama belki Elif olsa olabilirdi, teşekkürler Tanrım uyarın için.

Başka bir mucize, bir gece teyzem rüyasında bir odaya girmiş, bir kadın, nur yüzlü, bir masaya oturmuş, teyzem kadına sormuş Burçak ne zaman iyileşecek diye, kadın baharda demiş ve eliyle sus gibi işaret yapmış. Ve teyzem bu rüyayı Oya'nın annesine anlatmış, kadını da tarif etmiş ve Oya'nın sevimli annesi hemen tarifi duyunca bu Selma'dır demiş ve teyzem bir gün Selma'yı görünce Oya'nın annesi getirmiş, bir bakmış rüyasındaki kadın Selma abla. Bana çok yardımcı olan melek Selma abla. Çünkü Sai Baba'nın külünü o yolladı bana ve Sai Baba'yla o tanıştırdı bizi. Ve teyzem onu rüyasından evvel hiç görmemişti.

Bana mektup yazan bir kız da, tanımıyorum ama kız "içime doğuyor Nisan'da iyileşip, döneceksin yanımıza" yazmış.

Annem ve babam evvelden iki sene filan önce belki daha da önce, Paris'e gitmişlerdi ve oradan bardak altlıkları almışlardı ve bunlarda, Paris'in çeşitli yerlerinin resimleri vardı ve ben de çok hayalperest olduğum için oturup bu resimlere bakıp, ileride sevgilimle kendimi buralarda hayal ederdim ve ben bu Mart'ta Tim'le tüm o resimlerdeki yerlerde, hayal ettiğim kişiyle, hayal ettiğim yerlerdeydim ve iki günlüğüne bir tanıdığın evine gittiğimizde Paris'te Tim'e ve annemle babama bunu söyleyince aşırı şaşırdılar. Şu anda Gülşah aradı, İzmir'e varmış. Ve radyoda Michael Bolton çalıyordu, şu an o bitti ve "Because I

love you" başladı, ben iyice hüzünleniyorum, ama hoş bir huzurla beraber.

Dedem ölmeden bir gece evvel de rüyamda rüzgârla birlikte ölü etleri üstüme geliyordu ve ertesi öğlen dedem akciğer kanserinden öldü, Allah rahmet eylesin. Canım, onu özledim, eminim o bunu biliyordur.

Ve yine Cerrahpaşa'da hastanede yatıyordum, Elif Amerika'dan döndü ve Elif'e sanki görmüşüm gibi uçakta yanında kimlerin, nasıl tiplerin oturduğunu söyleyince şok oldu. Dedim ki, iki Japon kadın, kısa boylu, biri gözlüklü, biri kısa saçlı, biri küt diye anlatmaya başladım. Evet doğru bunlar ama sen nasıl olur da biliyorsun dedi. Ama gözümün önüne aynen o şekilde gelmişti. Sanırım 6. hissim aşırı kuvvetli bazen.

Bir de Amerika'da annem babam ve Alin'in annesi Alis Boston'da bir kiliseye girmişler, kilise bomboşmuş, birden onlar girdiği anda kilisenin orgu çalmaya başlamış.

Uzun zamandır bunları yazmak istiyordum. Ayrıca Sai Baba'ya da mektup yazmak istiyorum ama onun beni duyduğuna ve gördüğüne eminim. Saat 23.00 oldu bu arada.

Sai Baba'ya mektup yazdım demin.

Saat 12.40
22. 7. '94

Bu sakızı Hakan'la bölüştük dün akşam. Paylaşmak çok güzel bir duygu. Bu, bir sakız olsa bile. Dün gece BBC'deydik 2'ye kadar. Gerçi 3.30'a kadar kalacaktık ama Elif'in gözü feci şekilde acımaya başladı ve minibüse giderken acısı daha da arttı, yolda Umut ve arkadaşı Ayşe'yi gördük. Onlarla birlikte nöbetçi eczaneye götürdük, adam hiçbir şey anlamayınca onu hastaneye götürün dedi. Hastaneye gittik, doktor gözüne yabancı bir madde gelmiş, bu göz hassas bir konudur, onun için siz gözcüye gidin dedi. Eve telefon açtık. Ekin ve ben hastane bahçesinde babamın gelmesini bekledik, Umut, Elif, Tim ve Ayşe, Elif'i gözcüye götürmüşlerdi. Sonra babam gelince biz de gittik. Gözünün en önündeki saydam tabaka yırtılmış, paramparça olmuş, adam gözüne alkol ya da sert bir cisim girmiş

olabilir dedi. Ve o yırtılan kısmı iğneyle temizledi. O kendini yine yenileyecekmiş.

Evet BBC'de neler yaptık, tüm gece yeni dostum Hakan'laydık. Hakan çok hoş bir şey söyledi. Bir güç var benim yaşamama yardımcı olan ve bu güç seni benim karşıma çıkardı, çünkü sen yaşamaya çalışan, yaşamı seven bir insansın, bense yaşamdan sıkılmış biriyim diyor ve seninle çok iyi dost olacağımıza eminim dedi. Dün telefonlarımızı verdik birbirimize. Arada bir elimi tutuyor belki dostçadır ama yine de bu benim hoşuma gidiyor. Çünkü ben ondan hoşlanıyorum. Arkadaşı Bilgehan bazen yanımızda oturdu, bir de uyuşturucu kullanan bir 75'li genç vardı yanımızda. Ben çocuğa *Eroin* kitabını okumalısın, çünkü bu pis olay insanı ölüme götürür diye konuştum. O ise sen kullanmadığın için bilmezsin, tribe girmek (uçmak) muhteşemdir, öyle değil mi Hakan dedi. Hakan da evet, mükemmel dedi. Anlayamıyorum bazen insanları. Ben de çocuğa dedim ki, ben kanserdim ve yaşama savaşı verdim, sense kendini öldüreceksin dedim, o da fazla dozda kullanmazsan ölmezsin dedi. Kullandığı jogo mudur nedir? Hakan da yarın İst.'dan mal geliyor dedi. Ben de dönüp eğer beni birazcık olsun seviyorsan kullanma dedim. Amma cesurca bir kelime. Aslında bir bira içmiştim ama cesaret vermeye yetiyor demek ki. O da, evet, seni birazcık olsun seviyorum, bakarız, belli olmaz dedi. Sonra da, ya! yoksa sen beni adam etmeye mi çalışıyorsun dedi. Ben de her şeyin iyi de, bu olay korkunç bir şey dedim.

Bugün Ak-tur'a gelecek. Annemle Hakan'ı geçen gün tanıştırdım, annem ne bu tipsiz, uyuşturucu tipli bir serseri o diyor. Artık kimse umurumda değil. Durmadan kavga ediyoruz annemle. Babam daha görmedi Hakan'ı ama bu konuda o olumlu. Umarım görünce de aynı şekilde olumlu olur. Hem insanı görmek bir yargıya varmaya yetmez ki, o insanla konuşmazsan tabii ki hiçbir şey söyleyemezsin. Ben onu tanıyorum çok çok iyi olmasa da ve ondan gerçekten hoşlanıyorum. Dün gece (intihar eden kız arkadaşını) özlüyor musun dedim. Evet, hem de çok, dedi. Ama ölmeseydi belki özlemezdin dedim. O da "evet

belki yaşasaydı birbirimizden nefret edebilirdik, belki de büyük aşk yaşıyor olurduk" diyor. Onun ölümünde benim de payım vardır kesin dedi. Ben de hiç suçluluk duymamalısın dedim.

Babamla az önce Hakan, Sevgi, Sai Baba üstüne konuştuk. Hakan'ın bana söylediklerini anlattım.

Neyse kahvaltımı yapayım da çok geç olmadan plaja ineyim. Çünkü Hakan gelecek.

Saat: 18.45
22. 7. '94

Yine ben. Bugün Hakan gelmedi ne yazık ki. Ve gece de Bodrum'a gidebileceğimi pek sanmıyorum ama hiç olmazsa 1'e kadar olsa bile izin almaya çalışacağım. Tanrım ne olur izin versinler. Bu gece BBC'ye gitmeyi çok istiyorum, çünkü 1 Ağustos'ta Hakan gidecek ve sadece onu bir hafta daha görebileceğim. Ondan çok çok hoşlandığımı anlıyorum yavaş yavaş. Ve yarın gece Bodrum'a gideceğiz, ama Hadigari'ye gitmek zorundayız. Çünkü *tomorrow Hasan's birthday.* Ama belki yarıma kadar filan BBC'de kalıp sonra Hadigari'ye gidebiliriz. Hasan'la arkadaşlığımız sanki biraz koptu gibi. Çünkü 4 gündür falan hiç görüşmedik. Neyse umarım bu akşam için izin alabilirim.

Saat 22:10
22. 7. '94

Bugün üçüncü yazışım ama hem bol vaktim var, hem de yazmayı çok seviyorum ve unuttuğum şeyler de oluyor.

Dün BBC'ye gittiğimizde Hakan az önce Körfez'e baktım, sen geldin mi diye, sonra yine BBC'ye geldim dedi ve bu gece yine çok hoş ve sevimlisin dedi. Ve yerde oturuyorduk, elimden tuttu ve el ele barın içine girdik, arada bir de evvelden yazdığım gibi elimi filan tutuyordu. Onun dokunuşları çok güzel.

Ne yazık ki babam bu gece Bodrum'a gitmeme izin vermedi, kavga ettik ve bana yarın gece inemezsin dedi.

Dün gece Mehveş'in kuzeni bir kız var, bana senin çıktığın mı Hakan, aranızda bir şey var mı diye sordu. Ben de yok de-

dim. Birbirimizden hoşlandığımızı ona söyleyecek değildim tabii ki. Tabii eğer yanılmıyorsam, yani o gerçekten benden hoşlanıyorsa.

Hakan'a gidip söyledim kızın bana söylediklerini, o da keşke çıkıyoruz deseydin, çok salak bir kız o dedi. Ayrıca onun beni götürebilmesi için dört tane daha bira içmem gerek dedi. Zaten dört bira içmişti. Ben de yok boşver, içme dedim. Hakan'ı özledim.

Saat 12.45
23. 7. '94
Üf!

Lanet olsun. Annem uyandığımda, yani az önce, bana, bak dediğim çıktı o çocuklar uyuşturucu kullanıyormuş, biri söyledi bana, diyor ve eğer onlarla arkadaşlık edersen, babana söyleyeceğim diyor. Ya günlüğümü okudu ve eğer öyleyse konuşmam onunla, çünkü bunun kadar büyük bir adilik olamaz, ya gerçekten biri attı bunu ya da blöf yapıyor. Kurunun yanında yaş da yanarmış. Onun tanıdığı kullananlar var ama kullanmıyor üç aydır ve zaten kullandığı da bitkisel bir şeymiş.

Tanrım onunla arkadaşlığımın kesilmesini hiç istemiyorum. Yardım et ne olur.

Saat 04:35
24. 7. '94

Şu anda saat yukarda da yazılı olduğu gibi sabaha karşı 04.35. Bodrum'dan şimdi geldik. İçim biraz daha rahat şimdi. Saat 23.30 - 24.00 gibi BBC'den çıkarken Hakan'ı gördüm. Bir Handish Rock'a bakıp geliyorum, siz Körfez'de misiniz dedi, evet dedik, 5 dakikaya kalmadan geldi, yine çok sıcak ve dostçaydı, canım, ona sıkkın olduğumu söyledim, tuttu elimden birlikte Körfez'in karşısındaki kumsalda konuşalım diye, Dolunay vardı, her şeyi anlattım ona, anlatmalıydım. Annemin şüphelendiğini filan. Zaten kız arkadaşının intiharından sonra kullanmış, o da 5-10 kez ve artık kullanmıyor ve kullanmayacak. Ağırına giden kullanmazken adının keşe çıkması. Kullansa bu

kadar ağırına gitmezmiş. Yine bu gece, bizim karşılaşmamız bir tesadüf değildi dedi. Ayrıca bu gece, insanların ne kadar değiştiğinden söz ettik. Korkma, sen Almanya'dan döndükten sonra da dost olacağız dedi. Evet, ama dedim insanlar çok garip, bir gün can ciğersin, ertesi gün suratına bile bakmıyorlar dedim. Evet, insanlar gerçekten çok adi dedi. Ayrılırken birbirimize sarılıyoruz, o beni yanağımdan öpüyor, ama bu da çok dostça. Bir de, annem ya günlüğümü okudu, ya blöf yapıyor dedim. Arkadaşıyla da konuşmuşlar, onlar da günlüğünü okumuştur diyorlar. Annenle konuşayım mı dedi. "Sakın ha!" dedim. "Eğer bunları sana anlattığımı duyarsa bütün izinlerim kalkar" dedim. Sonra Hasan'ın doğum günü olduğu için 12.40 gibi Hadigari'ye girdik, bir ara çıkıp Hasan'a hediye bakmaya (bu bahane birazcık) hem de BBC'ye Hakan'a bakmaya gittik Ekin'le. Hakan, seninle arkadaşlığımız sonsuza kadar sürecek, pardon, dostluğumuz, dedi. Ama belki de dostluk olarak sürmez dedi, ben de niye dedim. Kimbilir belki başka bir şeyler olur bu dostluk dedi ve ardından eğer Allah varsa olur dedi. Ben de olabilir dedim. Ama, anlayamadım, benden hoşlanıyor mu yoksa sadece dost muyuz. Bugün BBC'deyken bir kız vardı, evvelsi gün tanışmışlar, ben de dedim ki, sen her gün biriyle mi tanışıyorsun, o da dedi ki yoo, ama bazen, dedi ve ama hepsi senin gibi dostum değil ki, dedi. Ondan gerçekten çok çok hoşlanıyorum. O gerçekten benim tipim, hem dost, hem sevgili olabilecek bir tip benim için. Annem Elif'le İstanbul'a gitmek istiyor, gitse de birazcık olsun baskısından kurtulayım ve babama söylemekle tehdit ediyor Hakan olayını. Bu öğlen gelecek Hakan.

Saat: 22:10
24. 7. '94

Şu anda karşımda dolunay var, yarısını siyah bulutlar kapatmış. Ahh! Ahh! Hakan'ı özlüyorum. Bugün Ak-tur'a geldi, Hakan'lar ıssız bir yer bulup gitar çaldılar. Emre çaldı sanıyorum, bana da gelir misin diye teklif etti Hakan, ama huyum kurusun bir yere sen de gelir misin dediğinde evet demeye çekiniyorum, ya sadece nezaketen sorduysa diye düşünüyorum. Bu-

gün Hakan'a bugün sen biraz soğuksun, niye dedim. Sana karşı nasıl soğuk olabilirim ki, sen benim yakında en iyi arkadaşım olacak kişisin dedi. Ayrıca dün akşam Hadigari Bar'a gelecekti, ben de Hadigari disko'dan çıkıp Hakan'la konuşacaktım. Üç ya da dört kez girdim çıktım gelmemişti, bugün sordum, efendim evvelsi günkü tanıştığı kızla beraberlermiş. Ben de aşkolsun, burada sanırım bir tercih var gibime geliyor dedim. Yok tabii ki, saçmalama klasik kız tavrını alma ne olur, dedi. Ama alındım beni bir kız yüzünden ekmesine.

Birbirimizi gerçekten çok sevdik. Dün BBC'de otururken hep elimi tuttu ve hoşlanıyor mu, hoşlanmıyor da yoksa sadece dostça mı görüyor anlayamıyorum. Durum biraz çelişkili. Şimdilik dostuz, ilerisi onun da söylediği gibi değişebilir, daha başka şeyler olabilir.

Bugün pek bir şey konuşmadık annemle Hakan'cığım hakkında. Ama dün dedi ki, artık sana hiç güvenim kalmadı, Elif'le, Ekin'e pek güvenim yoktu ama sana çok güvenim vardı, artık o da kalmadı dedi. Bu geçici bir şey. Umarım bana güvenini yeniden kazanır. Ama Hakan'dan bir patlak görmediğim sürece kimse, hiçbir şey dostluğumuzu kesemez.

Elif ve annem bugün 18.30'da filan İstanbul'a gittiler. Elif sakladı Almanya'ya gittiğini, annem de Elif'e İstanbul'dan yardım etmek için gitti.

Hakan'a bugün, gece Ak-tur'a gelsenize, ama 19:30'da ara dedim. Ama ben o saatte Dr. Selim'in babası ve annesinin evindeydim. Aradı mı acaba. Neyse artık, yarın gece gideriz 03.30'a kadar BBC'ye umarım.

Dostun Burçak

Saat 13.30
26. 7. '94

Dün gece mükemmeldi, nasıl o güzelliği ve uzun bir geceyi buraya sığdırabilirim bilmiyorum. Hasan bana merhaba demek için BBC'ye geldi, Ekin'i beklerken aynı zamanda tabii ki Hakan'ı, Hakan geldi, Hasan'la biraz konuştuk ve o gitti. Tüm gece Hakan'laydık, tüm gece konuştuk ve o benim şu andaki en

iyi dostum, umarım her zaman öyle kalır. Dün gece Hakan, seni kırmak istemiyorum, eğer seninle sevgili olsak bu en fazla bir yıl sürer, sonra hiç dostluğumuz kalmaz dedi. Çok doğru, bu yaşlarda öyle oluyor, biraz olgunlaşmayı beklemek gerek ve eğer farkındaysan, aramızda bir elektriklenme var seninle diyor. Çok konuştuğumuz için az ve öz yazmalıyım.

Dün bana pembe bir gül verdi. Ora Bar'ın önünde. Tüm gece el eleydik. İçimizden geldikçe birbirimizi öpüp yanağımızdan, sarılabiliriz bunlar güzel şeyler bir dostlukta. Aslında bir isim takmak çok saçma, ne bileyim, sevgili ya da dost gibi. Ve Hakan'la bir şarkımız var, Aerosmith "Crazy".

Dün gece biyoenerji, 3. göz, Tanrı, Sai Baba işte bu tür şeylerden konuştuk. Ben de ona her şeyi anlattım. Çünkü bu tür şeylere çok açık. Üçüncü göz ve bu tarzda kitaplar okuyor. Çok güzel, kafasının bu tür şeylere açık olması.

Ona çılgınlıklar yapmak istediğimi söyledim. Örneğin şimdi kimseye hiçbir şey söylemeden çok uzaklara gitmeyi isterdim ve yanımda çok sevdiğim birinin olmasını da, dedim. Araba olsa giderdik dedi. Gerçekten benim bu tür çılgınlıklara çok ihtiyacım var. Dün gece Hadigari'nin önünde burnumdan öptü, zaten tüm gece el ele olduğumuz için, herkes sevgili zannetti bizi. Dediğim gibi artık kimseyi takmıyorum, kimse umrumda değil. Hiçbir zaman, artık kimseye hesap vermek istemiyorum.

Tanrım ne olur Hakan'la aramızdaki bu güzel bağ hiç kopmasın. O da, eğer senin gibi bir dostu kaybedersem bu çok büyük bir kayıp olur dedi.

Dün gece, ya çok konuştuk, bu kadar şeyi ben günlüğüme nasıl yazacağım dedim. O da tüm kızlar gibi, her şeyini günlüğüne yazmak zorunda değilsin ki dedi.

Çünkü günlükler hep okunur diyor. Ben de okusalar bile içindekiler çok güzel şeyler, ne yazar ki sanki dedim. Aslında gerçekten okunma ihtimali de yok değil, ama anılar çok önemli benim için. Daha yazacaklarım var, şimdi Burcu'lara gözleme yemeye gidiyorum.

Hakan, sen çok iyi bir dostsun.

Saat 19.20

Yine ben. Ha! Dün gece Hakan dedi ki, benim seninle dostluğumun sebebi senin hasta olmuş ya da tanınmış olman filan değil, şirin ve çekici bir kız olmandı, seni ilk gördüğümde ve tanışmayı kafaya koyduğumda kafamda hiçbir şey yoktu sana şirin olduğunu söylemekten başka, hiç ah şu kızı götürsem ya da şöyle olsa demedim. Dün gece Hakan çok hoş ve cesurca bir şaka yaptı, keşke sen vampir olsaydın, ben vampirlerden çok hoşlanırım, vampir olmayı isterdim, gerçek vampirlerden bahsediyorum dedim. Sana çok benzer bir vampir var, bir filmde seyrettim hatta onu çok beğenip, resmini bile kesmiştim gazeteden, sana gösteririm dedim. O da sen kan kanseri olduğun için kan takıntı oldu galiba sende dedikten sonra, herhalde hastalığınla ilk kez şaka yapan benimdir dedi. Ama hastalığımdan çekinmeden cesurca konuşması hoşuma gitti.

Ben de ona cesurca, senin de çok sorunun varmış. Baban ölmüş, annen kansermiş, kız arkadaşın intihar etmiş dedim. O da gerçekten az acılar çekmemiş canım.

Kutan'a sürekli benden bahsediyormuş, bu çok hoşuma gitti. Benden evvel bir de Didem adında bir kızla tanışmış, belki İstanbul'a gidince eğer o üniversiteyi kazanamazsa çıkarız, ama eğer Ankara'yı kazanırsa sadece dost kalırız diyor. Beni gerçekten kırmak istemediğini söylüyor, eğer çıkarsak seni kırarım istemeden diyor. Onun için olgunlaşmayı bekleyelim, bu yaşlarda ilişkiler uzun süremiyor çünkü diyor ve ne yazık ki 31 Temmuz'da gidecek. Neyse, o benim her yerde her zaman dostum olacak nasılsa. Dün gece, korkuyorum ya başka dostların da olur ve benim yerimi alırlarsa dedim. Korkma, tabii ki başka insanlarda tanışıp, başka dostlarım da olacak, ama seninle dostluğumuz başka dedi. Seni kısa zamandır tanımama rağmen Kutan'la dostluğumuz kadar dedi, neredeyse Kutan onun sekiz senelik arkadaşı.

İki-üç gün önce Nergis diye bir kızla tanışmıştı ya işte, bir ara Nergis gelse filan dedi, ama götürmek için, ben de eğer o gelir ve beni burada ot gibi bırakırsan senden iğrenirim ha dedim. Bir kızı götürmek yerine şu anda burada seninle sohbet et-

mek, elini tutmak çok daha güzel dedi, ki o sekse çok düşkün biriymiş. Boğa olmama bağlı olsa gerek diyor.

10 Mayıs'ta doğmuş. Ben de her önüne gelenle yatmanın çok aşağılık olduğunu, insanın kendisine saygısını yitirmesi olduğunu söylüyorum, o da ama bu sadece kendimi tatmin etmemdir dedi, ama bazen kendimi çok aşağılık hissediyorum, ama ben her yattığım kıza değer veririm diyor, ben de eğer değer veriyorsan niye iki gün sonra siktir ediyorsun diyorum, o da ben bayağı şeyimin doğrultusunda giden bir insanım galiba, diyor.

Babam şu anda Savaş Ay'dan bahsediyor. Savaş Ay demiş ki, Burçak günlük tutuyorsa onu bir bassak, ben de öyle diyordum, bir ara gerçekten düşünüyordum hastalığım sırasında, ama şu anda her şey farklı. Hayatım artık bir genç kız hayatı oldu, çok daha özel, ama hastalık döneminden alıntılar alıp yazabilirim. Eğer bir kitap yazarsam bunu Hakan'a adıyorum ve de aileme. Hakan'a söyledim, yalnızken hep seni düşünüyorum diye. İki bira içmiştim, sarhoş değildim ama sadece çok rahattım. Aslında dün sarhoş olmayı kafama koymuştum ama içmedim. Dün sabahlayacaktık, ama kimse istemedi, vazgeçtiler ve 04.30'da evdeydim. Ekin ve Tim de 02.30'da filan döndüler.

Hakan'a, telefon çaldığında hep sensindir diye ümitleniyordum, ama açınca hayal kırıklığına uğruyorum dedim. O da dün arayacaktım, unuttum dedi. Hakan'ı çok seviyorum, belki bir sevgili gibi değil, bir dost gibi, bilmiyorum. Ama bu daha kalıcı, öyle değil mi?

Hakan'cığım dün gece Ora Bar'ın önünde gül verdi bana, ilk gül verdiği kız benmişim. Çok teşekkürler canım.

Saat 18.00
28. 7. '94

Dün ben rüyamda Hakan'ı görürken telefon çaldı sabah, arayan Hakan'mış, duydum ve kalktım hemen, plaja gelmiş onu söyledi. Yarım saat içinde hazırlandım, indim plaja. Kutan ve Emre gelememişler çünkü Emre hamburger yaparken düş-

müş ve ayağına bir şey olmuş, yerinden bile kalkamıyormuş. Neyse onu merak ettiği için 16.00'da onu minibüs durağına kadar çıkardım ve gitti, gece Buğday vejeteryan restoranındaki konseri ve slayt gösterisini izlemek için oraya gittik, Ekin, ben ve babam. 24.00 gibi bitti, ben yolda indim ve BBC'ye ve Körfez'e baktım, Hakan ve Burcu'lara. Hardish Rock'ın önünde Hakan ve Burak'ı gördüm, ellerinde Emre'ye aldıkları köpek başlı bastonla yürüyorlardı, birlikte Hadigari'ye doğru giderken bir dükkânda Burcu, İnan ve Suat'ı gördük, onlar da Hakan'a burç kolyesi bakıyorlardı, onu aldık, sonra Hakan, ben ve Burak hep birlikteydik. Genelde BBC'deydik, arada bir Hadigari Bar'a baktık. Ben ve Hakan döner aldık. Hakan'a benim dönerimden tattırdım, sonra ben de yedim ve ben kimsenin ağzından yemem, değerini bil ha dedim. Gerçekten de sadece çok çok sevdiğim insanların ağzından yerim. Hakan'la İstanbul'da da birlikte olacağız. Annem geldi bu sabah, Hakan'la İstanbul'da dışarı çıkacağız dedim. Hakan'la mı, onu düşünmem lazım dedi. Sıkıldım ama, o benim şu andaki en iyi dostum. Hep el ele filan dolaşıyoruz, çünkü birbirimizi seviyoruz. Öyle ya da böyle! Geçen gün bana demişti ki, seninle ileride başka şeyler olabilir ama saçın kısa olursa şansın % 100, uzunsa % 99 dedi.

Onun düşüncesine gerçekten katılıyorum, çok akıllıca, şu anda dost kalmak, gidebildiğince.

Dün Bodrum'da tanıştığı bir kızı aramış, kız şu anda İst.'da. Didem diye bir kızmış. Hakan hep Burçak'layım demiş. Kız bozum olmuş, o da benim hangi Burçak olduğumu anlayınca, kız da demiş ki, iyi, hep onunla ol. Kız, Hakan'dan hoşlanıyor, velet Hakan, şeytan tüyü mü var ne, sende?

Anne, eğer bu günlüğü okuyorsan bana hiç mi hiç güvenin yok demektir ve eminim ki okudun, öyle olsun, sana çok kırgınım ama hayat bu işte. İlginç, yine de yazacağım.

Saat 20.50
28. 7. '94

Evet! Az önce Hakan aradı. Bugün Ak-tur'a gelemedim, çünkü Aslı (Kutan'ın götürdüğü kız) Kadıkalesi'ne geldi dedi.

Bu akşam Ak-tur'a gelsenize dedim. Kusura bakma, üç gecem kaldı, ve bu gecelerden birini Ak-tur'da geçirmeye hiç niyetim yok dedi. Peki o zaman yarın sabah Ak-tur'a gelin dedim. Herhalde tura çıkacağız, gelebileceğimizi pek sanmıyorum dedi. Yarın yine aramaya çalışacağım dedi ve yarın gece yine görüşürüz BBC'de, klasik mekânda dedik, işte böyle, ama araması çok hoşuma gitti, şu anda kulağımda walkman var, The Doors "Light my fire" dinliyorum.

Yazmayı çok seviyorum. Biraz sonra da Ekin'e yazacağım, Oya'ya da yazarım. Elif'e de yazacağım.

Saat: 13.30
31. 7. '94 (Ne yazık ki ay sonu)

Evet! 29'u gecesi iki tane bira içtim BBC'de, sarhoştum, çok çok değildim ama, yine de Hakan'la açık açık konuşacak kadar. Ona yanlışlarını söyledim, bunları da bir süre sonra aşacaksın, başka bir boyuta geçeceksin ve bu tür saçmasapan seksti, saçmasapan ilişkilerdi, bunların sana bir şey kazandırmadığını da göreceksin, dedim, ama bu açık sözlülüğüm onun hoşuna gitmiş. Ve 28'inde Burcu onu kısa saçlı bir kızla sarmaş dolaş görmüş, ben de ertesi gece gidip Hakan'a, dün gece kısa saçlı bir kız götürdün değil mi dedim. Evet, dedi. İşte benim anlatmak istediğim bunlardı. Ama kızı bir daha görmeyecek bile, hayvan karı çocuğun boynunu iki yerden morartmış. Sürekli Hakan'a insanlara hayret ettiğimi söylüyorum. Gerçekten meğer ben insanları tanımazmışım.

Ha! Bir de bir gece Hakan'la sohbet ederken, bak diye gözünü göstermişti, bir baktım gözyaşı. Sanıyorum hastalığımdan konuşuyorduk.

Dün gece Burcu'nun doğum günüydü. Şafak, ben, Burcu, Pamelon Pizza'da Suat'la buluşup pizza yedik, sonra ben BBC'de Hakan'la, onlar Körfez'deydiler. BBC'ye tam girerken Hakan boynuma bir kolye taktı ve işte Bodrum'dan bir anı, dedi tam o sırada uzun, siyah, düz saçlı, topluca bir kız hoplaya, zıplaya geldi, gelen Burçak'tı, Burak'ın kız kardeşi ve Hakan'ın çok çok iyi dostu. Onun da erkek arkadaşı intihar etmiş. Ha-

yatlarında birbirlerini üç-dört kez görmüşler ama, birbirlerine on sayfalık filan mektuplar yazıyorlarmış. Ben Körfez ve BBC arasında sürekli gidip geliyordum, arada bir de Hadigari Bar'a gidiyorduk. Ekin zaten Burak'laydı, Hakan'la Burçak el ele kayboldular ve biz dün sabahladık. Hakan bozukluğumu anlayıp, istemesen de bozuksun, kızgınsın bana dedi, ben de yoo!, o benim elimde ve bozuk filan da değilim dedim, ayrıca eğer beni biraz tanıyorsan böyle bir şeyi anlayabileceğimi ve kızgın olmadığımı anlarsın dedim. O da çünkü gerçekten aylarca görüşmeyeceğiz yine Burçak'la, anla ne olur dedi. Onu anlıyorum da, tüm gecenin yarısında yalnız başıma Bodrum sokaklarında dolaşmak pek hoş değildi. Burcu'ları aradım, bulamadım. Hadigari'nin önünde Hakan, Burçak, Kutan, Emre'yi gördüm. Hakan eminim ki nezaketen sordu, istiyorsan gel bizimle BBC'nin oraya dedi. Tabii ki Burçak'la yalnız olmayı tercih ederdi, gitmedim, yine tek başıma hadi bir Kestane'ye bakayım, Burcu'lar belki ordadır dedim, aşırı moralim bozuktu, hâlâ da öyle, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, ayrıca Burcu'yla dertleşmek istediğimi de söylemiştim ona, gerçekten şansıma oradaydılar, Burcu'yu görünce kendimi daha fazla tutamadım ve ağladım, Burcu gel dedim ve tuvalete girdik, anlattım her şeyi, ağlayarak. İşte böyle, boktan mı boktan bir geceydi, Hakan bu gece gidiyor. Ama tabii ki bu kadar boktanlığa rağmen biz dostuz. Çünkü onu seviyorum. Bir sevgili, bir erkek gibi filan değil. Bir insan olarak seviyorum, bir dost olarak.

Saat 21.00
31. 7. '94

Hakan'ın otobüsü yarım saat sonra kalkacak ne yazık ki. Gerçekten korkuyorum dostluğumuz zedelendi mi diye. Benim dün geceki soğukluğumdan. Bir saat önce filan aradı, hâlâ moralin bozuk mu dedi. Ben de evet dedim. Kusura bakma, ne yapabilirim dedi. Ben de sorunum seninle ilgili değil dedim. Acaba ben mi aptalca davrandım? Tanrım bu dostluğa önem veriyorum ben, ne olur zedelenmemiş olsun.

Dün gece bozulduğum Hakan'ın Burçak'la samimiyeti filan değil. Yalnız bırakılmışlık hissi. Yalnızlık bazen hoş, ama yalnız bırakılmak çok acı.

Şu anda Elif Teyze o ne dedi. Günlüğüm dedim. Ben de yıllardan beri tutuyorum günlük, dedi.

Hakan, acaba dostluğunda bir şüphe doğdu mu?

Hakan'ı şimdiden özledim. Telefonda biraz soğukmuş gibi geldi, belki benim soğukluğumdan da kaynaklanıyor. "Aramaya çalış sen de beni" dedim. "Tamam tamam" deyip, kapamaya çalıştı gibime geldi, işte böyle... Ha! Bugün Hasan'dan Aerosmith'den "Crazy"yi istedim. Hakan ve benim için. Yani Hakan ve benim şarkım.

Hakan'a...
31. 7. '94

Merhaba,

Sanıyorum şu anda yola çıktı otobüsün. Ama içimden sana mektup yazmak geldi, aslında seninle şu anda oturup, saatlerce dertleşmeyi çok isterdim. Çünkü biriyle konuşmaya çok ihtiyacım var ve bu kişi sen olsan daha da iyi olurdu.

Sen gittin diye üzgünüm, sanırım senin yokluğunu fazlasıyla hissedeceğim. Şimdi sanırım, "evet, tabii ki, işte ben böyleyim" diye megalomanlık yapıyorsundur.

Burçak'ı sevdim, tatlı kız. Ne de olsa adaşım. Ama pek konuşacak zamanımız olmadı onunla. Ben İzmir'e gidince ararım onu. Ya! ben şimdi kiminle dertleşeceğim, Hakan be! niye gittin sanki. Bok mu var İstanbul'da? Umarım mektuplarımı anlayabilirsin, çünkü ben biraz matrak yazarım, sanki konuşur gibiyim.

Kolyeyi her zaman takacağım. Gerçekten çok çok mutlu oldum, çünkü kolyeye baktıkça seni hatırlayacağım. Aslında hatırlamam için kolyeye bakmam gereksiz, çünkü ben dostlarımı aslında hiç unutmam. Asla!

Seni şimdiden özledim kereta. Neyse, iki hafta sonra görüşeceğiz umarım, bana yazarsan çok sevinirim.

Çok çok öpüyorum.

Dostun Burçak

* *P.S: Umarım kendini Güzin Abla gibi hissetmemişsindir.*
Dün DJ arkadaşımdan "CRAZY"yi istedim senin ve benim için, sen yoldayken...

Saat: 23:10
2. 8. '94
Dün Hakan'ın mektubunu attım. Yani attım dediysem çöpe değil, postaladım.

Dün gece Ekin'le gittik BBC'ye, orada Buket, Aslı ve Zeynep ikizler de vardı. Kutan ve Emre'ye söyledim Hakan gitti, konuşacak kimsem yok şimdi filan diye. Aslında Hakan'dan hoşlanıyorum ama bu da bir süre sonra bitebilir, ayrıca ona çok güvenmemem gerektiğini de bilmeliyim. Geçen gün yaptığından sonra pek güvenilir olmadığını gösterdi. Zaten kendi de söylüyordu. Bana fazla güvenme diye. Zaten ondan hoşlanmamın sebebi de bir çılgınlık, bir macera. Buna eminim. Onunla başka şeyler olsaydı eminim ki çok kısa süreli olurdu. O aslında beraber olunacak bir tip değil. Ama iyi bir dost. Zaten biz de dostuz. O çıkmıyoruz diye üzüldüğümü (şu çıkma lafından nefret ediyorum) sanıyor ama en doğrusu ve ben de bunu istiyorum.

Bodrum Bodrum, nasıl anlatsam, nereden başlasam...
Saat 19.30
3. 8. '94
Evet!

Az önce yani bir dakika önce filan Hakan'ı aradım, İstanbul'u. Yeni gelmiş eve. Didem'le buluşmuşlar, ne oldu, bir şeyler olacak mı Didem'le dedim. Belki dedi. Kızın Ankara'yı ya da İstanbul'u kazanmasına, üniversiteye bağlı çıkıp, çıkmamaları.

Burçak çok tatlı kız, çok sevdim dedim. O da seni sevmiş dedi. Ben de, hem de o suratsız halimle mi sevmiş dedim. O da Burçak dedi ki yine kötü kız durumuna düştüm dedi. Ben de, o geceki halimin Burçak'la ilgisi yoktu, seninle de ilgisi yoktu dedim. O da niyeydi o zaman, dedi, ben de sadece yalnız ve hüzünlüydüm dedim. Aslında o geceki hüznümün ve yalnızlığımın tek sebebi de Hakan Bey'di. Seni özledim ya! dedim. O da, ben de seni özledim 15'inde filan geliyorsun ama değil mi dedi. Ben de 15-16'sında filan orada olurum herhalde dedim. Hakan

için bir fedakarlık daha yapıyorum, İzmir'de kalacaktım ve sadece onun için bir-iki gün kalacağım. Kutan'ı görürüm bu gece, bir şey söylememi ister misin, biz onunla telefonda konuşuruz ama sen selam söyle ve beni aramasını söyle dedi. Mutlu oldum nedense.

İzmir
Sat 14.50
8. 8. '94

Evet artık Bodrum'da değilim, annem, ben ve kuzenim Emre 6'sı akşamı 22.30'da İzmir'e geldik.

Dün arkadaşım Ekin geldi bize, önce spagettiyi ellerimizle yedik, sonra dayanamayıp, tabağı kafamıza dayadık ve Emre fotoğrafımızı çekti. Sonra Karşıyaka'ya çıktık, dönüşte ayakkabılarımızı elimize alıp oradan buraya kadar çıplak ayakla yürüdük, ama ara sokaklardan.

İzmir
Saat: 24.00
9. 8. '94

Şu anda Rod Steward'ın çok hoş bir şarkısı çalıyor kasette "Baby Jane".

Bugün Ekin ve ben K.yaka'ya gittik saat 18.30 - 19.00 gibi Hakan'ı aradım. Annesi çıktı, evde yokmuş, ben Burçak deyince annesi öbür Burçak sandı ve annenler nasıl dedi ben de şaşkınlıktan iyiler, dedim şu anda İzmir'deyim, Hakan beni ararsa sevinirim dedim. Sonra Hasan'ı aradık, Ekin ve ben "Crying"i istedik. İzmir'deyim deyince çok şaşırdı, akşam beni ara dedim. Hakan aradı bu gece, "sen aradın değil mi" dedi. Önce diğer Burçak sanıp onu aramış, "neredeydin" dedim. Koşuya çıkmış. Mektubumu bugün almış, bu gece bana yazacakmış, ben de buranın adresini verdim. Sana bir mektup daha yazdım, on sayfalık, o da bugün atıldı dedim. Bilgehan, Emre ne yapıyorlar dedim. Bilgehan bir kızla çıkmaya başlamış, Emre'yi henüz görmemiş, Kutan da birkaç gün sonra gidecekmiş. Selam söyle hepsine dedim.

Saat 22.30 - 23.00 gibi de Haso aradı, bizim için "Crying"i çalmış. Ve anons ederken Burçak giderken bana söylemedi, çok kızdım ona, işte bu parçayı Burçak ve Ekin için dinliyoruz demiş. "Benim için de eğlen" dedim. İşte böyle.

Hakan'la konuşmamızın sonunda "seni özledim çok, yakında görüşürüz" dedim. Tam yatmıştık, aklıma bir şey geldi, Hakan "nasılsın" deyince, eh işte, fena değil demiştim, o da bana "hiçbir şeyi takma, unutma bu bizim hayat felsefemiz" dedi. Ne hoş.

Saat 15.30
16. 8. '94

Evvelsi gece 22.00'de filan Tim beyefendisi geldi, dün de gitti, giderken kuzenim Emre'ye demiş ki, Burçak bana çok garip davrandı, konuşacaktık onunla ama konuşamadım demiş. Ben gittikten sonra Almancı bir Türk kızla çıkmaya başlamış. Zavallı çocuk, kıskanacağımı falan sanıyor ama yanılıyor. Onun Simon adında yakışıklı bir arkadaşı var, çocuk benden hoşlanıyor ve Tim'le bana mektup göndermiş, ama mektubu Almanca yazmış, sarı kafa çevirdi ama.

Dün gece Özge ve Duyşen evden beni aldılar, birlikte Churchill'de oturduk. Özge "geçerken kapı açılmış, Özgür evdeyken, o da ben sanmış ama kimse değilmiş, acaba cin, ruh falan mıydı" demişti, ben de geçen gün rüyamda bir şeyden korkup, yüksek bir balkondan atlamıştım ve benim rüyalarım da çıkar ha! demiştim. Neyse sonra Duyşen ve kardeşi Bilge, Özge ve ben Özge'lerde kalmaya gittik Özge tam geçenlerde burada beş yaşında bir çocuk öldürülmüş, sapık varmış derken bir kadın sesi duyduk yukarı kattan Doğan Bey diye bağırıyordu. Özge'nin babası, baktık kadına, biri kapımı tekmeliyor diye bağırıyor, sonra Özge korkudan eline kocaman bir bıçak aldı, Özge'nin tanıdığı 10 yaşlarında bir çocuk da kapıyı çaldı, Özge kapıyı açtı ve gir çabuk gir diye bağırdı, çünkü çocuğun arkasında o çıplak, sadece altında siyah bir don olan, kısa, siyah saçlı kadın duruyormuş, her kapıyı tekmeliyordu, mahalle ayaklandı tabii bu kadar sese. Tam kadın bizim kapının önün-

deyken biz de balkonda annemlerle falan konuşuyorduk ve rüya aklıma geldi ve korkudan ağlamaya başladım. Daha önce evi arayıp, kadını söyleyecektim telefonu unuttum korkudan, ellerim tir tir nasıl titriyor, anlatamam, bir türlü çeviremedim telefonu, sonunda çevirebildim, kekeleyerek söyledim kuzenim Didem'e, biliyoruz dedi. Sonra deli, çıplak kadın apartmandan dışarı çıktı, kuzenim Emre beni aldı Özge'lerden, deli sivil polis arabasını gördü ve geliyorlar diye bağırmış, demek ki çok götürdüler ki tanıyor arabayı, polis 10-15 dakikada anca geldi, ne kadar uzun zaman.

Ha! Burada Hasan Ekin'e demiş ki, ben hâlâ Burçak'tan hoşlanıyorum ama nasıl olduysa ilk başta, tanışmazken Hadigari'de falan kesişiyorduk, ama dost olduk demiş. Ama eğer ben ona başka türlü yaklaşsaydım dost değil sevgili olurduk, ama ben dost olmak istedim ve öyle davrandım hep.

İşte böyle. Dün gece komik, aslında yaşarken çok korkunçtu ama sonradan komik geliyor. Deli dün gece herkese ateşin var mı diye sordu, sonunda polisler verdi. Acaba niye öyle? Belki uyuşturucu filan almıştı, ama herhalde başından kötü bir şey geçti evvelden, acaba ona ne yapacaklar? Belki de tımarhaneye kapatırlar. Neyse, az sonra Oya ve Ekin gelecekler. Bilmiyorum, yazdım mı, Oya'nın dayısı pankreas kanseri ve bu yüzden de anneannesi kalp krizi geçirmiş. Tanrım yardım et onlara, sağlıklı olsunlar yine.

Saat 14.20
25. 8. '94

Dünden evvelsi akşam Hakan'ı aradım, annesi az önce Kaçkarlar Dağı'na gitti dedi. Dağcı da. Peki söyler misiniz, ben bu pazar İstanbul'a, ayın 1'inde de Almanya'ya gidiyorum dedim. O da demez mi, o da 1'inde dönecek diye. Kahretsin! görüşemeyeceğiz. Canı cehenneme ama. Benim de öyle. Niye mi? Çünkü ben aptalım, insanlara çok çok önem gösteriyorum belli olduğu gibi, her gün ondan bahsediyorum bok varmış gibi. İki kere mektup yazdım, iki kere aradım. Çocuğun umrunda değilim. Benden bu kadar. Ne mektup yazdı, ne bir şey. Sadece bir

kere beni araması için not bıraktığımda annesine, o zaman aramıştı o kadar.

Vefalılara...

Saat: 23.30
26. 8. '94

Hi,

Ee! Naber? Sanırım bu günlük girişi olarak biraz sulu oldu ha! Ne dersin?

Neyse, üf! paragraf yapmayı unuttum, boşver. Ooh! Tavuğum ve salatam geldi odama bir yandan Aerosmith'in *Pump* kasetini dinliyorum. Efe'nin kaseti. Yiyeyim öyle devam ederim. Yedim, evet. İki-üç gündür genelde Efe'lere gidiyorum, annesi, babası ölen hem de 3-4 gün önce ölen babaannesinin evine gidiyorlar. Bazen Ekin (arkadaşım olan) geliyor, bugün de Efe'nin arkadaşı vardı, oturup MTV filan izliyoruz, konuşuyoruz.

Yarın buradaki eski gruptan biri parti veriyor, gitmek istiyorum, davet de edildim ama tanıdığım kız gitmiyor, Efe'lerle falan gitsem, onlar erkek ne de olsa, bir kız bulurlar, ben de orada sap gibi kalırım. Oya belki gelecek ama izin alabileceğini sanmam. Ekin'in de öyle.

Bugün kurşun döktürdük, üstümde nazar varmış meğer. Bak, bak, hem de erkek nazarı. Kim o acep?

Benim felsefem hiç bir boku takma ve içinden geleni yap her zaman ve Think Positive!

İşte bu çok çok önemli. Sanırım bunları yapan mutlu olur, her zaman olmasa bile genelde. Farkına varmadan sayfa da bitti ha!

Tschüss...

Saat 20.50
31. 8. '94

27'si gecesi partiye gittim, pek güzel olduğu söylenemez. Herkes sarhoştu, ben de 21.30 - 22.00'den 24.15'e kadar koltukta oturup milleti seyrettim, komiklerdi ve de aptal.

Nedense bu akşam hiç keyfim yok. Hüzünlüyüm ve düşünceliyim. Düşünceli olmamın sebebi Almanya'ya ya 9 ya da 12 Eylül'de gideceğiz. Ve hastane lojmanında yer kalmadığı için hastanenin yanındaki otelde kalacakmışız bir hafta. Ama ben nerede okula başlayacağım ve de ne zaman. Ben Amerika'da okumak istiyorum, Türkiye'de okumam zor çünkü çok baskı var. Ben artık baskı kaldıracak bir insan değilim. Eğer bu sene Amerika'da okuyamazsam İzmir'de okuyacağım. Amerika'ya gitmem için babamın tiyatrodan arkadaşları burs falan bulmaya çalışacaklarmış. Eğer İzmir'de okursam da kimbilir Almanya'dan ne zaman geleceğim ve hangi okula gideceğim, teyzemlerle birlikte oturacağım ve bu gerçekten zor benim için. Çünkü ben aileme bile asilik yapıyorum, hele baskıya hiç dayanamam. Benim ailem serbest, ben buna alıştım ama eniştem ve teyzem pek değil. Karışırlar bana. Belki annem de İzmir'de kalır.

Sa: 20.00
4. 9. '94

İki gün önce Chris de Burg konserine gittik, kuzenim Didem ve onun arkadaşlarıyla. Ama pek eğlendiğim söylenemez. Adam iyiydi de, biz durgunduk. Bir de 400.000 liram gitti. Neyse, sağlık olsun.

Bugün Şirince adında bir köye gittik. Çok güzel bir yer ve şirin adı gibi. Sarışın, yeşil gözlü, 20 yaşlarında çok güzel bir genç üstümdeki James Dean t-shirt'ünü nereden aldığımı sordu. James Dean'i çok seviyormuş ve dükkânında da satmak istiyormuş, Amerika ya da İngiltere'den deyince ben eğer Türkiye'den alsaydınız sizden onu isteyip, size dükkândan istediğiniz t-shirt'ü alın diyecektim dedi. Herhalde köylüydü ama kılığı kıyafeti çok köylü gibi değildi, ama oranın köylüsüydü kesin.

Bu t-shirt'ten bastırtıp, oraya bir daha gidip hediye etmek istiyorum.

Yarın gece İst.'a gidiyoruz annem ve ben, 9'unda da Almanya'ya.

Saat 13.30
11. 9. '94
Hannover

Evet ve yine Almanya'dayız. Evvelsi akşam geldik ve Elif'in kaldığı evin sahibi genç şu anda İspanya'da, biz de burada kalıyoruz.

İst.'da üç gün kaldık. İst.'a gelir gelmez, kapıdan girer girmez Hakan Bey'i aradım, buluşalım, ben seni gece ararım, dedi ve ne aradı, ne sordu, gece aptal gibi yine ben onu aradım, evde yoktu, annesine not bıraktım. Ben İzmir'deyken niye aramadın dedim, İst.'da değildim dedi.

Yarın hastaneye gideceğiz. Ha! Unutmadan, babam da bizimle geldi, neyse şimdi Oli, Elif ve ben şehre gideceğiz.

Tschüss.

Saat 17.50
16. 9. '94
Hannover

Hallo!

Şu anda Hotel İbis'de MTV'yi seyrediyorum ve tek başımayım. Şu anda MTV'de Kylie Minogue'un "Confide in me" adında çok hoş bir şarkısı çalıyor. Annem, babam alış-verişe, Elif de şehir dışında Oli'nin bir arkadaşının doğum günü varmış, oraya gitti. Ben hiç otelde kalmadım, annem ve babam otelde kaldılar. Şimdi dışarıda yağmur var, hoş.

Evvelsi gün dize kadar bağlı kahverengi bir bot aldım, bir de kahverengi tayt. Hayret! Ben genelde siyahtan başka renk çok giymem aslında.

Ya! Almanya'da çok beğeniliyorum. Her dışarı çıkışta o kadar yakışıklı genç bakıyor ki, tam anlamıyla kesiyorlar. Ben de beğendiklerime bakıyorum tabii. Kaç gündür kafamda Washington yazılı kepim var, acaba o mu uğur getirdi, aslında kendimi beğenmişlik gibi olmasın ama Türkiye'de çok kişi beğenirdi beni. Sanırım farklı, değişik bir tipim. Özellikle Almanya'da bizi İtalyan, İspanyol falan sanıyorlar. Türküz deyince hayret ediyorlar. Tabii tüm Türkleri buradaki kapalı Türkler gi-

bi sanıyorlar. Az önce annem ve babam Prof. Riehm'le konuştular. Babam Prof. Riehm'e Burçak için Amerika'da burs biliyor musunuz deyince, o da üniversiteleri bilirim de, lise bilmem gibi bir laf etmiş. Ama araştıran çok kişi var benim için Amerika'yı. Dr. Selim, Selim'in sevgilisi Andrea, Ayşe araştıracak ve birkaç tiyatrocu da araştırıyorlar. Prof. Riehm Burçak ne rüyalar görüyor diye sormuş. İlginç. Çünkü o bir doktor, yani bu tür şeylerle pek alakadar değildir onlar. Babam Burçak gidince okula başlayacak deyince, o da çok iyi olur çünkü çok sağlıklı demiş. Haftaya perşembe filan gidebilirmişiz. Ya! Keşke october festival'de burada olsak. 23'ünden 9'una kadar ve de Hannover'de.

Bugün Elif'teyken önce River Phoenix niye öldü diye, sonra Kort Cobain öldü diye ağlamaya başladım. Hazır ağlamışken hepsi yerine ağlayayım dedim. Belki kötü, belki iyi, ama onları tanıyamayacağım hiç. Ama tanımak isterdim. Kimbilir, bundan sonraki yaşamlarından birinde tanışırım ama başka beden, aynı ruh.

Saat 22.00
28. 9. '94
Hannover

Doğrusu şu anda iki ayağım bir pabuca girdi. Şimdi Oli'den CD'leri çekiyorum ve şarkı sözlerini yazıyorum, adres defterimi ve bir yandan da bunu yazıyorum. Bir iki gün sonra Türkiye'ye dönüyoruz. İstanbul'a oradan da İzmir'e, ve okula başlayacağım. Üç hafta geç olacak ama olsun.

Şimdi daha fazla yazamayacağım. Sevgiler...

Saat 22.10
29. 9. '94
Hallo,

Bugün öğrendiğime göre yarın akşam 20.30'da uçağımız kalkıyormuş. Yakışıklılara, düzenli hayat şartlarına, düzeyli insanlara, alışverişlere, Hennes & Mauritz'e ve daha birçok şeye hoşçakal... Hep yeni bir hayat başlıyor benim için Türkiye'ye

gidince. İzmir'de yaşayacağız annem ve ben. Ve herhalde bu pazartesi falan okula başlarım. Çok heyecanlıyım ve haliyle biraz da korkuyorum.

İst.'da yazabilecek zamanı bulacağımı sanmam. Herhalde İzmir'de yazarım artık.

Ha! Geçen gün yani on gün ya da bir hafta önce, babam Amerika'ya şimdi gitmem teklifinde bulundu, Selim-Andrea ve Ayşe'ye New York'a ve de Boston'a Alin'lere. Önce kabul etmiştim, ilk dönem okula gitmeyip, ikinci dönem giderim diye düşünmüştüm ama onlar sürekli çalışıyorlar ve bana ayıracak zamanları olduğunu sanmıyorum ve onun için bu tarihte gitmekten vazgeçtim. Tatil için belki yaz başı filan giderim.

Bir de orada okumam için devlet sanatçısı Ayten Gökçer, İhsan Doğramacı'yla (birkaç sene önce tüm üniversitelerin başındaki kişiymiş) konuşacak. Babamla annem de faks yolladılar. Dergi resimlerimi ve mektup.

Uykum var. 8.00'de kalktım çünkü. Ama şimdi uyuyamam. CD'leri çekmem lazım kasete.

Saat 18.48
2. 10. '94
İstanbul
Merhaba,

Az önce Şenay'laydım. Ve bugün Ortaköy ve Beyoğlu'na gittik. Bodrum'dan birkaç kişiyi gördüm. Ama konuşmuşluğum yok.

Aa! "Tarzan" dizisi başlıyor. Yarın annemle İzmir'e gidiyoruz. Bir-iki gün sonra da okula başlarım. Amaaaaan! 3.5 hafta gecikmiş olacağım. Dün Ekin'i (arkadaşım olan) aradım. Dersler başladı mı dedim. Evet, 1-2 konu oldu ama aradaki açığı kapatırsın dedi. Ama o Lise 3'de. Neyse şimdi yemek yemeliyim. Daha sonra da Betül Teyze'lere gideceğiz. İzmir'de yazarım, kısa zaman sonra.

Saat 21.55
16. 10. '94
İzmir

Şu anda Bulutsuzluk Özlemi'ninin *lagara lugara* şarkısını dinliyoruz mum ışığında ve iki kız kuzenim Jale, Didem de odadalar. Şimdi de *tepedeki çimenlik* çalıyor çok hoş. Çok melankolik bir haldeyiz.

Dün gece K. Özge'lerde kaldım, Özge'lerde oturduk, ilginç makyajlar yaptık birbirimize. Şimdi de *evet evet* başladı, şarkının başındaki sözler şunlar; *"Deli dolu, dolu dolu yaşamak gerek"* ve bir yerde de, *"ama her şey şu anda, yarın yok ki (belki) ideal, amaç, falan, filan, para pul hepsi fasafiso"*. Tanrım bu herifin sesi ve kendi, muhteşem. Ben hastayken konserde o da vardı ve konuşmuştu. Çok hoş bir adam. *Uçtu uçtu* çalıyor şimdi de.

Ha! Özge'yle yaptığımız çılgınlıklardan bahsediyorum.

Aman Tanrım inanmıyorum şimdi kuzenim Didem, bana gelip annem ve Ayça teyzemin konuşmalarını duymuş ve onu anlattı bana. Tanrım, annem böyle düşünemez. Olamaz. Rüyada mıyım kabus mu bu? Teyzem ve annem acaba Burçak'ı arkadaki İbrahim'in yanına mı versek de dikiş öğrense, okula gitmese filan diyorlarmış. Ağlıyorum, bu olamaz. Olamaz... Benim büyük hayallerim, planlarım en önemlisi umutlarım, Amerika umutlarım var. Buna o da inanıyordu, ya şimdi. Eğer hayatım böyle boktan sürmeye devam ederse Amerika'ya gideceğim en kısa zamanda. Okul, burs filan olmadan hem de. Bana onu mu yakıştırıyor annem; okumayıp, terzi çıraklığı yapmayı. Küçümsemiyorum ama ne demek ya! Benim büyük hayallerle, Amerika hayalleriyle iyileştiğimi biliyor. İnanamıyorum.

Dün gece neler yaptığımızı sonra yazarım. Tüm keyfim kaçtı çünkü. Hastalığımdan sonra her şeyin tozpembe olacağını sanmıştım, zaten öyle iyileştim. Fakat neden değil? Neden gri.

Neden? Neden?

Yaşam bu mu yoksa? Hayır, hayır buna inanmamalıyım. Bu benim yaşama gücümü alır. Öyle olmasa bile kendimi kandırmalıyım. Çünkü bu benim yararıma, benim hayatım, inanıyorum ki her şey çok daha iyi olacak. İnanmalıyım buna.

Canım Hakan'cığım,

Yine Crazy'yi, bizim şarkımızı dinliyorum. Bu üçüncü ya da dördüncü başa alışım. İki gün öncesine kadar kendi kendime söz vermiştim bu şarkıyı dinlerken, Hakan için ağlamayacağıma ama sonra düşündüm ve kime güçlü olduğumu ispatlayacağım ki, bu neye yarayacak ki, ne sıkıyorum kendimi, niye tutuyorum ki gözyaşlarımı. Ve dayanamadım az önce de...

Seni öyle özledim ki, ama seni sildim de. Çünkü beni çok kırdın, belki de farkında olmadan. Evet! Bu beşinci başa alışım oldu bu şarkıyı.

Ama sana yazarken bunun çalmasını istiyorum. Yine her zaman olduğu gibi mum ışığındayım. Bu beni rahatlatıyor. Aslında hiçbir zaman bunu düşünemeyeceksin çünkü sana içimden geldikçe bu tür mektuplar yazacağım ama asla yollamayacağım. Bu altıncı başa alışımdı. Ben neden kendi kendime acı çektiriyorum; seni düşünüp, sana mektup yazıp, "Crazy"yi dinleyip hem de defalarca, senin için ağlayıp, neden? Kahretsin. Neden bu Dünyada hep vefasızlar, haksızlar, kötüler kazanır? Ben de sonuçta bir vefasıza âşığım sanırım. Ve onun için kendimi üzüyorum, oysa onun beni düşündüğü bile yok belki de. Ne güzel günler geçirmiştik seninle. Ne farklı bir dostluktu bizimkisi. Evet! Hep şöyle derdin, "bir güç var ve bu güç bizi bir araya getirdi, ben yaşamdan bıkmış, hiç yaşama isteği olmayan biri, sen ise yaşama gücünle iyileşmiş, yaşam dolu birisin" derdin. Sonra daha ne güzel şeyler söyledin. "Sen benim neredeyse Kutan kadar iyi dostumsun," ve senden hoşlandığımı söyleyince hazır değilim biriyle beraberliğe demiştin, oysa bunu senden bir şey beklediğim için söylememiştim, evvelki on sayfalık gönderdiğim mektupta da yazdığım gibi. Az önce yine başa aldım. Tanrım ben ne yapıyorum ve neden? Ama yazdığım iki mektuptan hiç cevap alamadım. Yaa! Neden bana bu kadar acı çektiriyorsun sen? Ve kahrolası ben, sana neden âşık oldum. Ve kendi kendime uzun bir süre

bunu kabullenmedim ama şimdi acı çektikçe, seni sevdiğimi anlıyorum. Kahretsin, peki neden sen?

Ayrıca bir keresinde çok iyi hatırlıyorum da, hatta bir kere değil, birkaç kere, bana seninle birlikte olmayalım çünkü bu yaşlardaki ilişkiler kısa süreli oluyor ve biter ve de bittikten sonra da dostluğumuz kalmaz diyordun, ama kimbilir, belki de ilerde çok daha güzel şeyler olur, çünkü senin de farkettiğin gibi aramızda birtakım hisler var diyordun. Peki neden bunları söyledin, beni bu sözlerinle şimdi daha da umutsuzluğa düşürdün.

Kendimi aptal âşık kızlar gibi hissettim ama, nasıl olsa bu mektubu hiçkimse, sen dahil, çok yeri gelmedikçe okumayacaksın canım. Hayret, bu kez başka şarkıya geçtim.

Hakan, aslında sen beraber olunacak biri değilsin, belki sadece âşık olunacak kişisin. Çünkü beraber olunduğunda da insana acı çektirirsin, senin de dediğin gibi senin ilişkilerin kısa süreli olur, biter ve aptal âşık yalnız ve âşık kalır seni düşünerek. Belki de ben sana aslında âşık değilim. Fakat âşık olmak istiyor olabilirim belki de ve bu kişi de sen oldun, beni kıran, vefasız, çılgın, dost sandığım ve âşık olduğum ya da sandığım.

Kız arkadaşın Ceyda'nın ölümünden sonra birtakım şeylerin sana ders olması, insanları kırmaman gerektiğini öğrenmiş olman gerekmez miydi, o acından sonra? Hiçbir zaman, ölene dek yaptıkların onun seyrinde olacak. Bunu bil. O seni hissediyor, görüyor ve üzülüyordur eminim ki. Çünkü inanmalısın ki o ölmedi, ölen sadece onun bedeni, ruhu değil. Madem onu bu kadar seviyorsun da, onu niye bu kadar üzüyorsun? Tanrım o burada, odamda, bunu hissediyorum, şu anda beni izliyor. Ürküyorum bundan, ama sana her zaman söylediğim gibi bunları aşmalısın. Hayat sadece insanları kırmak, karı kız götürmek değil, çılgınlık da değil bu. İnanıyorum ki bu kadar basit değil hayat ve sen bunları aşacaksın. En azından Ceyda için. Benim için olmasa bile.

Saat 21.15
18. 10. '94
İzmir

Her şey çok fazla karışık, kuralcı. Neden hep kurallara uymak zorundayız ve neden hep, hayatımız boyunca duygularımızı bastırıp, kendi kendimize farkında olmadan acı çektiriyoruz. Şimdi ben niye dümdüz, bu aptal çizgilerin üzerinde devam ediyorum. Bilerek mum döktüm kağıda.

Geçtiğimiz Cumartesi annem dedi ki, İzmir'de bir hasta çocuk varmış, onun yararına da konser yapılıyormuş, Ozan Orhon da senin gelmeni istiyormuş dedi, Oya'yı da alıp çıktık yola, benim midem bulandı, ama neyse ki oraya gidince geçti, terslik bu ya, ishal oldum sonra. Birçok şarkıcı oradaydı. Sunucularla tanıştım. Sahneye çağrıldım, bir şeyler söyledim.

Öncelikle bana yapılan tüm konserler ve kampanyalar için çok teşekkürler herkese. Umarım bu tür yardımlar devam eder ve ben inanıyorum ki Oğuz da benim gibi iyileşecek, tabii ki en önemli onun inanması buna. Aslında o biraz küçük, henüz sekiz yaşındaymış ama buna inanabilecek yaştadır sanırım, dedim. Ve sunucu kız, Romina bana peki şimdi bize çok iyiyim diye haykırır mısın dedi. Ben de çok iyiyim, diye bağırdım. ikisi de beni yanağımdan öptüler ve seni çok seviyoruz dediler. Çok acıklı, şu andaki durum. Ve sabah da annem ağladı, ben de. Almanya'daki hemşire Anet bana Christmas'da ben çok çok hastayken müzikli rozetini çalardı ve sonra o rozeti bana verdi ve ben sabah buldum o rozeti çaldım ve şimdi de. Bu çok acıklı. Tanrı'ya şükürler olsun. Evet! Konserden bahsediyordum. Sonra adam bana, evet şimdiki şarkıcımızı Burçak takdim edecek, dedi ve bana da fısıltıyla Soner Arıca dedi. Ben de Soner Irıca dedim yanlışlıkla. Ama çakılmadı. Ve çok ciddiyim, şarkıyı söylerken gözümün içine baktı. Hatta Oya bile bacağıma öyle bir vurdu ki, Burçak sana bakıyor diye çığlıklar atmaya başladı. Çok hoş çocuktu ama. Ercüment ağabey, tanıştırayım filan dedi. Ama ben öyle bir ünlüyle onun hayranıymış gibi tanışmam ancak ve ancak kişiliğimle, Burçak olarak tanışırım. Tabii ki tanışmadım bu yüzden. Hem ben zaten onu ünlü olmadan önce de beğenirdim. O dükkânları

Sagra Special'de çalışırken de. Neyse işte böyle, konser anım da.

Evvelsi gün bir şey yazmıştım yaa! Hani annemle, teyzemin konuşmasını ve annemin böyle bir şey düşündüğüne inanamadığımı filan. Ben galiba fazla safım. Meğer pislikler kandırmışlar beni. Önce odada ağladım, sızladım sonra içeri gittim asık bir suratla. Kimseyle konuşmadan. Sonra bunlar aralarında akılları sıra benimle dalga geçer gibi, acaba biz de mi okulu bıraksak da terzi çırağı olsak deyip, kıkırdaşıyorlar, sonra tepem attı, herkesin önünde elimdeki yastığı anneme fırlatıp, salak sen önce kendinle dalga geç, hiç de komik değildi diye, bağırmaya ve ağlamaya başladım. Baktım ki hiçbiri takmıyor, hâlâ aralarında gülüşüp duruyorlar, kendimi odama kapattım, kapının da arkasına geçtim ki kimse açamasın, sonra annem haricinde birçoğu kapıyı açmaya çalıştı. Ama neyse ki ertesi gün barıştık, ama amacım onlara naz yapmak, onları rahatsız etmek değildi, aksine rahatsız etmemek, rahatlamak için kendimi odama kapadım, onlar da üstüme geldiler.

Evet! Özge'lerde kaldım geçtiğimiz C.tesi. Oya'nın babaannesinden izin aldık ama vermedi ve Oya da aşırı sinirlendi, bağırıp, çağırmaya başladı, acısını benden çıkardı, ben de Oya be! bağırma ne olur, diye çok uyardım ve ben de sonunda dayanamayıp yeter be! senin şımarıklığını çekemem dedim, o da darıldı gitti, Özge'lerden aradım, işi tatlıya bağladık. Evet! Özge'lerde birbirimize komik makyajlar yaptık. Ben kendimi vampire çevirdim. Siyah ruj, çeneme kan, simsiyah bir elbise tuvaletimsi yere kadar, ayağıma matraklık olsun diye beyaz spor ayakkabı ve bu kısacık saçlarımı da iki yandan yaptım, Özge de orospu makyajı gibi bir makyaj, karnına da bir yastık ve hadi dedik, Efe'lere gidelim gece saat 12.30'da yürüyerek geldik Efe'lere Özge'nin ağabeyi Özgür ve onun arkadaşı Can da oradaydı. Sonra makyajlarımızı silip saat 01.00'de geri döndük Özge ve ben. Bir saat sonra filan da Can ve Özgür geldiler. Zaten sabah saat 05.30'da uyuduk. Anneme de anlattım.

Aaa! Dün kimi aradım, Burak ve Burçak. Hakan'ın arkadaşları. Burçak üniversiteye hazırlanıyormuş. Hakan hiç aradı

mı seni dedim. Aramış, söyle ona dedim, ona çok kızgınım, pislik beni hiç arayıp, sormadı, ister arasın, ister aramasın o onun sorunu diye darıldığımı belli ettim. Umarım söylemeyi unutmaz.

31. 10. '94

Merhaba Özge'ciğim,

Tanrım nedir bu halim benim? Sizde kaldığım geceden beri çok kötü hissediyorum, hastalığım bakımından hiç iyi değil. Her şeyden ama her şeyden nefret ediyorum. Neden? Neden her şey beklediğim gibi değil. Dün gece anneme dakikalarca sıkı sıkı sarıldım ve hıçkırarak ağladım, konuşmadım, o sordu ben söylemedim neden olduğunu. Sonunda Amerika mı dedi. Ben daha fazla ağlayınca, anladı Amerika olduğunu. Her şey çok boktan. Sonra dayanamayıp anlatmaya başladım. Derslere ne kadar çalışmasam da üstümde hissediyorum o baskıyı, çok zor ve dayanamıyorum bu baskıya, gitmek istiyorum artık, ama sen bile inanmıyorsun gidebileceğime, hiç kimse bir şeyi bu kadar isteyemez, benim kadar istemeyenler bile Amerika'da okuyorlar dedim. O da ama onların çok paraları var, bir ev kirası bile bin dolar dedi. Ama uğraşsalar burs filan buluruz. Tanrım lütfen gideyim en kısa zamanda. Özge ne olur dua et benim için.

Bugün okula giderken nasıl sinirim bozuldu ve ağlamaklı oldum, görmeliydin beni. Kadın öğretmen kızım ya saçını kestir ya da ör dedi. Ben de kadının yanına gittim, boğazıma bir şey takıldı sanki, ağlayamadığım için, ellerim titredi ve çok çok sinirlendim. Ben saçlarımı kaybettim, asla kestiremem, hastayım. Gonca Hanım biliyor, onunla konuşun dedim. Tamam, iyi dedi.

Şimdi Biyoloji dersindeyim ve öğretmen bir şeyler anlatıyor, ben de ona bakıp sana yazıyorum, bu çok zor. Bu öğretmenin küçük kızı da 3 yaşındayken lösemiymiş ve o da benim gibi iyileşmiş. Şimdi 6 yaşında, ne güzel onun da kurtulması. Canım, hem de küçücük bedeniyle, daha yeni yeni düşünmeye başlarken hastalanmış, ama eminim ki ölümle savaştığını bilmiyordu. Onun bilincinde olmak daha mı iyi,

daha mı kötü bilmiyorum. Aslında kişisine bağlı, bazısı hastalığını öğrenince morali sıfır olur ve yaşama savaşı vermez, bazısı da tam aksine benim gibi inat eder ve yener o bok hastalığı.

Neyse ki en iyi şey, bu boklukta, dostluğumuz, birlikte geçirdiğimiz güzel anlar. Seni çok seviyorum, canım. Zaten bunu biliyorsun, sana anlattığım özel birtakım şeylerden. Bunları bilen sayılı insanlardan birisin, öpüldün!

Burçak

Saat 20.00

24. 11. '94

Evet, nereden başlasam, nasıl anlatsam (Mazhar-Fuat-Özkan'ın o güzelim Bodrum Bodrum şarkısında da söylendiği gibi) Hep hayal kırıklıkları, (şimdi Didoş kuzen işten geldi.) neden mi? Neden olmasın. Öyle. İşte, ne yazık ki. Hayat bu. Geçen gün biz Churchill'e gidiyorduk kızlarla. Tam apartmandan çıkarken Selçuk ve Özer girdiler. Özer'i ilk kez gördüm. Onlar asansöre bindi, ben de çığlıklar attım, Tanrım o neydi öyle ne hoştu deyip, bir anda kendimi yere yattım, kahkahalarla. Oya da benden görüp aynısını yaptı. Kızlar nasıl güldüler, çok hoştu ama halimiz. Oya'nın yere yatışının sebebi de Selçuk. Neyse ben o gece çok bunalımdım. Efe geldi, ne oldu, anlat bana, hani ben senin dostundum. (Şimdi tenime, yanmamış kibrit çöpünü sürterek K harfi yaptım. Kurt Cobain'in K'si, geçen gün de iğneyle K kazımıştım.) dedi. Anlatmazsan darılırım, ne oldu dedi. Ben de, işte sorun bu, ne oldu ki, hiçbir şey onun için böyleyim dedim, açıklamamı istedi, ama gerçekten sorun bu, ne oldu ki. Sonra ben Efe'nin kıyafet dolabının içine girip oturdum, sonra o da yanıma geldi, oturdu. Anlattım, hayal kırıklığımı, hastalıktan sonra her şeyin çok daha iyi olacağını sandığımı, Amerika hayallerimi, umutlarımı anlattım ona.

Hepsinin kafası içkiden zaten kıyaktı, ama bu beni anlayamazlar anlamına da gelmez. Ve o da bana bir şey anlattı. Küçükken kuzeni Özgür'le mutfaklardaki seramiği çıkarınca alt katın gözükeceğini sanırlarmış ve hep onu çıkarmak için uğraşır ama bir türlü beceremezlermiş, ve bir gün (şu anda ağlıyorum ve kendimi kaybettim) tekrar tekrar seramiğin altında hiçbir şey yok, seramiğin altında hiçbir şey yok. Seramiğin altı çimento diye ağlamaya başladığımı farkettim, seramiği çıkarmayı başarmışlar ve bir bakmışlar ki seramiğin altı çimento ve alt kat gözükmüyormuş ve Burçak o an o kadar hayal kırıklığına uğramıştık ki, anlatamam dedi. İşte dedim benim derdim de bu zaten, beni anlamanız gerekir dedim. Seni anlıyorum, ama Amerika'ya gidip orada yaşarsan, bu kadar büyütmeye değmeyeceğini anlayıp hayal kırıklığına uğrayacaksın dedi. Evet ama

orada yaşamadan bunu bilemem, yaşamalıyım dedim. O sırada o hoş herif geldi, siz ne yapıyorsunuz burada dedi. Muhabbet ediyoruz, sen de gelsene dedik. Yok dedi, içeri gitti.

Bir arkadaşına yazdığı 21 Kasım 1994 tarihli mektubundan alıntılar..

...zaten bu dünya biz iyiler için değil kesinlikle değil. Bizim yerimiz başka yer olmalı. Evet, bambaşka bir yer. Neden hep iyiler ölür, iyiler acı çeker, neden? Tanrım neden? Sanırım bunun cevabını bedenimiz bu dünyadan ayrılınca alacağız.

İnanıyorum ki çok daha iyi günler bekleyecek bizleri. Bunu hak ettiğime inanıyorum. Bu bir dini görüş değil, öyle olmalı, burada bitmemeli her şey. Hayat bu olamaz.

En güzel şey de ne biliyor musun, dostluk. Ne mutlu ki buna sahibiz. Bu, bizleri ayakta tutan, yaşama bağlayan en büyük unsurlardan biri olmalı.

Her zaman, herkes bir şekilde sevdiklerini kaybediyor, ayrılıyor onlardan, ya acı, ya ölüm, ya mesafe, ya vefasızlık, sonuçta bir şeyler ayırıyor insanları.

Sevgi dünyadaki en güzel ve tek şey bence. Keşke insanlar bunun bilincine varabilseler, çok geç olmadan.

Nasılsın? Gerçekten ama gerçekten iyi mi hissediyorsun, mutlu olmalısın. Keşke bu mutluluk geçici olmasa. Keşke hep mutlu olsak. En önemli şey mutlu olabilmek. Bir insan çok parası, şöhreti olsa bile mutlu olabilir ama çok fakir olup mutlu olmayı tercih ederdim. Belki çok klasik bir örnek oldu, ama öyle değil mi?

Radyoda söylediler haberlerde şimdi, yine biri ayrılmış gitmiş. Onu sevenler ne kadar da üzülmüşlerdir, kimbilir? Aslında ölüm üzücü bir şey değil, insanların üzülmelerinin sebebi, onu özleyişleri, bir daha göremeyecek olmaları. Ama bunun farkında değil insanlar, ölümü kötü bir şey, korkulacak bir şey sanıyorlar. Birçoğumuz öyle. Ben ölmekten değil, ama sevdiklerimi yitirmekten korkuyorum. Tanrı bizi

ayırmasın. Her zaman dilemişimdir ki öleceksek, ne aptalca bir laftı, tabii ki öleceğiz ama sanki hiç, yaşlanmayacak, büyümeyecek ve hatta ölmeyecekmişiz gibi geliyor. Evet her zaman sevdiklerimle, özellikle de ailemle birlikte ayrılmayı dilemişimdir. Belki de Tanrı onun için almadı hastalığımda beni. Duygu sömürüsü yaptığımı sanma sakın, ama bir de ne isterdim biliyor musun, ölünce beyaz bir tabutta, bembeyaz bir kıyafet ve makyaj yapılmasını ve insanların cenazemde bembeyaz giyinmelerini ve cenaze havasından çok kokteyl havası olmasını isterdim, yemek ya da kokteyl yapılmasını. İnsanların gülümsemesini, ağlasalar da şunu bilmelerini isterim ben çok daha iyi bir yerde ve daha mutluyum. Tüm sevdiklerim ve tüm beni sevenlerin orada olmasını isterdim. Bunlar sana aptalca gelmesin, hayallerimi bir dostumla paylaşıyorum, bu güzel. Ve onlar bilmeliler ki ben ayrıldığımda, ben istediğim yere ulaştım, oradayım. Umarım anlamışsındır beni. İki mumum da söndü, beşer dakika arayla. Şimdi üçüncüsü de sönecek, bu demektir ki bitir artık, yazacakların bu kadar, kes artık.

Aslında paylaşacak çok şey var. Bunlar yazmakla bitmez beni anlıyorsun değil mi? Umarım. Seni seviyorum dostum. Yazdıklarımın hepsi çok içten ve doğru şeyler.

Dostun Burçak

* *P.S: Serağimin altında hiçbir şey yok, alt katı göremiyoruz, çimento var...*

Mum Sönmemeli

Nefesimi tutuyorum
Oturup saatlerce mumdaki alevi seyrediyorum
Nefesimle ateş titriyor, kalbin heyecanı gibi
Mum sönmemeli
Nefesimi tutuyorum
Ve yine bir anda hayallere dalıyorum
Ne kadar zaman geçti bilmiyorum
Ateş hâlâ yanıyor,
Mum sönmemeli.
Hayal kurarken mum yanmalı,
Onu görmeli,
Sıcaklığını hissetmeliyim
Odam mum ışığında daha güzel,
Her şey daha güzel
Çirkinlikleri görmüyorum mum yanarken
Mum sönmemeli
Elektrik yanmamalı
Ve ben
Çirkinlikleri görmeyeyim birazcık olsa da...
Gözyaşlarım tükendi sandığım an ateşim söndü.

Burçak
28. 11. '94

İzmir
Saat 21.00
30. 11. '94
Merhaba, merhaba,

Elif'le telefonda konuştum şimdi, iyiymiş. Canım onu da, Ekin'i de, babamı da nasıl özledim. O zaman canım değil canlarım demem gerek.

Yine bunalımlı günlerime girdim. Arada bir oluyor bu. Bağırmak, kaçmak, asilik, çılgınlık yapmak, hayatta en nefret ettiğim şey olan ve insanların hep uymaları gerektiğini sandıkları, bunun için çabaladıkları kurallara uymak istemiyorum daha fazla. Bıktım artık. Hep kurallar, kurallar, kurallar.

Burçak'ın Kim Dergisi'nde yayımlanmış yazısından...

ARTIK SAÇLARIM RÜZGÂRDA UÇUŞABİLİYOR

En zor olan da bir şeye başlamaktır hep. Aynı bu yazıda da olduğu gibi. Çünkü bazı şeyler vardır ki, bunlar çok derin ve sözlerle ifade edilemeyecek kadar zordur.

Yaşadıklarım çoğu zaman film hem de dram gibi gözümün önüne geldiğinde, o korkunç günleri ben nasıl atlatmışım diyorum. Hastane odalarında, acılı ama bu acıyı hafifleten bir dayanışma içinde geçen günler, iyi ki hasta olan ailemden biri değil de ben olmuşum, çünkü ben onlar kadar umutlu ve güçlü olabilir miydim bilmiyorum. Bana gelen dayanışma sadece ailemden değil, ne mutlu ki iki bini aşkın insandan geldi. Hastalığım, yani lösemi olduğum uzunca bir süre benden saklandı ne yazık ki. Bunu Türkiye'deki doktorlar istemişti. Yapılan bir sürü kampanyalar, insanların o çabaları, dayanışmaları uzunca bir süre, büyük beceriyle gizlendi. Daha sonra benim şüphelenmemle her şey su yüzüne çıktı, öyle de olmalıydı zaten. Her şeyi öğrenmemle benim çabam da arttı tabii ki. Çünkü bu kez hastalığımın ve arkamda binlerce insan olduğunun bilincindeydim. Daha güçlü olmam gerektiğini anlamıştım. Hastalığımı Almanya'da geç ve de çok güç bir şekilde açıkladılar, annem, babam ve sevgili dostumuz, hastalığımda benim ve ailemin hep yanında olan genç Türk doktor. Ama inkâr edemeyeceğim en büyük şey de, bu kadar acı, zor bir haberin ancak bu kadar olumlu ve umutlu anlatılabileceğidir. Eğer lösemi olduğumu ailemden umutsuz bir şekilde öğrenseydim, her şey çok daha

kötü gelişirdi sanırım. Bu umut sadece bu acı haberi verirken değil, tüm hastalığım süresince vardı onlarda ve elbette ki bende de. Zaten umutsuz olsaydım bu kadar çabuk hayata kavuşamazdım, belki de hiç kavuşamayabilirdim. Aslında bu kadar acı dolu bir yıl, insana çok uzun seneler gibi geliyor. Her gün, her an acı dolu. Her an umutlu olmak zorundaydım. Hele moralim hep yüksek olmalıydı. Kırk gün ağzıma su dahil hiçbir şey girmediği oldu, yürüyemiyordum da, çünkü aylarca yatmaktan kaslarım tembelleşmişti. Aylarca o karanlık, o acılı hasta çocukların resimleriyle dolu odamda yattım. Işığı bile görmek istemiyordum, beni rahatsız ediyordu ışık. Yaşamadığım şeyi görüp de ne olacak diye düşünüyordum. Hastane içinde birtakım yerlere gitmem gerektiğinde tekerlekli sandalyeyle gidiyordum. Yılbaşı yaklaşmak üzereydi, neyse ki Noel'i hastane dışındaki lojmanda, iki ablam, annem ve babamla kutlayabilmiştik. Yılbaşını âşık olduğum ülkede, Amerika'da geçirmek istiyordum, ailem de buna daha evvelden söz vermişti, ama bu imkânsız gibi görünüyordu, çünkü oraya gidebilecek, daha da önemlisi gezebilecek kadar güçlü değildim. Amerika'daki birçok dostumuz da benim oraya gelmemi, bunun bana moral olacağını biliyorlardı. Ve nitekim de durumumun daha iyi olduğunu ve de Amerika'ya gidebileceğimi öğrendiğimde hissettiklerim anlatılamaz. Hastalığım süresince ilk kez o kadar mutlu olmuştum, sevinçten ağladım o kez de. Ve yılbaşında Amerika'daydım. Amerika'ya gider gitmez sanki bir mucize oldu ve saatlerce sokaklarda yürüyebiliyor ve de yorulmuyordum. Amerika ilaç gibi gelmişti bana. Almanya'ya döndüğümüzde doktorlar bu iyi gelişme karşısında hayret ettiler. Ve moralin ne kadar önemli olduğunu ilk kez anlamıştım. Bir de aldığım o iki bini aşkın sevgi dolu mektuplar. Her kesimden gelen, insanı ağlatan, duyarlı mektuplar. Doğrusu ben insanların bu kadar da duyarlı olduğunu tahmin etmezdim. İnsan, bir de kötü gün dostunun kim, iyi gün dostunun kim olduğunu anlıyor, öyle bir zamanda. Ve ne yazık ki hayal kırıklığına uğradığım da oldu. Ama ne mutlu ki, yanımda olanlar, beni hayal kırıklığına uğratanlardan çok daha fazla. Bir de tedavinin yan etkisi olarak

saçlarımı kaybettim. Bu gerçekten korkunç. Hastalığımda beni en çok yıkan olaylardan biri de bu. Bir genç kız için saçlar gerçekten önemlidir, bunu saçlarımı kaybedince çok daha iyi anladım. Neyse ki saçlarımın ilk dökülmeye başladığı sıralar onları kestirip peruk yaptırmıştık. Saçlarım dökülünce, aslında benim olan ama artık beni terketmiş, kafamdan ayrılmış olan saçlarım yardımıma koştu. Ne mutlu bana, artık saçlarım rüzgârda uçuşabilecek kadar uzadılar. Onları kaybetmem, sonbaharda bir ağacın yapraklarını dökmesi, ilkbaharda yeniden onlara kavuşması gibi benim için.

Neden hepimiz hayatı dolu dolu yaşamak yerine, hayatı monoton bir halde yaşıyoruz. Eğer yaşamak buysa biz yaşamıyoruz. Muhakkak bir şeylerin elimizden kayması ve acı günler mi yaşamamız gerek sanki? Bunlar ders olmadan anlayabilsek yaşamın değerini, her şey çok daha güzel olurdu.

30. 11. '94

1. 12. '94

Evet, yine bir yılın sonuncu ayına geldik bile. Tam bir ay sonra yılbaşı.

Ne garip daha 15 yaşındayım, hayatın yarısı bile değil, henüz çeyreği (Bu şarkıyı seviyorum, Michael Bolton, *"Said I love you, but I lied"*) ama o kadar tükendim, karamsarım, sıkıldım, olan umutlarım da böyle giderse sönmeye başladılar bile, sadece ben değil, benim yaşlarımdaki birçok insan da böyle düşünüyor.

Hakan'ı öyle özlüyorum, çoğu zaman aklımda. Ama kim bilir, ben onun aklına hiç geliyor muyum? Sanmıyorum, çünkü eğer beni bir kez olsun düşünseydi, arar ya da yazardı. Ona âşık mıyım acaba? Hiçbir şey bilmiyorum.

Keşke hep hoşça kalabilsek, keşke...

Saat: 19.30 civarı filandır herhalde

11.12.'94

Yine kahrolası ben. Bir bok yazamadım günlerdir. Yazmak istediğim kısa ve öz, yeni birtakım arkadaşlar edindik. Rock'çı tipler. Samimi olduklarımızın isimleri Selçuk, Emre, Duygu, Fatih, Türker. Şubat'ta Moskova'ya moda tasarımı okumaya gidiyor Türker, Güzel Sanatlar'da Tiyatro okuyor, 1. sınıfta.

Dün gece tanımadığım özenti bir karının doğum günü partisine gittik. Türker, Selçuk filan ısrar ettiler yoksa niyetim yoktu gitmeye. Selçuk'la Türker beni evden alılar, gittik. Bir de tanımadığım o özenti tipe bir dolu param gitti saksı çiçek için 70, doğum günü pastası için de 20 bin TL. verdim. Tüm o salak parti boyunca aynı koltuğa mıhlanmış gibi oturdum, millet kaldırmaya çalışsa da. Neyse Emre ve Fatih de sıkıldılar ve 1.5 saat filan oturduktan sonra kalktık üçümüz. Arabayla önce Churchill'de oturduk, sonra Fatih bana ve Emre'ye araba kullandırdı. İşte böyle. Özge şu günlerde hiç mi hiç çekilmez. Bir havalarda. Neyse, Hakan'a yılbaşı kartı yollayacağım.

Saat: 21.50
11. 12. '94

Ben tam Hakan'a yılbaşı kartında neler yazabileceğimi bulmaya çalışırken Selçuk aradı. Sonra Türker aradı. Duygu orada mı dedi malum. Bir dakika vereyim dedim. Tabii önce n'aber filan diye sordu. Dur, hemen verme konuşalım biraz dedi. Sonra ne yapıyordunuz dedi. Hiç, muhabbet ediyorduk dedim. Beni mi çekiştiriyordunuz dedi. Yok dedim. Sonra Duygu'yu verdim. Duygu bugün anlattı. Ve neyse, Hakan'a kartta,

Selam Hakan,
Bu yıl da içinden ne geliyorsa onu yap. Her zaman mutlu ol, bu çok zor olsa da. Seni seviyorum...

Dostun (Tabii eğer hâlâ öyleysem)
Burçak

* *P.S: Kartın üstü uygun bir yerdir sanırım son hayalin için. Bu benim de çok kafama yattı doğrusu. Kar ve sessiz bir uykuya dalış, sana ne demek istediğimi anlatır sanırım...*

yazdım. O bana Bodrum'dayken nasıl ölmek istediğini söylemişti. Karda donarak uyuyarak ölmek. Ve bence sevgilinle. Bu benim de aşırı kafama yattı. Muhteşem bir ölüm. Ve belki ilginç ama Hakan gel birlikte bu şekilde ölelim dese, evet derim. Onu seviyorum. Onunla her şeyimi ama her şeyimi paylaşabilirim. Ölümü bile.

Ona kızgınım ve beni unutmasından korkuyorum. Umarım unutmamıştır. Çünkü ben onu unutmadım ve unutmayacağım. O farklı biri. Ya bir şeytan, ya şeytan tüyü var ya da bilmiyorum... Ya da ben ona âşığım. Tanrım beni seviyor olsun ve beni unutmasın lütfen.

Bugün Duygu, Özge ve ben hepimiz de yaşamak istemediğimizden bahsettik. Duygu siz kabul etseniz ölmeyi birlikte, ölürdüm sizinle dedi. Bu toplu intihar fikrini konuşuruz zaman zaman biz. Çünkü grupta da yaşama heveslisi kimse yok. Ama birçok şeyi yaşamadım. Henüz hazır değilim. Bu günlüğü okuyan biri varsa izinsiz, nefret ediyorum ondan. Bunu bilsin yeter.

Saat: 22.30
11. 12. '94

Bugün üçüncü yazışım. Ama çok önemli bir şeyi unutmuşum. Sırtımda garip, kırmızı pütürler çıktı, önce yukarı kattaki cildiyeciye gösterdik, geçen hafta. Sonra zona dedi. Ertesi gün mü ne 9 Eylül polikliğine gittik, doktora gösterdik, o da zona dedi. Panik yaptı, hemen 9 Eylül Hastanesi'ne gidin, 5 gün filan tedavi ederler damardan, yatırıp dedi. Bugün olmaz, okul var dedim. Hemen şimdi gitmelisin dedi. Annemle panik olduk. Almanya'daki doktorlara sormadan bir bok yapamayız. Karar vermek zorundayız. Ya hastane otobüsüne, ya da eve giden otobüse bineceğiz. Sonunda eve gelip Almanya'ya telefon açıp sormaya karar verdik. Elif'e açıp ona doktorları aramasını söyleyecektik, ama Elif evde yoktu. Neyse annem de, ben de ağladık sızladık, annem üst kattaki cildiyecinin muayenehanesini arayıp sordu, kadın yatmasına gerek yok demiş. Annemle rahatladık, korkumuzdan boşaldık, neyse okula gittim, geldim, annem demez mi, Almanya'yı doktorları aradım, yatman gerekmiş dedi. Ben tam börek yiyordum, börek mi beni yedi, ben mi böreği bilmiyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Hemen Efe'ye çıktım, onu görünce boşaldım yine. Anlattım. Arkadaşı vardı onun. İkisi birden beni teselli etmeye çalıştılar. Neyse ben o akşam milleti aldırdım, herkesi arayıp, söyledim, çok üzüldüler. Özge akıllısı da yine kanser oldum sanıp o gece 04.30'a kadar arkadaşıyla dertleşmiş, ağlamış tüm gece ve de okulda. Ertesi gün bavullarımızı topladık ve ha! O sabah 5.00'de filan babam İstanbul'dan geldi, canım. Neyse hastaneye gittik, önemli bir doktor kadına sırtımı gösterdik, yatması gerekmez, haftaya yine gelin. Bakalım yayılmış mı? Şimdilik ağızdan hap yeterli dedi. Bir hapı da şimdi aldım. İşte böyle.

Ha! Dün saçımı ve biraz da kaşlarımı yeşile boyayıp çıktım sokağa. Bugün de maviye. Hem de suluboyayla. Aslında mavi saç boyası gelecekti, hâlâ gelmedi, ama suluboya özellikle yeşil iyi tuttu. Çok uzun süredir istiyordum. Birçok kişi de beğendi. Herhalde bu bugün son yazışımdır.

Burçak'tan Notlar...

Hiçbir zaman, hiçbir yerde bulamam mutluluğu,
çünkü o içimde.
Boşuna aramamalı onu. Boşuna kaçmamalı. Kaçmak,
sadece kendinden kaçıştır. Sadece...

Bilmek istemiyorum bu kahrolası dünyada hiçbir şey.
Düzeni oturmamış, aslında ilkel olan bu dünyada
daha fazla yaşamak istemiyorum.

Her şey ama her şey hayal kırıklığına uğratıyor beni.

Neden? Hiçbir şey bilmiyorum.
Ya da her şeyi biliyorum. Belki de bilinecek bir şey yok.
Ve o bilinmezliği ben biliyorum. Evet, biliyorum.

Siyahta çirkinlikler kayboluyor. Eğer güzellikleri görmek
istiyorsan onları kendin bulabilirsin.

Saat: 19.35
13. 12. '94

Pearl Jam'in *Alive* adlı muhteşem parçası çalıyor kasette. Bütün bir gün bu kaseti dinledim. Bugün okula gidemedim, hastanedeydim heyet raporu için. Millet yine panik olmuş, hastaneye yattım sanmışlar.

Tanrım, unutamıyorum Hakan'ı. Öyle özlüyorum ki, hep hayal kuruyorum, onu ve beni. Onu çok ama çok seviyorum. Başa aldım "Alive"ı. Ne garip, ben hep onu düşünüyorum, onu sevdiğimi yazıyorum buraya ve belki de o hiç düşünmüyor beni. Kahretsin! Kahretsin! Nefret ediyorum her şeyden. Özge dün serviste ağlamış, ölmek istiyorum diye. Özge geldiğinde Özge bizsiz gitmek yok, bizi bekle, söz mü dedim. Tamam dedi. Sinema çıkışında ağladı, sonra Sabahat da Özge intihar filan eder diye korkudan ağladı, neyse sonra son paramızla hamburger yedik ve eve döndük. Edebiyat yazılısında hastalığımla ilgili yazdığım kompozisyondan 80 almışım. Bir de ayrıca daha detaylı olarak yazmak gelmişti içimden, çünkü kırk dakika içinde öyle bir ortamda konsantrasyonumu toplayamamıştım. Neyse evde yazdığıma "Artık saçlarım rüzgarda uçuşabiliyor" başlığını koydum. Öğretmen çok beğenmiş. Tenefüste bana ıhlamur ısmarladı ve komposizyon hakkında konuştuk. Hocaya çok açık bir şekilde doğrusu derste öğrendiğimiz bazı şeyleri kafam almak istemiyor, bana saçma geliyor dedim. Nedir? dedi. *Fa i la tün*'ler filan dedim. Zaten onların çok üstünde durmadım, dedi. Ama yine de şiir onlar üstüne kurulur dedi. Bence değil ya neyse. Kağıdın altına bir de not düşmüş, ileride Türkiye'ye ve Dünya'ya çok büyük katkıların olabileceğine inanıyorum. Duyguların ve bunları kaleme aktarışın çok güçlü yazmış. Neyse bana edebiyat bölümü seç filan dedi. Ben de istemediğimi, tiyatro seçeceğimi söyledim ona.

Hakan, Hakan, ne olur hiç olmazsa şu an aklından hoş bir şekilde geçeyim. Seni seviyorum...

Burçak

Bitmiş sanmıştım ve Burçak yazdım. Ama aklıma bir boklar geldikçe yazıyorum.. İşte. Kaset de değişti, Fikret Kızılok, Bülent Ortaçgil'in kasetini dinliyorum. İşte dinlediğim sayılı Türk kasetten biri. Bir de Bulutsuzluk Özlemi ve Sezen Aksu'yu severim. Neyse, (Şarkıda, resimler sarı güneşsizlikten diyor, çok hoş bu şarkı, seviyorum bunu. Adı Değirmenler.) bir tip var Selçuk'ların arkadaşı. Rock gruplarından da arkadaşları. Adı Nehir. Çok güzel bir isim. River Phoenix'in de adaşı aynı zamanda. Selçuk, Özge'ye söylemiş, beni beğenmiş, hatta Selçuk'larla tanışmazken Selçuk Özge'nin fosforlu yeşil çoraplarına gülmüştü, işte o gün. Nehir bu benim olsun diye beni, Selçuk da bu da benim diye Özge'yi göstermiş, bu akıllılar kısacası bölüşmüşler bizi, ilginç doğrusu. C.tesi akşam ve eve dönerken Alsancak'tan bizimleydi ve kesti beni. Fena herif değil. Neyse şimdi beni sınıftan Ceylan adında bir arkadaş aradı, merak etmiş, hastaneye yattığımı sanmış onun da beyninde ur gibi bir şey varmış, binde bir görülen bir hastalıkmış ve doktorlar hiç denemedikleri bir şeyi onda denemişler, çünkü ameliyat olanların hepsi ölmüş, neyse bu deneyi yani bir yönde kobaylığı kabul etmiş ve neyse ki o yaşıyor, onu hiç tanımıyabilirdim, demek ki o yaşamalıymış ve tanışmalıymışız. Bizi en iyi anlayan birbirimiz, o da saçlarını kaybediyor ama dökülmesi durdu sanırım. Yani kaybetmedi, çok dökülüyor diyor ama hiç çakılmıyor neyse ki. Hep iyiye çekeriz zaten...

Saat: 20.00

1. 1. '95

Mutlu seneler tüm iyilere, evet, yine uzunca bir zaman yazamadım. Şu anda muz, süt, çikolata ve mandalina yiyorum. Çok iyi oluyor ya.

Ha! Bu arada babam dün yılbaşı için geldi. Babam tiyatrocu olduğu için Türker de tiyatroda okuduğu için dün gece tanıştıracaktım onları, ama olmadı. Dün Alin'ler aradı Boston'dan.

Geçen sene yılbaşında onlardaydık. Saat 24.00'e Boston sokaklarında girmiştik, hepimiz arabalardan dökülmüştük, ben

elimde kameraylaydım. Bu sene 24.00'e, ama biz üç kere girdik 95'e. Çünkü üç kere 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 diye sayıldı, acaba hangisi doğruydu, neyse TV açıktı, millet coşmuş, herkes birbirini öptü. İşte böyle... Mutlu, çok mutlu senelere ve şanslı...

Saat: 18.10
8. 1. '95 Pazar

Yine çok canım sıkkın. Annem hâlâ Ankara'da. Şu vize, bilmem ne işlerini halletmeye gitti. Yarın sabah filan geliyor.

Cuma gecesi Neyra (sınıf, sıra arkadaşım, dostum) bizde kaldı. Kimseye yapmadığım bir şey yaptım. Benim için çok önemli olan bu günlükten bazı yerleri okudum, Hakan ve hastalığımla ilgili yerleri.

Bazen kendime ve Tanrı'ya haksızlık mı yapıyorum diyorum. Yani halime şükretmem gerekirken.

Şimdi Fatih aradı, nasılsın, gerçekten çok kötüydü moralin, onun için aradım, sana nasıl mutlu olunur öğreteyim dedi. Olur, dedim. Buna çok ihtiyacın var dedi. "Gerçekten çok ihtiyacım var buna" dedim. Ah! Bir öğrenebilsem, dahası becerebilsem mutlu olmayı.

Mutlu olmam, ailemin, iyilerin, sevdiklerimin, Hakan'ın mutlu olması dileğiyle.. Ve Amerika...

(On gün geçti bile)
Saat 14.45
10. 1. '95

Merhabalar,

Dün geldi annem Ankara'dan. Ben de akşam ona, yılbaşında Çeşme'ye gittiğimizi söyledim. Bu tür şeyleri saklamak hoşuma gitmiyor. Hemen başladı ya kaza olsaydı, çok tehlikeli falan filan. Benim de tepem attı, ben ona güvenip söylüyorum o söyleniyor. Aslında önce ilk söylediğimde gelip öptü, sağol söylediğin için dedi. Evet! Hafta içi bu saatte evde ne işim var değil mi? Çünkü bu cuma değil, sonraki cuma okullar kapanıyor, 15 gün sömestr tatili ve ben ve annem de birkaç gün sonra Almanya'ya gidiyoruz, benim kontrolüm için ve ben kendimi

erken tatile soktum. Rapor alacağım, hem böylece son yazılılardan kurtulmuş oldum.

Dün çok boktan bir gündü. Aşırı sinirim bozuktu. Milletle takışıp durdum istemesem de.

Saat 15.55 Jale (kuzenim) odadaydı. Kahve filan içtik, sohbet ettik, makyaj yaptık. Benim makyaj kleopatra göz makyajı, saçımın ortasını yarasa gibi boyadım, kırmızı ruj, saçlarım dağınık. Ekin'i aradım şimdi. Bana gelecek. Hem onun Jim Morrison çerçevesini vereceğim. Yılbaşı hediyesi. Hem de biz yarın, öbür gün gideceğiz İst.'a. Oradan gidecekmişiz Almanya'ya. Aslında İst.'a gitmekten korkuyorum. Hakan'ı görmekten ya da görememekten, yani geçen seferki gibi ekilmekten korkuyorum. Görürsem de ya âşık olduğum herif bu muymuş diye hayal kırıklığına uğrarım, ya da aşkım iyice körüklenir. Her ikisinden de korkuyorum. Tanrım yardım et.

Saat 19.08
11. 1. '95 Çarş.

Yol hazırlıkları yapıyorum. Yarın gece 23.30'da İst.'a gidiyoruz. Pazar da Almanya'ya...

Hannover
18. 1. '95 Çarş.

Evet, Hannover'e pazar öğlen geldik ve şu anda hastanede ilik alınması için bekliyoruz. Walkman'de Nirvana'nın Nevermind kasedi çalıyor. Canım Kurt'ün sesi şans getirecek ilik alınırken bana. Kimbilir belki de yanına giderim onun. Bu kötü değil, hatta hoş bile, Oh! Ne güzel uyuyacağım ilik alınırken, uyutacaklar hissetmeyeyim diye. Aslında dün öğlen alınacaktı ama boş yatak yokmuş. Dün geldiğimizde Tim ve Oli ve de Elif buradaydılar. Geldi öptü yanağımdan, daha doğrusu yanağını değdirdi, neyse ki hiç muhabbet etmedik ama o ve Oli saçımın uzun daha iyi olduğunu söylediler.

Hannover
Saat 18.40
21. 1. '95

Evet! İlik sonucu çok iyiymiş. Prof. Riehm'in söylediğine göre mucizevi bir gelişmeymiş. Bu arada biyoenerji yapan yaşlı Alman kadına iki kez gittik. Biri bu sabahtı. O da kara bir enerji görüyor, İstanbul'daki de görmüştü, bu karanlık kafamda. Bunu atamıyorum bir türlü.

Dün Pelin (sınıfta yanımda oturuyor) ve Fatih'ten, bugün de Neyra'dan mektup aldım.

Be Happy and Think Positive!

Hannover
21. 1. '95

Merhaba canım,

Şu anda karşımda Elif'in evsahibi genç Alman oturup, meyvelerle oynuyordu ve şimdi uyumaya gitti. Çok şirin ve de hoş. İçimde ona karşı çok hoş duygular ve büyük bir sempati var. Aşk falan değil, belki hoşlanma, belki sadece sempati. Neyse, şimdi de Elif karşımda oturmuş bir yandan şeftali yiyor (canın istedi değil mi?), bir yandan Fatih'in bana yazdığı mektubu okuyor.

Canım, lütfen ama lütfen gelecek için, güzel, çok güzel günler için sabret. Bazı zamanlar vardır ki, gerçekten çok kötü, dayanılması güç günler geçiririz, ama asla pes etmemeliyiz. Bunu ben yaşadım işte. Sabrettim, güzel, umut dolu günler için. O acı, zor günlerimizde güzel umutlar ve hayaller ayakta tutar sadece bizi. Ve acı günler, sabredince biter ve elbet bir gün çok güzel günler yaşarız. Buna inanmak gerek, yoksa yaşanmaz. Lütfen inan buna. Senin üzülmene dayanamıyorum, sen benim kızkardeşimsin, canımsın, dostumsun. Kastettiğim evde yaşanan tatsız olaylar, dayın ve birçok kötü şey...

Tek bildiğim şey, ölene dek (bu klasikleşmiş bir laftır, ama bunu tüm gerçekliğiyle söylüyorum, hatta ölene dek değil, bundan sonraki yaşamlarımızda da) dost olacağız, dostluğumuz hiç bitmeyecek, hiç!

Geçen gün ilik alındı. Ne mutlu ki sonuç çok iyiymiş, ama biyoenerjiciler kara bir enerji olduğunu söylüyor, bu çok normal, bunu biliyorum. Bu karalık kafamda, atamıyorum bu negatif düşünceleri ne yazık ki. Hatta ilik sonucu Prof. Riehm'in söylediğine göre mucizeviymiş. Seni seviyorum, hem de çok...

Öpüldüğünü hisset, çünkü seni öpüyorum. Isırıldığını da, sol kolundan...

Dostun Burçak

** P.S: Bana yaz ama yollama, çünkü elime geçmez.*

Hannover'den Berlin'e trende, 23 Ocak 1995.

Saat 19.27
Hannover'den Berlin'e trende
23. 1. '95
Selam,

Evet, şu anda Hannover'den Berlin'e gidiyoruz trenle.

Her şeyi sevmek istiyorum. Yaşamak, gerçekten her şeyi yaşamak, hayatı yaşamak, hayattan zevk almak istiyorum. Çılgın, özgür, mutlu olmak istiyorum. Şimdi walkman'de babama Nirvana'yı, "About a Girl" şarkısını dinlettim. Canım Kurt Cobain, ne kadar hüzünlü, hoş bir ses. *"I can see everynight, free."*

Orada yine yazmaya çalışacağım. Zamanım olursa, zaman bulmaya çalışacağım bunun için. Neyse...

Berlin
Saat: 16.40
24. 1. '95

Evet! Şimdi ileride karşıma çıkacak olan, henüz tanımadığım sevgilime bir mektup yazdım pembe bir kağıda. Kim bilir ne zaman çıkacak o karşıma?

Dün trende bir şeyi yazmayı unutmuşum. Dün Hannover'de tek başıma, annemlerle buluşmaya giderken iki kız beni durdurup "Do you speak English?" diye sordular, ben de "yes" dedim. "Bir İtalyan magazini için fotoğrafınızı çekebilir miyiz" dedi İngilizce. "Tamam" dedim. Çektiler fotoğrafımı ve yemin ederim ki dün sabah öyle bir şey olacağı içime doğmuştu ve bu nedenle göz makyajımı biraz daha özenle yapmalıyım diye düşünmüştüm. Ne yazık ki henüz Berlin'i göremedim, çünkü bütün bir gün evdeydik, ama iki saat sonra filan akşam yemeğe dışarı çıkacağız...

Hayali sevgiliye...

Berlin
Saat 16.30
24. 1. '95

Canım, Sevgilim,

Böyle bir şey yazmak aslında hem zor, hem de kolay. Zor; çünkü bunu yazarken seni tanımıyorum, aslında tanıyorum, ama sanırım ne demek istediğimi anlamışsındır. Kolay olmasının sebebi sevgiliye yazılmış bir mektup, tabii ki içeriği de sadece sevgi. Ve kendimi o kadar sevgi dolu hissediyorum ki, işte bu nedenle kolay. Sana ihtiyacım olduğunu her gün daha da iyi anlıyorum, seni özlüyorum, artık karşıma çıkmanı istiyorum, çok gecikme lütfen, gel artık. Senin de beni aradığını hissediyorum.

Bilemiyorum, nerede, nasıl, ne zaman karşılaşacağız? Seni bulup da, kaçırmak istemiyorum, zaten o zaman bu mektubu okuyamazsın. Ne diyebilirim ki? Sen özelsin, seni seviyorum ki bunları okuyorsun. Bundan sonraki mektupları yakın zaman sonra ve seni gerçekten tanıyarak yazmayı umuyorum. Mutluluklar ve sevgiyle...

Burçak Çerezciğlu

Berlin'de, Ocak 1995.

Berlin
26. 1. '95

Selam canım benim,

Kusura bakma, hâlâ atamadım mektupları. Evet, Berlin'deyiz, burada biyoenerjici bulmuşlar, birkaç gündür oraya gidiyoruz ve şanslıyım ki bir yaşlı ve iki genç hoş Alman herif biyoenerji yapıyorlar. Dün bir tanesi, Oliver, bana masaj yaparken birkaç dakika uyumuşum ve rüyamda seni gördüm, ıslak saçla bize gelmiştin, bir şeyler anlatıyordun ama ne anlattığını hatırlayamadım. Ne hoş, öyle bir anda seni görebilmek. Seni seviyorum canım...

Dostun

Saat: 20. 26
27. 1. '95
Eveeeet!

Şimdi babamla (şimdi Nirvana'nın *in bloom* parçası çıktı, bu klibi ilk kez görüyorum) umut hakkında bir yazı ve bir de resim yapmaya karar verdik. Konuyu ben seçtim. Neyse, evvelki gün bir hipermarkete girdik, bir şeyler satın aldık, ama biz çıkarken ötmeye başladı alarm. Bizden sanacaklar dedim ve dükkânın koruması adam geldi, beni kolumdan tutarak içeri soktu; bir yandan da Almanca konuşuyor. Babamla annem de geldi. Adam bir daha girin ötecek mi diye işaret eti. Herkes bize bakıyor, sonra kapıda tam bir daha geçerken Sai Baba lütfen ötmesin alarm diye diledim. Aslında ötmemesi gerekti ilk başta da. Çünkü alarm bir şey çalındı mı çalıyor. Ama sanırım bir başkası bir şey çaldı ve ne yazık ki adam biz sandı. Neyse ki ikinci sefer ötmedi ama çok korktum.

Evet, buraya yani Berlin'e asıl gelmemizin sebebi tiyatrocu Çetin İpekkaya ve Marietta (karısı) (evinde kalıyoruz onların) biyoenerji yapan bir kadın bulmuşlar, işte neyse birkaç gündür oraya gidiyoruz ve sadece kadın değil iki genç Alman daha var. Oliver ve Christien. Oliver sarı saçlı ama çok sarı değil, yeşil gözlü, kısa saçlı, uzun boylu, zayıf, 25 yaşında. Hakkında tüm bildiklerim bunlar ve genelde o masaj ve biyoenerji yapıyor. Christien ise kumral, kahverengi gözlü, kısa saçlı, uzun boylu, zayıf. O da doktormuş, ilginç, hem doktor hem de bu tür şeylerle uğraşıyor bu hoş. Evet Oliver hoşuma gidiyor ve bugün bana yarın akşam diskoya gitmeyi teklif etti. "Okey" dedim. Yarın birlikte diskoya gidiyoruz. Kadının adı da Ingrid, o evvelden büyük bir korku yaşadığımdan hasta olduğumu söylüyor. Ve o korktuğum anı görüyormuş. Buldum sanırım o korkuyu, Ekin'in hastalığımdan bir sene önce banyoda gazdan zehirlendiğindeki korkumu hatırladım. Çığlık çığlığa bağırıp "Ekin ölmeee!" diye ağlıyordum. İşte bugün Oliver'a bunu, ve pislik bir herifin beni ilkokuldayken eve giderken takip ettiğini ve o zaman da yaşadığım korkuyu anlattım, tam psikologlarda olduğu gibi, gözüm kapalı, yatıyorum ve ben Türkçe anlatıyo-

rum, Marietta Almancaya çeviriyor çünkü Oliver'in İngilizcesi az. İlk kez giderken oraya anneme bu kadının da yakışıklı bir oğlu varsa şok olurum artık dedim. Oğlu yok ama daha da iyisi oğlanlar kendileri yapıyorlar. Ingrid bana dokunduktan sonra annemle babamın yanına içeri gitmiş ve ağlayarak heyecanla benim çok özel biri olduğumu anlatmış ve niçin normal bir okula gidiyor, o normal biri değil, özel biri demiş.

Benim tam bir sanatçı kişiliğim olduğunu ve ilerde bir gün bunun ortaya çıkacağını söylemiş. Her şeyi denesin, dansetsin, bir şeyde, sanatta, ama hangi dalı bilmiyorum, çok ama çok başarılı olacak demiş. İleride birgün bunlar çıkarsa, mesela Hollywood'da çok iyi bir aktris ya da bir Rock grubum olursa ya da Amerika'da yine, top model olursam, ya da modacı, ya da dansçı, bu yazıyı okuyacağım, belki de milyonlarca insan okuyacak ve insanlar ve ben bir kez daha şaşıracağız... Umarım, umarım...

Mutlu olursam evet.

* P.S.: Bugün Hard Rock kafeye gittik siyah-beyaz foto çektik. Hard Rock Cafe sweatshirt aldım. Dünden evvelsi gün de çok güzel kumral bir porselen bebek aldım, adı *Anjelik*, benim evdeki takma adım da *Anjelik*.

Saat 21.35
30. 1. '95
Hannover
Yine Hannover,

Evet dün gece geldik, annem, ben ve babam Berlin'de beş gün boyunca masaj, biyoenerjiye gittim. Neyse Oliver'la o gece önce Jack Point Charlie'ye gittik, oradaki masada oturduk ve içerdeki ilginç resimleri, fotoğrafları insanların kaçmak için kullandıkları araba ve kanat uçakları sergilemişler, onlara baktık, ben oraya gelmeden önce erkeklerde uzun saç seviyor musun, ben çok seviyorum dedim, o da evet seviyorum dedi. Peki niye uzatmıyorsun dedim, sonra anlatırım dedi. İşte masaya oturunca kendi uzun saçlı fotoğraflarını gösterdi, eskiden tam benim

beğendiğim tiplerdenmiş, serserimsi, hippi gibi ve benim yapmak istediğim saçı eskiden o da yapmış. Zencilerin yaptığı saçı. Peki şimdi niye bu kadar değişik bir tipsin, yani o zaman hippi gibiymişsin dedim, yine yapsana, yani yine saçını uzat, çok yakışıyor dedim. Artık ben farklı bir yola girdim, o Harco, (mu ne takmış bir isim takmış kendine o zamanlar) şimdi ise Oliver'ım ve şimdi Healer'ım. Ama hem healer hem de hippi olabilirsin dedim. Neyse işte sonra diskoya gittik. Diskoya girerken ayakkabılarımızı çıkarttık, ben de Oliver'a ben buranın bir disko olduğuna inanmıyorum dedim. İnan, göreceksin dedi. İçeri girdik, bir tütsü kokusu, Oliver girişte giriş paramı ödedi ve onlar da içki fişi verdiler, dur bekle, ben ödeyeceğim kendi paramı dedim ama dinletemedim, girişte benim yaşlarımda bir kız İngilizce "*Yes, I know this feeling*" dedi. Neyse içeri girdik, gerçekten de disko, insanlar kendilerinden geçmiş bir halde dansediyorlar, yaşlılar gençler, küçük çocuklar, güzel herifler. Burası meditasyon, yoga seminerlerinin yapıldığı bir yermiş ve hep o tip insanlar, 15 dakika filan sandalyede ve tüm geri kalan zamanda yerde oturduk, o dansetti genelde, ben utangacım böyle konularda bazen ve dansetmeyi sevmediğimi söyleyip hiç dansetmedim, herkes dansediyordu aslında, bir süre sonra kalkıp dansetmek benim de içimden geldi, ama kahrolası utangaçlığım. Diskoda bana çok güzelsin, biliyor musun dedi ben de utanarak biliyorum dedim. Peki ya çok özel olduğunu biliyor musun dedi. Bunu nasıl hissettin dedim, az önce el falıma bakmıştı ve hem el falından hem de yaptığımız terapilerden hissettim dedi. Hayır, bunu bilmiyorum dedim. Benim de birtakım şeyleri hissedebilme gücüm olduğunu söyledi. Ayrıca bana hoş bir kaset çekmiş, onu hediye verdi, üstünde *For you...* yazıyor. Sonra saat 24.30 - 01.00 gibi metroyla eve gittik, sonra Çetin Bey ve ben arabayla onu metro istasyonuna bıraktık ve ertesi gün de o eve yine gittik, fotoğraflarından ikisini fotokopi çektirmesini istemiştim, çektirmiş verdi bana, ben de ona siyah deri yeni bilekliğimi verdim, anı benden dedim, unutmayacağım ki seni dedi. Güzel...

Ayla, Ekin, Elif, Burçak Çerezcioğlu, 1979.

CANLARIMIN OLUŞU (DOĞUM GÜNLERİ)

Elif Çerezcioğlu 20 Aralık 1976

Ekin Çerezcioğlu 11 Haziran 1975

Ayla Çerezcioğlu 11 Mart 1953

Mehmet Çerezcioğlu 9 Nisan 1944

Ekin Köker 19 Aralık 1978

Oya Karaarslanoğlu 1977

Mart 1995, İstanbul.

15. 2. '95
Sevgililer gününden bir gün sonra
Merhabaaaa,

Dün okuldan eve geldiğimde oturuyordum, kapı çaldı, teyzem açtı, yerde, kutuda, kırmızı bir gül, üstünde sadece *Burçak'a* yazıyor. Sonra, yarım saat sonra bir gördüm ki içinde bir kart varmış ve üstünde *seni seviyorum* yazıyor. Şaşırdım ama bunun çok dostça olduğunu düşünmüştüm. C.tesi bir reklam mı, manken ajansına mı ne fotoğraflarımı götüreceğim. Bir de bugün uzun saçlı bir genç bir arkadaşının bana âşık olduğunu söyledi, tepkim neymiş filan, daha çocuğu görmedim bile ve biraz sert davandım, çocuk da bana, "biraz sert değil misin ama" dedi.

Evet. Hep yazıyorum ama ben nasılım. Şu anda saçımda kına olduğu için kızılımsı saçlı, koyu kahverengi gözlü, çılgın giyinen (ay! çok klasik, çöpçatan kurumlarına mektup yazar gibi oldum) boyum 1.64 civarı, kilom 48 filan, hemen hemen herkes çok güzel olduğumu söylüyor. Saçıma yeşil ya da mavi, pembe ya da kırmızı boya saç spreyi sıkıyorum ama yıkayınca geçiyor, burnumda hızına var.

İzmir
Saat: 24.00
6. 03. '95

Aslında iki-üç saat önce yazacaktım ama Özge'ye uğradım, bir de Superman'i seyrettim. Özge'ler dört apartman ötemize taşındılar.

Şimdi günlüğümün arasında Elif'e aylar önce yazdığım mektubu buldum, onu yazarken de Bon Jovi çalıyormuş, yine yazdım ve yine Bon Jovi çalıyor, tesadüf. Neyse bu arada Elif, Oliver, Carolina 26 Mart'ta buradalar. 20 gün sonra. Oley! Elif'i çok özledim, onu çok seviyorum. Ailemdeki herkesi çok seviyorum. Annem, babam, Ekin ve Elif, kendimi ise bilmiyorum...

Saat 22.40
30. 03. '95 Perş.

Amma uzun zamandır yazmamışım, bu çok ayıp, kendi kendime bir ayıp bu yani ayıp olmasa bile, bu kadar günler içinde kimbilir neler yapmışımdır, evet neler yaptığımı daha sonra yazarım. Yarın sabah 10.00'da uçakla İstanbul'a gidiyorum, cumartesi (Altın kalpler programında) Savaş Ay'a ödül töreninde ödülünü ben verecekmişim. Ayrıca Elif'ciğim de geldi Türkiye'ye, yarın onu da göreceğim, Oli de geldi. Neyse, şimdi kasetlerimi ve kıyafetlerimi, parfümlerimi yerleştirmeliyim. Kemancı Bar'a gidemedim bir türlü, Elif'e söyledim, gideriz dedi, umarım...

Şu anda Jimmy Page & Robert Planf'in *Kashmir* adlı enteresan parçasını çekiyorum. Sonra yine yazacağım.

Sevgiyle...

10. 03. '95

Merhaba canım Dostum,

Şimdi dalgasına yanımdaki kıza fal baktırdım, ben Işık'ı % 32 seviyormuşum, o da bana âşıkmış, ne kadar da abuk. Eminim ki âşıktır, aşkımdan ölüyor çocuk, gözü başka kimseyi görmüyor. Neyse, geyik bir yana da bu akşam azacağız, O.K.? Bugün çok yağmur yağdı, gece de yağabilir ama önemli değil, seviyorum yağmuru, sen de sanırım. Tek sorun, sizinkiler ya da bizimkiler çıkmayın diyebilirler, hadi ben bizimkileri uyuturum da, seninkiler çakarlar.

Öylesine güzel ki bu kadar yakın oturmamız, her gün görüşebilmemiz, (kaçak da olsa) aslında her gün her gün bayarsın ya, neyse artık.

Ah! Hayaller, umutlar, onlar da olmasalardı hiç yaşayamazdık. Hepimizin bir hayali var, daha doğrusu hayallerimiz var. Şimdi arkadaşlarla konuşuyorduk, birinin İtalya, Ekin'in de İtalya (yine o güzel yağmurun sesi) başka bir arkadaşın hayali ilginç, MIT'te çalışmak, biri de hayalini söylemekten kaçınıyor nedense. Bizi hayata bağlayan en önemli şey umutlarımız ve hayallerimiz zaten. Senin de hayallerin, inandığın umutların olsun. Vardır muhakkak hayallerin ama bunları yapabileceğine inanmalısın. Ayrıca herkesin gücü vardır ama bunu kullanıp, kullanmamak senin elindedir, iradeni de öyle. Bunu unutma! Sen güçlü olabilirsin, buna inan. Her zaman birbirimizin yanında olacağız. Kalbimizle, beynimizle, beraber olamasak bile hep birlikte olacağız... Seni seviyorum.

Dostun Burçak

** P. S.: İçindeki saflığı, masumiyeti öldürmeye çalışma!*

Annesi Ayla'ya, doğum günü armağanı olarak,
11 Mart 1995 tarihinde yazdığı şiir.

Parçam Meleğe

Bir melek varmış ama yeryüzünde, gökyüzünde değil
Saflık, fedakârlık ve de üzüntü doluymuş bu melek
Bir tek kanatları ve başında halesi eksikmiş
Belki de varmış ama bunu bizler göremiyoruz,
görmeyi denemiyoruz bile.
Bu melek üzgünmüş, çünkü küçük kızı çizgideymiş
Ölüm ve hayat çizgisinde
Melek Tanrı'ya çok rica etmiş, kızının hayat çizgisine
dönmesi için
Çok üzgünmüş, ama sabretmiş hep umut dolu,
ışık içindeymiş
Kızının acısını bedeninde hissetmese de kalbinde en az
onun kadar hissetmiş
Hayatta melekler var ama biz çoğu zaman göremiyoruz onları
Onları görebilmek ve değerini bilmek çok şey demek
Bir melek de vücudumda yaşayacak benimle
Ben çizgiyi geçene dek
Ama asıl melek çok yakında
İşte o melek sensin
Böyle bir melek benim bir parçam olduğu için çok mutluyum
Seni seviyorum her zaman
Ve yaptıkların ödenemez teşekkürle
İyi ki varsın meleğim, hep yanımda ol lütfen.
Çok mutlu ve beraber yıllara, uzun yıllara...
Ve Amerika'ya birlikteliklere.

Küçük Kızın Burçak

İstanbul
Saat 13.17
3. 04. '95 P. tesi

Evet, İstanbul'dayım ama az sonra yine çıkacağımız için burada neler yaptığımı İzmir'de yazarım. Ama şimdi kısaca yazayım. 1 Nisan'da çekimim vardı, dün gece Ceneviz Kahvesi'ne gittik, Emre, İzzet, Carolina, Şenay, Oli, Elif ve ben. Bu akşam A Takımı programına Camel Trophy'nin yapıldığı yere gidip izleyeceğiz, aslında Savaş Ay bugün benim programına katılmamı istiyordu ama diğer program (Altın Kalpler) önümüzdeki C.tesi yayınlanacağı için bu hafta değil, 2 hafta filan sonra katılacağım, hem de canlı yayın, yine çok heyecanlanacağım. Dün gece sağ elimin orta parmağını ve yanındaki parmağımı ve Emre'nin parmağını kesip birbirimizin kanını emdik ve kan kardeş oldık. Bu gece 23.30'da otobüsle gidiyoruz.

İzmir
Saat 12.37
9. 04. '95 Pazar

Almanya'ya gidiyoruz, bugün İstanbul'a gideceğiz. Dün Kurt Cobain'in ölüsünün bulunduğu gündü ve ben dün hastanedeydim, tüm gün trombosit verildi. Bugün de babamın doğum günüymüş, unutmuştum, ayıp oldu, mutlu senelere babişko. Ve 6.04'de tarih dersinde çok kötü hissettim, tüylerim diken diken oldu, sınıftan kaçmak, haykırmak istedim ve KURT öldü...

Saat: 13.40
7 Nisan '95 İzmir

Canım, Canlarım

Biz şimdi Narlıdere'deki 9 Eylül Hastanesi'ne gidiyoruz, trombositlerim çok düşükmüş, yatırma ihtimalleri olabilir trombosit vermek için.

Bana şans dileyin, Anjelik'e iyi bakın. Umarım hastanede yatmam da gece dans gösterisine, yarın Rainbow'a, pazar da Çeşme'ye gideriz. Sai baba ve Kurt, Jim yanımdalar, sizi seviyorum,

Anjelik

P.S Beni merak etmeyin, onlar yanımdayken bana hiçbir şey olmaz. Hele böyle bir günde, belki de dün. (Kurt Cobain'in ölüm günü)

14 Nisan 1995, Hannover.

Hannover
Saat 10.50
14. 04. '95

Sanırım bugün şanslı günündeyim. Öğlen Elif'in arkadaşı Max'la, akşam da iki gün önce tanıştığım hemşirem Thorsten'la diskoya gideceğiz. Evet geldiğimizden beri neler yaptık, daha doğrusu neler oldu yazacağım şimdi.

10'unda İstanbul'da gözümü açtım, gece yarısı 3.30'da gelmiştik eve. Annem gözümü açar açmaz sana bir sürprizimiz var, bil bakalım kim içeride dedi. Bir baktım Fatih. Elif'lerle akşam otobüsle gelmiş. Sonra ben, annem, babam, Fatih biyoenerjici Azerbeycanlı kadının muayenehanesine gittik. Babam röportaj yapacaktı o kadınla. Fakat traş olamadığı için yapmadı ama çekim ekibi oradaydı. Benim ve annemin eskiden çektiğimiz dizilerin yönetmeni. Şimdi de babamın programının yönetmeni.

Neyse ertesi sabah gözümü yine bir açtım ki 11'inde, Selçuk da gelmiş İzmir'den ve 10'u akşamı Elif'in yakışıklı arkadaşı Emre bizdeydi. Bir de hoş bir Moldavyalı insanla (bir kadınla) tanıştım. İzmir'de son günümde 9'unda, pazar günü. Biyoenerji yapmak için gelmişti ama uzun uzun konuştuk, elimi tuttu ve bana küpelerini ve kızına bile vermediği, üye olduğu derneğin rozetini verdi. Çok hoş bir şekilde yolcu edildik. Arkadaşlar arabaya doluştular, bir yere kadar geldiler bizimle.

12'si sabahı hastaneye gittik, kan alındı, onun sonuçlarını bekledik. Sonra üst kata çocukların yattığı kata çıktık, kapıyı açar açmaz normal kıyafetli hoş bir çocuk gördüm ve Elif'in kolunu tutup, bayılma numarası yaptım, bu ne be? dedim. Sonra çocuk yanımızdan geçti bir ara. Türk Doktor Elif'e kimdi o yakışıklı dedik. Askerliğini hemşire olarak yapıyor. Yakında da tıp okuluna başlayacak, dedi. Neyse o gün ateşim çıktı yine, çok halsizdim yatırdılar, ve o yakışıklı benim hemşiremdi, ağızdan ilaç verdiler. Ama gece kalmadım. Çocuk daha hiç odama girmemişti, ben de Elif'e giderse haber ver demiştim, tam dalarken uykuya hey! Burçak senin yakışıklı geldi dedi. Hemen irkildim, burnum akıyor mu, güzel gözüküyor muyum, nasılım diye apsürd sorular sormaya başladım. Tamam,

tamam güzelsin dedi Elif. Bu girer girmez İngilizce konuşabiliyor musun dedi. Evet dedim. Adım Thorsten, senin ne dedi, Burçak dedim. Peki ilk adın ne dedi. Burçak dedim. Hangi ülkeden geldin dedi. Gülerek Türkiye'den dedim. Şaşıracağını bekleyerek. Sonra Oli'yle geldiniz değil mi dedi. Evet Oli, Elif'in erkek arkadaşı diye atladım ki Elif'in dolu olduğunu anlasın. Neyse bu geldi gitti, ateş, tansiyon baktı, ilaç verdi falan. Sonra biz gittik, fakat ben giderken görememiştim bunu ve hoşçakal demedim.

Dün yine gittik hastaneye. Beni uyutup beynimden omurilik yoluyla su alacaklardı. Ama önce trombosit veriyorlardı. O sırada yakışıklı erkek hemşire geçti odanın önünden ve *Hey! Burçak how do you do?* dedi. Ve sonra dün giderken niye hoşçakal demedin dedi. Elif'e dönüp, aramak neydi dedim. Sonra yine kendi bildiğim gibi *I looked at you but I didn't find you* dedim. Sonra *sorry!* dedim. Ondan sonra Doktor Elif uyuşturucu ve uyku ilacını verdi serumdan.

Hannover Hastanesi'nde tahlil sonuçlarını son kez beklerken, 13 Nisan 1995.

Hannover

15. 04. '95

Tam bir ay sonra doğum günüm ve ben bugün çok uzun zamandır sahip olamadığım şeye kavuştum nihayet bugün. Berbere gidip saçlarımı yeşil ve biraz da maviye boyattım, tüm önünü. Güzel oldu. Biraz sonra Max yakışıklısı ve diğerleri geliyor, parti varmış, sonra da diskoya gidecekler. Evet dün geldi Max, Marshsee'ye gittik, göl kenarında gezdik dördümüz, sonra Elif ve Florian kola almaya gittiler ve biz de sohbet ettik. Yanımızda gitar çalıp, para toplayan bir genç vardı, hoş bir ortamdı yani. O da kızılderililileri çok seviyormuş, ben de evvelki hayatımda Kızılderili olduğuma inandığımı söyledim, dövmesi de kızılderili dövmesi. Ben ve Elif de 20 gün sonra filan dövme yaptıracağız ama lazerle çıkabilecek şekilde yapılan dövmeler. Gerçi henüz yeni bir şey olduğu için Hannover'de yokmuş, Bremen'de varmış galiba. Max tam benim tipim, âşık oldum galiba. Evet akşam 21.00'de de hemşirem Thorsten geldi lojmana. Oli, Elif, ben, Thorsten çıktık, saat henüz erken olduğu için. Önce bir bara gittik, ben tekila içtim, sonra bir diskoya gittik kapanmış orası, Dr. Elif'le buluşup, Mexico Disco ve barına gittik. İngilizce anlatmakta biraz güçlük çektim, sanırım azıcık unutmuşum. Bu arada tuvalette kafama tuvalet kağıdının demiri düşüp iki yerden birden şişirdi. Neyse, Thorsten ilgiliydi gece boyunca. Erkek arkadaşın var mı filan diye sordu, ben ona sormadım kız arkadaşın var mı diye. Babam bizi almaya geldiğinde kapıdan girer girmez fotoğrafımızı çekmişti. O fotoğrafı bana yolla lütfen dedi. Bizi eve bıraktı. Oli ve Elif bizi yalnız bırakmak için yukarı çıktılar. Ben ona adres yazdım, o da bana kendi adresini. Sonra bu gece çok zordu senin için sağol, İngilizce açısından dedim. Hayır İngilizce açısından zor değildi, zordu ama sen çok güzeldin ve senden hoşlandım ve benim kız arkadaşım var ve onu seviyorum dedi. Ama lütfen bir daha gelince beni ara dedi. Hastaneden telefonumu alabilirsin dedi. Thorsten 20, kız arkadaşı 22 yaşındaymış ve şimdi tatildeymiş. İşte böyle...

Zaten Max'ı daha çok beğenmiştim, hayırlısıyla bakalım...

14 Nisan 1995, Hannover.

Karışık bir odada
Yaşanmışlık vardır.
Ben düzeni severdim
Al işte...

Mehmet Çerezcio
9 Mayıs 1

6 Nisan günü Burçak'ın elinde beliren hafif bir morartı, baş ağrısı ve ateşlenme üzerine İzmir 9 Eylül Hastanesi'ne gittik. Hastalık en başındaki haline, iki yıl öncesine dönmüştü.

Hemen Almanya'ya hareket ettik, doktorlar artık tıbben yapılacak hiçbir şey kalmadığını, acilen Türkiye'ye dönüp yalnızca beklememiz gerektiğini söylediler. Her an beyin kanaması, dayanılmaz ağrılar, körlük, felç gibi korkunç durumlarla karşılaşabileceğimizi, buna karşın hastaneye götürerek Burçak'a daha fazla acı verip hırpalamamamızı önerdiler.

Onun ise hiçbir şeyden haberi yoktu. Biz yine de 9 Eylül Üniversitesi'nde kan ve trombosit tedavisine devam ettik, bir fazla nefesin umuduyla...

Tam bir ay sonra, 11 mayıs 1995'te, onaltıncı doğum gününe dört gün kala (ailesinden kimsenin ölümünü görmeden...), mavi saçlarıyla,

sonsuzluğa kavuştu.

"İlk Gençliğim" Burçak için oynanacak

İSTANBUL Belediyesi Şehir Tiyatroları, bugün Harbiye Muhsin Ertuğrul Tiyatrosu'nda saat 20.30'da sergileyecekleri "İlk Gençliğim" oyununun güç hastalığı nedeniyle konserini yarıda bırakan 14 yaşındaki **Burçak Çerezcioğlu**'nun sağlık durumu hakkında bilgi verecekler.

Şehir Tiyatroları aktörü **Mehmet Çerezcioğlu**'nun kızı olan **Burçak Çerezcioğlu**'nun yüksek nakliyesini gerçekleştirilmesi için yaklaşık iki milyar liraya ihtiyaç var.

AKM'de Burçak gecesi

Burçak Çerezcioğlu

■ TİYATRO Sanatçısı Mehmet Çerezcioğlu'nun kızı Burçalının rak hastası olan 8 Kasım için, bu akşam saat 20.30'da Atatürk Kültür Merkezi'nde yarıda "Tiyatro Şarkıları Resitali" adlı bir gösteri düzenleniyor. Bu gösteri, AKM, Şehir Tiyatroları ve Belediye Personel Kooperatifi'nin ortaklaşa düzenlediği bir yardım gecesi olacak. Bu gecede, Burçalının yarıda bıraktığı konserin devamı yapılacak.

■ Tiyatro, "Tiyatro, Dostluk ve Sanat" adı altında bir yardım gecesi düzenleyecek. Bu gecede, Burçalının yarıda bıraktığı konserin devamı yapılacak. Bu gecede, Burçalının yarıda bıraktığı konserin devamı yapılacak.

Burçak'tan müjde

■ "A Takımı"nın önc... tiği kampanya ile ... ya'da tedaviye gö... Burçak Çerezcioğ... rek iyileşiyor. Bu... geceki programd... deli haberler verec...

Sanatçı desteği Burçak'ı kurtardı

■ Tiyatro sanatçısı Mehmet Çerezcioğlu'nun kızı Burçak Çerezcioğlu'nun, "Bize destek olmasaydınız, hiçbir zaman bu konserimizi bitiremezdik" dedi. Kızılcahamam'daki konserini yarıda bırakan Mehmet Çerezcioğlu, gözyaşlarını tutamadı.

'Sanatçı olacağım'

■ 14 yaşındaki Burçak Çerezcioğlu, "Ben de sahneye çıkacağım. Bize destek ve konserimize devam edeceğimiz için çok teşekkürler" dedi. Kızılcahamam'daki konserini yarıda bırakan Mehmet Çerezcioğlu, gözyaşlarını tutamadı.

Ehepaar hilft krankem Mädchen aus Istanbul

Burcaks Behandlung werden noch Spenden gebrau

Burçak için el el...

Leukämie! Spenden-Aktion
Für ein krankes Mädchen

Burçak kanser
yenik düştü

Burçak'ın hayalleri sönmes

Kanseri yenen Burçak
İzmir'de hayat buldu

Kedileri çok seviyor

Burçak'a
Almanya'
ilk nakli
yapılacak

BURÇAK ÇEREZCİOĞLU
15.5.1979 11.5.1995

Başındaki mor ışıklı halen, eflatun kanatların sana çok yakışmış. Sana çok teşekkür ediyoruz, bize açtığın yol için. Çiçekleri izleyip seni bulacağız, söz veriyoruz. Can dolusu Sevgiler.

Fer

Ne zaman olur bilmiyorum ama er geç olacak. Ben arya söylerken sen dans edeceksin, uçarcasına papatya tarlasında. Hayalimizdi ve olacak.

Kumrun

Yüzünü geceye çevir ve yürü. Çünkü mutluluk karanlığın sınırında başlar. Seni seviyorum.

Selçuk

Yeni hayatında en az buradaki kadar mutlu olman dileğiyle.

Özge

Şu an biçimlerin, kalıpların, sözcüklerin çok uzağındasın. Ama yine de üç sözcük, seni hep seveceğiz.

Kuzen Emre

Ölüm yolunda bizi kavşakta bıraktın, ama biliyorsun benim de yerim orası.

Türker

En iyi dostumsun, hep öyle kalacaksın.

Oya

Bizden kurtulduğunu sanma, er geç yanına geleceğiz.

Emre

Yavru kuş, senin cennetinde bir gün mutlaka buluşacağız, seni çok seviyorum. Kurt'a selam!

Sobe Selen

Seni çok seviyorum ve doyamamıştım. Her zaman bizimlesin.

Eda

Canım ikizim, seni her şeyden çok seviyorum, hep benimle kal. Seni özleyeceğim.

Kardeşin Elif

Bir gün, bir sahil düşün, uçsuz bucaksız düşüncelerin yittiği yerden başlayan görüntülerin karanlığa karıştığı yerde, o sahilde bir dostluk gör, yüce ve sonsuz, sonra o dostluğun güzelliğini anlat bana, kelimelerin yetmediği an, –Dostun muyum senin–

Fatih

Seni seviyorum, bu son değil daha başındayız. Sonsuza kadar beraberiz değil mi?

Sen

Canım Piçiko seni seviyorum, hatta öbür ruhumuzda...

Caniko

Burçak'a BabasındanYılbaşı Armağanı

Kalk gel
Hangi uzak yerdeysen
Erimeden karlar
Gel
Gör
Daldaki beyazını
Soğuğunu
Havanın
Duy
Sesini yağanın
Havadaki
Sessizliğin
Sensizliğini
Karlar erimeden
Kalk gel...

28. Aralık. 1996
Saat: 10.49
Şişli

Yaşam ve ölüm arasındaki çizgi bazen çok incelebilir. Bu çizgide yaşanan hayatlar vardır. Can yakıcı hayatlar.

Emek emek büyütülen sevgiler vardır. Cesaret olmadan tek adım atılamayacak tehlikelerin içine sokar insanı. Acıya beklenmedik faturalar çıkarır. En umulmadık anda, renkler değişir.

Küçücük bir yaşamın ardında kalan, insanın kendisinden büyütüp sevdiği, korumaya yazgılı olduğu bağlılıklar vardır.

Burçak Çerezcioğlu, 16 yaşında lösemiden öldüğünde, cesareti, sevgiyi ve yaşamı tanıyordu.

Bu kitapta, kısa bir yaşamın kederini, güzelliğini, acısını, bir savaşı okuyacaksınız.

Ne yazık ki kurmaca olmayan bir hayatın öyküsünü.

Bir babaya, bu dizeleri yazdırmış bir hayatın.

Sabahları
Hasta uyanmanı istiyorum
Hastaysan eğer
Yaşıyorsun demektir.

Kapak Resmi: Pınar Kazma Çınar

Bu kitabın telif geliri,
kanserli çocuklar
için kullanılacaktır.

ISBN 975-363-708-X

